

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 7

Dimecres, 25 de febrer de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 11, 12 i 13

Í N D E X

Sessió núm. 11

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2003
(tram. 232-00001/07) (p. 5)

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la VI legislatura
(tram. 232-00002/07) (p. 6)

Sessió núm. 12

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 56/2003, de 16 de desembre,
d'ocupació (tram. 212-00007/07) (p. 9)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 57/2003, de 16 de desembre,
de modernització del govern local (tram. 212-00008/07) (p. 14)

Sessió núm. 13

Proposició de llei

de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral
de l'Administració ambiental (presa en consideració) (tram. 202-00002/07) (p. 25)

Proposició de llei

de la segona llei del Codi civil de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00003/07) (p. 30)

Proposició de llei

reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria
de medi ambient (tram. 202-00004/07) (p. 37)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya
(tram. 252-00008/07) (p. 42)

→

Preguntes

- al Consell Executiu sobre la situació en què es troben els pagaments de les entitats col·laboradores en polítiques d'ocupació (tram. 310-00013/07) (p. 42)
- al Consell Executiu sobre en quina disposició legal es va basar el nomenament del l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira com a conseller sense cartera o sense atribucions (tram. 310-00018/07) (p. 43)
- al Consell Executiu sobre amb quin caràcter institucional o nomenament de forma legal va comparèixer l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira a la sessió de la Diputació Permanent del 30 de gener del 2004 (tram. 310-00019/07) (p. 43)
- al Consell Executiu sobre si el conseller de Governació i Administracions Públiques pensa impulsar la supressió dels consells comarcals (tram. 310-00020/07) (p. 45)
- al Consell Executiu sobre si pensa nomenar com a delegat territorial alguna persona que no tingui la condició de funcionària (tram. 310-00021/07) (p. 46)
- al Consell Executiu sobre el compliment del Protocol de Kyoto (tram. 310-00026/07) (p. 46)
- al Consell Executiu sobre quina és la posició del Govern en matèria de política de tolerància zero de taxa d'alcohol per als conductors (tram. 310-00023/07) (p. 48)
- al Consell Executiu sobre quan té previst de lliurar al Parlament la relació detallada del personal eventual de l'Administració de la Generalitat (tram. 310-00030/07) (retirada) (p. 49)
- al Consell Executiu sobre les raons per a retirar els ajuts als centres concertats pel que fa als mòduls de P-4 i P-5 (tram. 310-00031/07) (p. 49)
- al Consell Executiu sobre les mesures concretes que pensa impulsar per a evitar les situacions de deslocalització industrial a Catalunya (tram. 310-00032/07) (p. 50)
- al Consell Executiu sobre quins són els motius pels quals considera que cal que el director de l'escola Aula acompanyi el president de la Generalitat en les visites a diferents aules de Catalunya (tram. 310-00027/07) (p. 51)
- al Consell Executiu sobre quines són les prioritats legislatives per a aquest període de sessions (tram. 310-00036/07) (decaiguda) (p. 52)
- al Consell Executiu sobre els ajuts a les famílies per al pressupost vinent (tram. 310-00039/07) (p. 52)
- al Consell Executiu sobre les previsions de concert en l'àmbit de l'educació infantil (tram. 310-00040/07) (p. 53)

Intervenció

del president de la Generalitat en sessió plenària, en compliment de l'article 9 de la Llei 13/1989, per donar compte del Decret 194/2004, del 20 de febrer, pel qual es nomena conseller en cap el Sr. Josep Bargalló i Valls, i del Decret 192/2004, del 20 de febrer, pel qual es nomena consellera d'Ensenyament la Sra. Marta Cid i Pañella (tram. 350-00001/07) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre política exterior (tram. 300-00017/07) (p. 69)

Moció

subsegüent a la interpellació sobre les polítiques de progrés econòmic i social a Catalunya (tram. 302-00007/07) (retirada) (p. 75)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) (tram. 302-00008/07) (p. 75)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat (tram. 302-00009/07) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal (tram. 302-00010/07) (p. 80)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2003 (tram. 232-00001/07). Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.tercer del Reglament).

2. Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la VI legislatura (tram. 232-00002/07). Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.tercer del Reglament).

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període del 2003

Tram. 232-00001/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 de febrer de 2004, ha conegut la liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al primer període de l'exercici del 2003, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 25 de febrer de 2004

La secretària primera El president del Parlament
Anna Miranda i Torres Ernest Benach i Pascual

PARLAMENT DE CATALUNYA · SITUACIÓ DE DESPESES, PRESSUPOST I EXERCICI CORRENT

SITUACIÓ DELS CRÈDITS, PRESSUPOSTARIS (ARTICLE I FUNCIONAL), DES DE 01/01/2003 FINS A 30/06/2003

Func.Econ.	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits definitius	Romanent crèdit disponible	Obligacions reconegudes netes	% disponible	
121 10	Alts càrrecs	5.485.476,00	335.000,00	5.820.476,00	2.913.947,72	2.906.528,28	50,06%
121 11	Personal eventual de gabinets	345.523,00	0,00	345.523,00	221.615,50	123.907,50	64,14%
121 12	Personal funcionari	7.505.270,00	-983.003,37	6.522.266,63	4.265.873,20	2.256.393,43	65,40%
121 13	Personal laboral	172.000,00	105.000,00	277.000,00	220.491,55	56.508,45	79,60%
121 15	Incentius al rendiment	650.000,00	0,00	650.000,00	592.850,03	57.149,97	91,21%
121 16	Quotes, prestacions i despeses socials	3.223.100,00	90.528,72	3.313.628,72	1.726.487,54	1.577.141,18	52,10%
121 20	Lloguers	474.320,00	-22.525,35	451.794,65	23.819,04	177.369,74	5,27%
121 21	Reparacions, manteniment i conservació	548.725,00	26.000,00	574.725,00	80.193,66	263.007,32	13,95%
121 22	Material, subministraments i altres	3.190.560,00	227.446,80	3.418.006,80	1.635.561,57	966.266,70	47,85%
121 23	Indemnitzacions per raó del servei	3.341.495,00	165.000,00	3.506.495,00	1.649.048,73	1.813.146,27	47,03%
121 48	A famílies i instituc. sense ànim de lucre	5.262.880,00	0,00	5.262.880,00	2.578.895,17	2.683.984,83	49,00%
121 61	Inv. reposició infraestructures i béns d'ús general	3.862.656,00	825.000,00	4.687.656,00	1.256.401,08	464.205,63	26,80%
121 62	Inv. nova per funcionament dels serveis	1.212.125,00	-366.000,00	846.125,00	154.934,23	19.677,16	18,31%
121 64	Despeses en inversions immaterials	343.340,00	-75.000,00	268.340,00	209.614,92	24.325,08	78,12%
121 65	Inversions en equip de procés de dades	523.000,00	0,00	523.000,00	154.659,58	28.371,26	29,57%
121 67	Inversions en equip immobilitzat material	78.130,00	0,00	78.130,00	51.263,03	19.046,97	65,61%
121 83	Concessió de préstecs fora del sector públic	12.000,00	0,00	12.000,00	12.000,00	0,00	100,00%
122 12	Personal funcionari	0,00	1.183.739,27	1.183.739,27	3,06	1.183.736,21	0,00%
122 16	Quotes, prestacions i despeses socials	0,00	17.871,28	17.871,28	0,00	17.871,28	0,00%
122 22	Material, subministraments i altres	0,00	510.054,64	510.054,64	315.583,69	15.766,11	61,87%
122 48	A famílies i instituc. sense ànim de lucre	0,00	67,38	67,38	0,00	67,38	0,00%
122 61	Inv. reposició infraestructures i béns d'ús general	0,00	515.109,88	515.109,88	8.273,93	440.993,57	1,61%
122 65	Inversions en equip de procés de dades	0,00	348.704,66	348.704,66	62.999,57	58.910,45	18,07%
122 78	Transf. cap. a famílies i instit. sense ànim lucre	0,00	6,01	6,01	6,01	0,00	100,00%
126 48	A famílies i instituc. sense ànim de lucre	0,00	6.010.121,00	6.010.121,00	0,00	6.010.121,00	0,00%
<hr/>							
Total	36.230.600,00	8.913.120,92	45.143.720,92	18.134.522,81	21.164.495,77	40,17%	

SÍNDIC DE GREUGES · SITUACIÓ DE DESPESES, PRESSUPOST I EXERCICI CORRENT

SITUACIÓ DELS CRÈDITS, PRESSUPOSTARIS (ARTICLE I FUNCIONAL), DES DE 01/01/2003 FINS A 30/06/2003

Func.Econ.	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits definitius	Romanent crèdit disponible	Obligacions reconegudes netes	% disponible
121 10 Alts càrrecs	264.000,00	0,00	264.000,00	131.855,09	132.144,91	49,95%
121 11 Personal eventual de gabinets	846.000,00	-25.000,00	821.000,00	466.559,46	354.440,54	56,83%
121 12 Personal funcionari	367.000,00	25.000,00	392.000,00	193.978,22	198.021,78	49,48%
121 13 Personal laboral	46.000,00	0,00	46.000,00	29.901,26	16.098,74	65,00%
121 15 Incentius al rendiment	46.000,00	0,00	46.000,00	36.741,41	9.258,59	79,87%
121 16 Quotes, prestacions i despeses socials	273.000,00	0,00	273.000,00	127.674,38	145.325,62	46,77%
121 20 Lloguers	56.795,00	0,00	56.795,00	33.270,20	22.356,80	58,58%
121 21 Reparacions, manteniment i conservació	15.325,00	0,00	15.325,00	3.414,72	11.910,28	22,28%
121 22 Material, subministraments i altres	412.970,00	-62.000,00	350.970,00	112.556,86	130.820,93	32,07%
121 23 Indemnitzacions per raó del servei	70.310,00	2.000,00	72.310,00	45.614,03	26.695,97	63,08%
121 61 Inv. reposició infraestructures i béns d'ús general	601,00	36.000,00	36.601,00	36.601,00	0,00	100,00%
121 62 Inv. nova per funcionament dels serveis	1.202,00	0,00	1.202,00	1.202,00	0,00	100,00%
121 63 Inv. reposició pel funcionament dels serveis	45.000,00	0,00	45.000,00	45.000,00	0,00	100,00%
121 64 Despeses en inversions immaterials	3.005,00	6.000,00	9.005,00	7.908,40	1.096,60	87,82%
121 65 Inversions en equip de procés de dades	12.020,00	18.000,00	30.020,00	15.916,58	5.035,56	53,02%
121 67 Inversions en altre immobilitzat material	1.803,00	0,00	1.803,00	903,00	900,00	50,08%
121 83 Concessió de préstecs fora del sector públic	3.005,00	0,00	3.005,00	3.005,00	0,00	100,00%
122 11 Personal eventual de gabinets	0,00	37.650,23	37.650,23	0,00	37.650,23	0,00%
122 13 Personal laboral	0,00	37.000,00	37.000,00	23.868,68	13.131,32	64,51%
122 22 Material, subministraments i altres	0,00	130.658,72	130.658,72	126.548,32	4.110,40	96,85%
122 61 Inv. reposició infraestructures i béns d'ús general	0,00	26.126,83	26.126,83	26.126,83	0,00	100,00%
122 64 Despeses en inversions immaterials	0,00	6.000,00	6.000,00	60,39	0,00	1,01%
122 65 Inversions en equip de procés de dades	0,00	6.000,00	6.000,00	0,00	0,00	0,00%
Total	2.464.036,00	243.435,78	2.707.471,78	1.468.705,83	1.108.998,27	54,25%

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la VI legislatura
Tram. 232-00002/07

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 25 de febrer de 2004, ha conegut la liquidació del Ppressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent al finiment de la VI L legislatura, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 25 de febrer de 2004

La secretària primera
Anna Miranda i Torres

El president del Parlament
Ernest Benach i Pascual

PARLAMENT DE CATALUNYA · SITUACIÓ DE DESPESES, PRESSUPOST I EXERCICI CORRENT

SITUACIÓ DELS CRÈDITS, PRESSUPOSTARIS (ARTICLE I FUNCIONAL), DES DE 01/01/2003 FINS A 23/09/2003

Func.Econ.	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits definitius	Romanent crèdit disponible	Romanent crèdit retingut	Obligacions reconegudes netes	% disponible
121 10	5.485.476,00	335.000,00	5.820.476,00	2.088.370,02	0,00	3.732.105,98	35,88%
121 11	345.523,00	0,00	345.523,00	176.547,96	0,00	168.975,04	51,10%
121 12	7.505.270,00	-983.003,37	6.522.266,63	3.251.855,47	0,00	3.270.411,16	49,86%
121 13	172.000,00	105.000,00	277.000,00	208.436,22	0,00	68.563,78	75,25%
121 15	650.000,00	0,00	650.000,00	583.086,51	0,00	66.913,49	89,71%
121 16	3.223.100,00	90.528,72	3.313.628,72	1.216.391,70	0,00	2.069.037,02	36,71%
121 20	474.320,00	-22.525,35	451.794,65	6.817,00	16.600,00	307.312,90	1,51%
121 21	548.725,00	26.000,00	574.725,00	54.694,14	45.250,00	386.667,78	9,52%
121 22	3.190.560,00	226.732,76	3.417.292,76	1.111.265,39	228.350,00	1.714.448,58	32,52%
121 23	3.341.495,00	165.000,00	3.506.495,00	1.149.679,15	44.300,00	2.312.515,85	32,79%
121 48	5.262.880,00	0,00	5.262.880,00	1.812.023,11	0,00	3.450.856,89	34,43%
121 61	3.862.656,00	825.000,00	4.687.656,00	881.866,93	390.000,00	1.864.698,96	18,81%
121 62	1.212.125,00	-366.000,00	846.125,00	75.020,47	121.200,00	131.793,05	8,87%
121 64	343.340,00	-75.000,00	268.340,00	80.454,30	34.400,00	88.256,92	29,98%
121 65	523.000,00	0,00	523.000,00	126.322,49	52.300,00	193.848,77	24,15%
121 67	78.130,00	0,00	78.130,00	38.854,21	7.820,00	31.455,79	49,73%
121 83	12.000,00	0,00	12.000,00	12.000,00	0,00	0,00	100,00%
122 12	0,00	1.183.739,27	1.183.739,27	3,06	0,00	1.183.736,21	0,00%
122 16	0,00	17.871,28	17.871,28	0,00	0,00	17.871,28	0,00%
122 22	0,00	510.768,68	510.768,68	304.561,80	167.500,28	31.445,80	59,63%
122 48	0,00	67,38	67,38	0,00	0,00	67,38	0,00%
122 61	0,00	515.109,88	515.109,88	0,00	0,00	457.814,93	0,00%
122 65	0,00	348.704,66	348.704,66	-99.928,11	0,00	275.946,93	-28,66%
122 78	0,00	6,01	6,01	6,01	0,00	0,00	100,00%
126 48	0,00	6.010.121,00	6.010.121,00	0,00	0,00	6.010.121,00	0,00%
Total	36.230.600,00	8.913.120,92	45.143.720,92	13.078.327,83	1.107.720,28	27.834.865,49	28,97%

SÍNDIC DE GREUGES · SITUACIÓ DE DESPESES, PRESSUPOST I EXERCICI CORRENT

SITUACIÓ DELS CRÈDITS, PRESSUPOSTARIS (ARTICLE I FUNCIONAL), DES DE 01/01/2003 FINS A 23/09/2003

Func.Econ.	Crèdits inicials	Modificació	Crèdits definitius	Romanent crèdit disponible	Obligacions reconegudes netes	% disponible	
121 10	Alts càrrecs	264.000,00	0,00	264.000,00	91.177,79	172.822,21	34,54%
121 11	Personal eventual de gabinets	846.000,00	-25.000,00	821.000,00	350.501,97	470.498,03	42,69%
121 12	Personal funcionari	367.000,00	25.000,00	392.000,00	137.623,00	254.377,00	35,11%
121 13	Personal laboral	46.000,00	0,00	46.000,00	26.252,56	19.747,44	57,07%
121 15	Incentius al rendiment	46.000,00	0,00	46.000,00	34.516,50	11.483,50	75,04%
121 16	Quotes, prestacions i despeses socials	273.000,00	0,00	273.000,00	76.240,01	196.759,99	27,93%
121 20	Lloguers	56.795,00	0,00	56.795,00	7.569,71	48.787,29	13,33%
121 21	Reparacions, manteniment i conservació	15.325,00	0,00	15.325,00	2.229,62	13.095,38	14,55%
121 22	Material, subministraments i altres	412.970,00	-62.000,00	350.970,00	66.723,59	232.176,59	19,01%
121 23	Indemnitzacions per raó del servei	70.310,00	2.000,00	72.310,00	38.333,17	33.976,83	53,01%
121 61	Inv. reposició infraestructures i béns d'ús general	601,00	36.000,00	36.601,00	36.601,00	0,00	100,00%
121 62	Inv. nova per funcionament dels serveis	1.202,00	0,00	1.202,00	987,55	214,45	82,16%
121 63	Inv. reposició pel funcionament dels serveis	45.000,00	0,00	45.000,00	45.000,00	0,00	100,00%
121 64	Despeses en inversions immaterials	3.005,00	6.000,00	9.005,00	7.908,40	1.096,60	87,82%
121 65	Inversions en equip de procés de dades	12.020,00	18.000,00	30.020,00	9.394,67	20.625,33	31,29%
121 67	Inversions en altre immobilitzat material	1.803,00	0,00	1.803,00	285,30	1.517,70	15,82%
121 83	Concessió de préstecs fora del sector públic	3.005,00	0,00	3.005,00	3.005,00	0,00	100,00%
122 11	Personal eventual de gabinets	0,00	37.650,23	37.650,23	0,00	37.650,23	0,00%
122 13	Personal laboral	0,00	37.000,00	37.000,00	20.219,98	16.780,02	54,65%
122 22	Material, subministraments i altres	0,00	130.658,72	130.658,72	120.042,85	10.615,87	91,88%
122 61	Inv. reposició infraestructures i béns d'ús general	0,00	26.126,83	26.126,83	26.126,83	0,00	100,00%
122 64	Despeses en inversions immaterials	0,00	6.000,00	6.000,00	60,39	0,00	1,01%
122 65	Inversions en equip de procés de dades	0,00	6.000,00	6.000,00	0,00	6.000,00	0,00%
Total		2.464.036,00	243.435,78	2.707.471,78	1.100.799,89	1.548.224,46	40,66%

La sessió s'aixeca a les deu del matí i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 12

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 56/2003, de 16 de desembre, d'ocupació (tram. 212-00007/07), més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 1704) i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1732). Debat i votació.

2. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 57/2003, de 16 de desembre, de modernització del govern local (tram. 212-00008/07), més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 1703) i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1733). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

————— **Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 56/2003, del 16 de desembre, d'ocupació** (tram. 212-00007/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 56/2003, del 16 de desembre, d'ocupació. La primera és presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la segona, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. El debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament.

Per presentar la primera proposta, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta estrada per donar el posicionament del Grup de Convergència i Unió en la iniciativa que hem tingut d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 56/2003, del 16 de desembre, d'ocupació. I, per tant, atès que és una iniciativa pròpia, avancem el nostre posicionament favorable, posicionament que queda avalat per les conclusions del Dictamen del Consell

Consultiu, que així ho avalen i que són molt clarificadores.

Per a nosaltres no són una sorpresa, ja que no és només una reflexió que fem en aquest moment, sinó que era una reflexió que ja fèiem des del Grup de Convergència i Unió en el debat d'aquesta Llei a les Corts espanyoles. I, per tant, també entenem què és el que hi ha darrere d'aquesta Llei d'ocupació. Aquesta Llei s'afegeix, una vegada més, a tota una bateria de lleis impulsades pel Partit Popular, pel Govern del Partit Popular, amb vista a intentar, a través d'una llei, recuperar competències de la Generalitat de Catalunya cap a l'Estat.

Aquesta és l'estratègia que denunciem per part de Convergència i Unió. És una estratègia d'involució autonòmica per part del Govern del Partit Popular. I això que reiteradament hem dit des del Grup de Convergència i Unió, i que moltes vegades des del Partit Popular se'ns ha dit que aquesta no és l'estratègia del Govern de l'Estat, ve avalat per les conclusions del Dictamen respecte a aquesta Llei. I ho torno a dir: ja comença a ser massa sovint que en diferents plens nosaltres hem de fer interposició de recurs d'inconstitucionalitat a tota una sèrie de lleis que van en aquesta línia.

Però, senyors i senyores diputats, a més, en el cas d'aquesta Llei, és una llei que va ser aplaudida i votada també pel Partit Socialista Obrer Espanyol. Per tant, estem davant d'una situació en la qual una llei d'ocupació que per nosaltres és involutiva, autonòmicament parlant..., i que a més és votada a les Corts espanyoles, també, pel Partit Socialista.

Un es fa la pregunta: era necessari o no era necessari, fer una llei d'ocupació? Aquesta Llei, de fet, ve a substituir la Llei de l'any 80. I de ben segur que possiblement era necessari, i segur que des de la Llei d'ocupació dels anys vuitanta, en tot aquest temps, la realitat social, econòmica, procés d'integració europea, situació de mundialització de l'economia, relacions laborals..., sí que definia l'oportunitat, potser, de revisar aquella Llei. Ara, el que no és «de rebut» és que una oportunitat com aquesta, de revisar una llei que és dels anys vuitanta, que ja era bàsica, sense esmentar-ho, al cap i a la fi, quan repassem l'articulat i repassem les disposicions finals, les addicionals, resulta que és més bàsica que la dels anys vuitanta.

I el Dictamen, en aquests termes, és clarificador. No entraré a fer una lectura del Dictamen que els senyors i senyores diputades segur que tenen a les seves mans, però sí que permetin-me fer alguna referència a algunes de les conclusions, a un dels articles que és susceptible d'inconstitucionalitat: l'article 3.1. I, per tant... Permetin-me que els llegeixi l'article en qüestió; l'article de la Llei diu: «Corresponde al Gobierno, a propuesta del Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales, y previo informe de este Ministerio a la Conferencia Sectorial de Asuntos Laborales, la aprobación de los proyectos de normas con rango de ley y la elaboración y aprobación de las disposiciones reglamentarias en relación con la intermediación y colocación en el mercado de trabajo, fomento del empleo, protección por desempleo, formación profesional, ocupacional y continua en el ámbito estatal, así como el desarrollo de dicha ordenación.» I diu el Dictamen: «Cal entendre

que una regulació tan minuciosa del repartiment de competències pretén delimitar-les de forma exhaustiva, i, per tant, aquelles que la Llei atribueix a l'Estat, sense fer cap excepció, no poden ser exercides per les comunitats autònomes.» Per tant, es fa la pregunta de què ens queda, a la Generalitat de Catalunya. I l'article 3.3, el que ve a dir és que, una vegada aprovat el pla d'ocupació de Catalunya per part del Govern de la Generalitat, seria necessari comptar amb el vistiplau d'un organisme estatal, situació absolutament incompatible amb el concepte d'autonomia política.

En la resta d'articles, les conclusions les Dictamen són molt clares. Per tant, un fa la reflexió de dir: bé, una llei de l'any 80 que era bàsica i que ens permet, durant aquests anys, via transferència de l'Estat, amb molts reials decrets, el fet que la Generalitat de Catalunya gestioni i, per tant, faci polítiques de foment de l'ocupació, davant d'aquesta Llei què li queda, a la Generalitat, per fer foment de l'ocupació? Què fem amb la Llei del SOC, que després d'un ampli debat va ser consensuada en aquesta cambra? Què queda de la Llei del SOC? On queden l'article 12.1 i el 52 del nostre Estatut? O què en fem, de l'article 40.1 de la Constitució espanyola?

Per tant, un té tota la percepció que aquest no és un problema de matís. Senzillament, el que hi ha de fons, ho torno a dir, en aquesta Llei –el que hi ha de fons– és una estratègia determinada, que, a través d'una llei d'aquest tipus, el que fem és recuperar cap a l'Estat tota una sèrie de competències. Per tant, fem una llei que és molt més bàsica, i així, els deia, ho argumenten al Dictamen del Consell Consultiu. Per tant, és una estratègia involutiva, és una estratègia que comporta laminar, erosionar el nivell d'autogovern del nostre país; la sobirania d'aquest Parlament, al cap i a la fi.

Ara bé, deixin-me dir, com deia a l'inici, que aquesta és una estratègia coherent amb el concepte que defensa el Partit Popular, però a més aplaudida pel Partit Socialista. De fet, parlem que el PP retalla, impulsant aquest tipus de lleis, però el Partit Socialista fa de comparsa. Perquè quin sentit té en aquests moments –i escoltaré atentament la defensa del Grup Socialista– que aquesta Llei, a Madrid, s'aprovi amb els vots del Partit Socialista, i després aquí, en el Parlament de Catalunya, es faci un recurs, s'interposi o es doni suport a un recurs d'inconstitucionalitat a una llei que a Madrid s'ha votat a favor?

I jo ahir mateix, senyor president, repassant les intervencions que es feien en el debat a les Corts espanyoles sobre aquesta Llei..., no deixa de sorprendre –no deixa de sorprendre– la intervenció del senyor Jáuregui, perquè resulta que davant de la situació que els nostres diputats a Madrid ja denunciaven, que aquesta Llei era involutiva autònomament, el senyor Jáuregui, davant d'això, deia –i es dirigia al senyor Campuzano, i cito literalment–: «Afirma el señor Jáuregui: “Sin embargo, también tengo que decir que en este terreno” –per tant, en el terreny que nosaltres denunciàvem, d'involució autònoma– «“hay un marco aceptable si el ejercicio real de esta Ley se realiza con buena fe –con buena fe.”» I, a més, segueix el senyor Jáuregui dient: «Nosotros hemos planteado este problema a los interlocuto-

res del Gobierno, y nos han expresado en cierto modo la voluntad política de que esto vaya en esta línea.»

Per tant, davant de posicionaments d'aquest tipus, un només pot titllar això d'un tipus de posicionament Walt Disney, un tipus de posicionament Bambi, amb tots els respectes. Perquè, és clar, aquest seguidisme del Partit Socialista de l'estratègia del PP ens porta on ens porta, i després la situació és la que és. No són acceptables, posicions d'aquest tipus. (*Remor de veus.*) Ara resultarà –resultarà, senyors i senyores diputats– que una llei és autònoma o no ho és en funció de la bona fe de qui l'executi –en funció de la bona fe de qui l'executi. Perdonin, eh?, però jo crec que no té gaire sentit.

Per tant, escoltaré atentament el posicionament del Partit Popular i escoltaré atentament quins són els arguments que dóna el Partit Popular davant del Dictamen del Consell Consultiu, que per aquest diputat és molt clarificador. Però encara escoltaré molt més atentament quin és l'argument que ens dóna el representant del Partit Socialista que faci la defensa del recurs d'inconstitucionalitat, perquè jo crec que tenim dret i els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen dret, senzillament, que el Partit Socialista avui, aquí a l'estrada, no ens faci una valoració només del Dictamen en funció del suport que donen al recurs, sinó que ens expliquin clarament per què a Madrid es vota una cosa i aquí es fa un recurs d'inconstitucionalitat respecte a aquesta mateixa Llei. I, per tant, que ens expliquin exactament si és que és un error, si és que reconeixen que es van equivocar, perquè els diputats amb carnet del Partit Socialista de Catalunya a Madrid van votar a favor d'aquesta Llei. O és que la qüestió és posar-se d'acord sempre amb el Partit Popular quan el que s'afecta són els interessos de Catalunya, i després: «Tranquils, tranquils, que quan arribem al Parlament de Catalunya ja interposarem un recurs d'inconstitucionalitat, i, per tant, quedem bé»? Jo crec que tenim l'obligació de demanar per quina raó es fa una cosa en un lloc i després se'n fa una altra al Parlament de Catalunya.

Senyor president, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, que *sempre* hem estat coherents respecte a les posicions a Madrid i les posicions al Parlament de Catalunya... (*Remor de veus i rialles*) Sí, senyors diputats, sempre! Posin vostès un sol exemple... (*Veus de fons.*) Sempre hem estat coherents, sempre, i sempre hem estat coherents amb un únic objectiu: defensar els interessos de Catalunya. I, per tant, amb aquesta coherència, ja vam denunciar a les Corts espanyoles que aquesta Llei podia conculcar els drets i les competències que té la Generalitat de Catalunya i, per tant, el nostre nivell d'autogovern, i, en coherència amb aquella posició a Madrid, nosaltres avui donem suport a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei d'ocupació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per presentar la segona proposta, té la paraula, per defensar-la, la il·lustre diputada senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per posicionar-me sobre la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 56/2003, del 16 de desembre, d'ocupació. Aquesta Llei ve a modificar la Llei bàsica d'ocupació del 1980. És una llei que des del nostre punt de vista era força necessària, perquè des del 1980 fins a l'any 2003 s'han produït força canvis i s'han generat i s'han creat nous escenaris. Canvis lligats a l'evolució natural del mercat de treball, a la globalització de l'economia, a la implantació de les TIC, al fenomen de la immigració... Nous escenaris, bàsicament, marcats per les transferències de funcions i serveis pel que fa referència a polítiques actives d'ocupació a les comunitats autònomes, i també pel procés d'integració europea, per la definició d'una estratègia europea d'ocupació, per la creació del Fons social europeu, que marca objectius concrets en ocupació.

Per tant, una llei necessària. Podem coincidir sobre el caràcter bàsic o no, necessari, que hauria de tenir aquesta Llei, però sí que és cert que aquesta Llei significava, des del nostre punt de vista, una oportunitat. Una oportunitat per posar-nos al dia, per dir-ho d'alguna manera, i també per millorar les oportunitats de les persones per incorporar-se al mercat de treball; per garantir, per caminar, millor dit, cap a la plena ocupació, en un país, en un estat, com és l'Estat espanyol, que té una de les taxes d'atur més elevades de la Unió Europea i una de les taxes d'activitats femenines més baixes de la Unió Europea, i que posa en perill, si no fem alguna cosa de manera seriosa i ràpida, el sosteniment de les pensions.

Per altra banda, aquesta Llei –ho han de reconèixer– també ha estat una oportunitat per al Partit Popular, una oportunitat que s'emmarca dintre la seva estratègia, pensada, predeterminada i programada, de legislar també aprofitant qualsevol llei per retallar o assumir competències de les comunitats autònomes, en aquest cas Catalunya, i la matèria, l'ocupació. Això, des del nostre punt de vista, respon a una voluntat política de centralització, a la convicció política que l'Estat autonòmic que tenim avui, després de vint-i-quatre anys, no és el seu. Vostès defensen un altre model d'Estat, molt més centralitzat, i, per tant, aquesta és la seva estratègia, que la veiem reflectida, com s'ha dit anteriorment, en vuit..., portem vuit punts, en aquest període de sessions, en què votem recursos d'inconstitucionalitat de lleis del Partit Popular, de lleis de l'Estat espanyol.

Per tant, una estratègia general, que tant se val si parlem de ferrocarril, si parlem de soroll, com parlem de benestar de les persones; la qüestió és recentralitzar. I, fins i tot, en un tema com aquest, que és l'ocupació, en què els experts ens diuen, la Unió Europea també ens ho diu, que la descentralització, l'autonomia, la capacitat de decisió dels territoris, en aquest cas el nostre estat autonòmic, seria una oportunitat per dur a terme aquestes polítiques de proximitat o de subsidiarietat que marca la Unió Europea en el tema de l'ocupació i que són les que donen més bon resultat. La concertació amb els agents territorials, amb els agents locals, de caràcter social, de caràcter econòmic, amb les administracions

locals és allò que és més eficaç i més eficient per incidir en les desigualtats dels diferents territoris, que bàsicament són de caràcter socioeconòmic.

La Llei objecte d'interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, és cert, ho diu el Dictamen del Consell Consultiu, s'emmarca en un àmbit on hi ha competència concurrent o compartida per part de l'Estat i per part de la Generalitat, que no passaré a detallar, perquè queda força explicitada en el Dictamen del Consell Consultiu.

Les polítiques actives d'ocupació, a través de reials decrets, van ser traspassades a la Generalitat, i, fins i tot, la Generalitat ha legislat, aquest Parlament ha legislat, sobre aquest tema i ha aprovat la Llei 17/2002, d'ordenació del sistema d'ocupació i creació del sistema d'ocupació de Catalunya, el SOC.

Però, bé, segons el Dictamen del Consell Consultiu, amb el qual nosaltres coincidim, ens hem de pronunciar sobre la inconstitucionalitat de diferents articles: l'article 3.1, segon paràgraf; l'article 3.2, pel qual s'exclou la competència legislativa i reglamentària de la Generalitat reconeguda en els articles 52 i 12.1 de l'Estatut, excepte en normes de caràcter laboral, que són competència de l'Estat; l'article 3.3, el segon paràgraf, en el qual s'introdueix un criteri de subordinació pel que fa referència a la redacció de programes d'ocupació de caràcter autonòmic, en el qual es demana o es pretén el vistiplau d'un organigrama estatal sobre allò en què les comunitats autònomes tenen plenes competències, i, per últim, l'article 13.e, apartats 1 i 2, i la disposició addicional quarta, que van lligades, amb referència a programes d'àmbit geogràfic superiors a una comunitat autònoma, on hem de reconèixer que aquí podríem argumentar l'element de la bona fe, perquè queda molt indeterminat en la redacció de la Llei, eh?, quan es decideix que es necessita una coordinació entre les comunitats autònomes. Nosaltres desconfiem de la bona fe del Partit Popular, nosaltres en desconfiem. (*Remor de veus.*) El Partit Socialista de Catalunya desconfiem de la bona fe, vista l'estratègia en què s'emmarca aquesta Llei, aquesta estratègia del Partit Popular de recentralització de les competències traspassades a les comunitats autònomes cap a l'Estat central.

Per tant, creiem que hi ha suficient base jurídica, i les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu així ho avalen, per presentar..., i per votar favorablement, per posicionar-nos favorablement, a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Per altra banda, senyores i senyors, voldria recordar-los que el Partit Socialista de Catalunya no és igual al Partit Socialista Obrer Espanyol. (*Remor de veus.*) Estem federats amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, i tenim molta confiança, senyores i senyors, molta confiança en el model d'Estat que defensa, totalment antagònic al model d'estat en el qual s'emmarca aquesta Llei del Partit Popular. Per tant, nosaltres hem dit que la confiança que tenim amb la proposta que fa d'estat autonòmic, d'aprofundir l'estat autonòmic..., en aquest cas el Partit Socialista es mereix tota la confiança, i, a més a més, si vostès llegeixen –ja que s'ha fer esment de la transcripció del debat que va dur-se a terme a les Corts sobre la Llei d'ocupació–, veuran que d'aplaudiments,

res, senyores i senyors, d'aplaudiments res, per part del PSOE a aquesta Llei.

«Posición crítica». Interpretin-ho com vulguin. I, a més a més, paraules del portaveu del PSOE: «Quan governi el Partit Socialista Obrer Espanyol a Espanya canviarem aquesta Llei.»

Res més, senyores i senyors diputats.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies, senyora diputada. Per manifestar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Carme Porta, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, el recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 56/2003, del 16 de desembre, d'ocupació, que avui debatem, per nosaltres és una mostra més del que ja vam estar parlant en el darrer Ple, del que ja vam dir nosaltres en el darrer Ple: una norma general de l'intent de recentralització de competències per part del Govern de l'Estat.

De fet, ens trobem davant una mostra més de la política centralista del Partit Popular, una política que s'ha caracteritzat precisament per intentar redistribuir competències i recuperar les que l'ordenament jurídic havia establert de forma prèvia al Govern del Partit Popular, i sobretot de forma prèvia a la majoria absoluta que sembla que doni aquesta impunitat política.

Segons es marca a l'exposició de motius de la Llei, aquesta Llei pretén aconseguir l'objectiu de la plena ocupació, tal com marquen també els termes acordats a la cimera de caps d'estat i de govern a Lisboa. La Llei té com a objectiu incrementar l'eficiència del mercat de treball, augmentar les possibilitats d'incorporar-s'hi. En definitiva, possiblement, és un objectiu lloable, però el curiós del cas és que durant tot el text de la Llei es fa un èmfasi molt gran pel que fa a la reorganització del sistema organitzatiu actual, i es fa precisament modificant totes les matèries que corresponen a les competències que han estat transferides a les comunitats autònomes. Aquesta Llei, a més, ve a substituir la Llei bàsica d'ocupació 51/1980, de 8 d'octubre, com ja s'ha dit, i, per tant, nosaltres coincidiríem amb el que ja s'ha plantejat en diferents àmbits per part de diferents grups, que hauria de fer-se en el mateix sentit, en tant que donar forma de llei bàsica també a aquesta Llei. I, de fet, ve a substituir una llei que es va aprovar també en una situació sociolaboral molt diferent.

La nova Llei comporta una descentralització de les polítiques d'ocupació, en el sentit que pretén que les comunitats autònomes puguin gestionar les funcions i serveis d'execució de les polítiques d'ocupació, vàlides per a tot l'Estat. En el text de la Llei es preveu que l'anomenat «sistema nacional de empleo» haurà d'assegurar la coordinació i cooperació entre les diferents administracions autonòmiques en matèria d'ocupació.

La nova Llei pretén, de fet, que l'Estat reguli de manera exclusiva polítiques actives i passives d'ocupació, i aquest fet implica que les comunitats autònomes perdin tota capacitat reguladora i queden relegades a funcions de mera execució.

De fet, en el Dictamen del Consell Consultiu se'ns diu que són inconstitucionals els articles 3.1, el segon paràgraf; l'article 3.3, segon paràgraf, i l'article 13.e, en els apartats 1 i 2, així com la disposició addicional quarta.

Segons l'anàlisi jurídica que se'ns presenta en aquest Dictamen, en primer lloc, l'Estat i la Generalitat tenen competència concurrent en matèria d'ocupació, una competència que cal articular en funció dels principis de coordinació i complementarietat.

En segon lloc, l'Estat té competències legislatives i reglamentàries, mentre que la Generalitat té competència executiva en matèria de polítiques actives d'ocupació, i això també és en virtut de diferents decrets de traspasos de serveis redactats d'acord amb l'article 11.2 de l'Estatut vigent.

I, en tercer lloc, la Generalitat té competència per regular la seva pròpia política d'ocupació sense contradir ni l'estratègia europea d'ocupació ni l'anomenat «Plan Nacional de Acción para el Empleo».

Això vol dir que la Generalitat, per tant, té facultats normatives i reglamentàries, a més de les executives, sempre que no regulin qüestions que incideixen en les relacions laborals.

En la nova Llei es regulen exhaustivament competències. A l'article 3.1, per exemple, en allò que fa referència al foment de l'ocupació, s'envaïx també el nivell legislatiu i reglamentari, ja que circumscriu al marc estatal la possibilitat de dictar lleis i reglaments i exclou, en aquest cas per omissió, la capacitat de les comunitats autònomes, i, per tant, de la Generalitat de Catalunya. En el mateix sentit, pel que fa a la intermediació i col·locació en el mercat de treball, també s'exclou les comunitats autònomes. A l'article 3.3 es fa referència al marc programàtic de les comunitats autònomes, i s'inclouen en el Plan Nacional de Empleo a través del Ministeri de Treball, fet que nega directament la capacitat autònoma dels plans de la Generalitat. Pel que fa a l'article 13, el Consell Consultiu també ens analitza que està redactat de forma equivocada, que ara deixa precisament a l'arbitri de l'Estat l'exigència de coordinació unificada, com si fos aquesta una competència exclusiva de l'Estat, i exclou, per tant, la Generalitat de Catalunya. La disposició addicional quarta continua establint l'estatal com a referent únic en la gestió del servei d'ocupació.

Nosaltres entenem que l'esperit i la forma d'aquesta nova Llei d'ocupació vulnera clarament les competències de la Generalitat i hi ha una invasió competencial fonamental en la planificació de l'activitat econòmica, fet que, a més, està marcat per l'article 12.1 del nostre Estatut.

Tot i que, per una banda, és interpretable, evidentment, i hem llegit diversos informes que fan algunes interpretacions generoses o pràctiques d'aquest tema, deixant,

diguem-ne, per resoldre els temes competencials per més endavant..., perquè d'aquest equívoc que està marcant la Llei, per una banda, i el canvi de referent, el canvi estatal, per una altra, es pot deduir, d'alguna manera, es pot voler deduir, hi ha una voluntat evident de deduir, que l'Estat no impedeix competències a la Generalitat, tot i que, al nostre entendre, es vulneren de forma clara i evident, com es mostra a l'informe i com és evident; es pot llegir..., simplement fent un repàs de les competències pròpies de la Generalitat en aquesta matèria.

Nosaltres, per tant, en coherència amb el que pensem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el que hem defensat sempre des d'aquest Parlament i totes les diverses cambres legislatives, nosaltres votarem favorablement a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat d'aquesta Llei.

I, de fet, tot i no dubtar i que hi ha una certa coherència pel que fa al Grup de Convergència i Unió entre allò que diu i allò que defensa, sí que els recordaríem, els faríem un recordatori..., perquè vostès han votat en contra de diversos recursos d'inconstitucionalitat presentats en aquest Parlament, i només els en posarem alguns exemples: La Llei d'ordenament universitari, la Llei d'estrangeria o la Llei del sòl. I vostès, precisament, possiblement, sí que són coherents entre el que fan aquí i a la cambra estatal, però és evident que, en tot cas, no sempre van d'acord amb els interessos del país.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

(Per raons tècniques no han quedat enregistrats els primers mots de l'oradora.) ...voluntat ens agradaria contestar a la resta de grups, però avui, per causes alienes a la meua voluntat, és impossible, ja que no tinc veu. Només per dir el nostre posicionament en contra del recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada, que es millori. I, finalment, per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de nou un altre ple en el qual hem de parlar de recursos d'inconstitucionalitat. En aquest cas, contra la Llei de l'Estat 56/2003, del 16 de desembre, de la Ley de Empleo, que, mirant el *Diari de Sessions* del Congrés dels Diputats, va tenir un procés de consultes i de negociació entre el Govern i l'oposició que va comportar que, fruit de les recomanacions del Consell Econòmic i So-

cial, dels sindicats i de la mateixa oposició, hi haguesin algunes modificacions, alguns avenços, en matèria laboral, òbviament per les seves repercussions a nivell social. Sens dubte, no les que segurament al nostre Grup li haurien agradat, però sí que hem de reconèixer alguns avenços en el tràmit parlamentari fet des del Govern del Partit Popular en algunes matèries que tenen a veure amb les qüestions de l'ocupació, tal com pretenia aquesta Llei.

Però igual que vam poder detectar en el tràmit parlamentari algun avenç, en els temes del marc competencial el Partit Popular és absolutament insensible, insensible en aquest cas i en altres lleis que s'han aprovat en aquesta legislatura en el Congrés dels Diputats.

No és casual que volgués tancar el cercle, el Partit Popular, amb aquesta Llei d'ocupació, quan prèviament hi havia ja hagut la Llei d'ordenació universitària, la Llei de la qualitat de l'ensenyament, la Llei de coordinació sanitària, i ara tocava la matèria laboral, i, per tant, el sistema d'ocupació.

En aquest sentit, hi ha una voluntat, com en altres casos, de retallar marcs competencials, de tornar a recuperar per al Govern central aspectes propis, en aquest cas, de la Generalitat, cosa que expressa, feta llei, aquesta voluntat d'involució, una involució que caracteritza el Partit Popular en moltes matèries, en aquest cas en matèria autonòmica, cosa que expressa el caràcter, en aquest sentit, que nosaltres ja hem explicat en altres moments de les polítiques desenvolupades pel Partit Popular.

És veritat que el Projecte de Llei, segons plantejaven en el Congrés dels Diputats, el Govern, pretenia alguns objectius que el nostre Grup pot compartir, com incrementar l'eficiència i el funcionament del mercat del treball i millorar les oportunitats d'incorporació per assolir l'objectiu de la plena ocupació.

Per nosaltres, una plena ocupació amb treball de qualitat i estable, no com es troba en aquests moments part molt important del mercat laboral, amb gran precarietat i amb una gran inestabilitat; harmonitzar, una paraula que no ens agrada, el nou model amb l'actual distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, perquè «harmonitzar» per al Partit Popular sempre vol dir reduir i retallar competències per a les comunitats autònomes, i, en aquest cas, per a la Generalitat de Catalunya.

I el tercer objectiu, deien, definir la intermediació com a instrument bàsic de la política d'ocupació per apropar, no?, una relació més particularitzada entre les prestacions i les persones que haurien d'atendre aquest servei.

Bé. Si aquests eren objectius que segurament, en grans línies, es podrien compartir, malauradament el resultat final d'aquesta Llei, doncs, com diu el Dictamen del Consell Consultiu, amb temes competencials per a Catalunya és un pas enrere.

És un pas enrere perquè el Partit Popular ha introduït canvis normatius que limitaran a les comunitats autònomes no només situacions actuals, sinó futures possibles transferències, en especial, la capacitat sancionadora en

el tema d'inspecció de treball transferida, a l'igual que ja es va fer en sostreure la competència d'execució de la formació contínua.

Segon, perquè la Llei ha perdut el seu caràcter bàsic, la qual cosa impedirà a la Generalitat que pugui fer-ne el desplegament reglamentari, i quedarà en mans del Govern central aquesta facultat, amb la qual cosa es reduirà més la capacitat de fer polítiques per banda de governs autònoms, com el cas del Govern de la Generalitat, i, per tant, poder atendre les necessitats diferenciades del mercat de treball, en aquest cas, del mercat de treball de Catalunya.

I són regressives, també, per a nosaltres, aquestes mesures en el sentit que ens allunya de les estratègies plantejades en les cimeres europees, en concret, en la cimera de Lisboa, que reclama no una menor descentralització, sinó una major descentralització de les polítiques d'ocupació perquè incorporin la seva dimensió local en els objectius, i, per tant, pugui garantir aquesta atenció més personalitzada.

Per tant, des d'aquest punt de vista, per aquests canvis normatius que no compartim, perquè no té un caràcter bàsic aquesta Llei i perquè ens allunya d'Europa, nosaltres, òbviament, votarem favorablement a aquest Dictamen i a aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Però, dir també que els senyors del Partit Popular amb aquesta lògica d'involució..., jo estic convençut que a partir del dia 14 les coses poden ser d'una altra manera, però aquí, a Catalunya, ja hem avançat. I hem avançat amb l'Acord que tenim de govern catalanista i d'esquerres en el qual a l'apartat d'ocupació i treball ja diem que des del Govern de Catalunya es reformarà el Servei d'Ocupació perquè integri polítiques que es descentralitzin, i que hi hagi una major participació dels agents socials i de les administracions territorials. I, per altra banda, perquè també ens hem compromès a establir un marc de negociació col·lectiva a Catalunya, i que la Generalitat, respectant l'autonomia diversa de les parts i consulta amb els agents socials, establirà també un marc de relacions laborals a Catalunya.

Per tant, el futur de Catalunya passa per reconèixer aquesta diversitat, aquesta realitat social diferent que afecta el món del treball. El passat és el passat de l'uniformisme que representa el Partit Popular. Estic convençut que el dia 14 de març això es podrà modificar, i aquí a Catalunya ja hem donat un pas endavant amb aquest Acord del govern catalanista i d'esquerres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Veus de fons.)

El president

Senyor Castellà, em demana la paraula?

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, per contradiccions.

El president

Perdó...?

El Sr. Castellà i Clavé

Per contradiccions. Senyor president, mig minut, senzillament. Jo he fet una afirmació...

El president

Trenta segons.

El Sr. Castellà i Clavé

Trenta segons. Jo feia una afirmació en la qual deia «la coherència de CiU respecte a posicions a Madrid i el Parlament de Catalunya», i la diputada d'Esquerra Republicana ha posat, com a exemple, la Llei orgànica d'universitats.

Vull recordar-li, al Grup d'Esquerra, que la Llei orgànica d'universitats la votem a favor introduint-hi una sèrie d'esmenes que permeten que per primera vegada fem una llei catalana d'universitats amb vostès, senyors d'Esquerra Republicana.

En el cas que jo denunciava els diputats catalans a Madrid voten una llei sense fer ni mitja esmena en els articles que avui són susceptibles de recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 56/2003, del 16 de desembre, d'ocupació, cal la majoria absoluta, per tant, seixanta-vuit o més diputats o diputades.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta ha estat aprovada per 112 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 57/2003, del 16 de desembre, de modernització del govern local (tram. 212-00008/07)

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 57/2003, del 16 de desembre, de modernització del govern local. La primera és presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i la segona, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. El debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament.

Per presentar la primera proposta, té la paraula l'honorable diputat senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va acordar sol·licitar aquest Dictamen previ al Consell Consultiu per veure la possibilitat d'interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional, d'acord amb els articles 8.2, 10.1, de la Llei 1/1981, de 25 de febrer, i amb relació a la Llei 57/2003, del 16 de desembre, de mesures per a la modernització del govern local, aprovada per l'Estat.

Aquesta petició respon al posicionament de Convergència i Unió en resposta, des del nostre punt de vista, a una agressió al món local català i a les competències de la Generalitat de Catalunya. Per tant, després de tenir coneixement d'aquest Dictamen del Consell Consultiu, vam presentar la iniciativa, la sol·licitud que en el Ple el Parlament de Catalunya decidís interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei, a la qual es van sumar després tots els grups parlamentaris excepte el Partit Popular, segurament per aquesta visió agressiva amb relació –ho entenem nosaltres– al món local català.

Per què vam fer aquest posicionament? Per què vam tenir aquesta actitud? Bàsicament, per tres raons. I la primera d'elles... –ara, segurament, igual que ha passat amb l'anterior ponent de Convergència i Unió, en el *Diari de Sessions* sortirà «rialles»–, primer, per coherència –per coherència–, per coherència amb el pensament de Convergència i Unió amb relació al món local; i, especialment, amb el món local català un ha tingut sempre una especial incidència. Dins d'aquesta coherència, també, per l'actuació de Convergència i Unió durant tots aquests anys, durant tots aquests últims anys, en defensa del món local català. I després també per la realitat, en coherència amb la realitat de Convergència i Unió, avui, essent avui la primera força política del món municipal català... Quina és? Convergència i Unió.

La segona raó, per a la defensa del món local, des del punt de vista conceptual, des del punt de vista jurídic, des del punt de vista polític. I després en faré referència, sobretot, en concordança amb aquest concepte de garantia institucional de l'autonomia local. Després en parlaré. Però també per aquesta raó, especialment per aquesta raó, per a la defensa especial que hem de fer tots plegats, des del punt de vista polític i des del punt de vista catalanista, de l'autonomia local, des del punt de vista de la garantia institucional.

I tercer motiu, tercera raó, també per a la defensa de les competències de la Generalitat de Catalunya. També el nostre autogovern, entenem, des de Convergència i Unió, que està vulnerat, que ha estat vulnerat per la legislació de l'Estat amb relació al món local..., en aquesta agressió, en aquesta Llei que agrdeix, des del nostre punt de vista, el món local.

Deia que faria referència a aquest concepte de garantia institucional que reflecteix perfectament el Dictamen del Consell Consultiu i que, com vostès saben, va ser concebuda pel dret públic alemany, però també compartida per nosaltres, òbviament, però també pel Tribunal Constitucional espanyol. I diu, aquesta garantia ins-

titucional, que cal destacar tres aspectes per a la salvaguarda del món local: el primer, la preservació de la institució enfront de qualsevol deformació o, i per suposat, de la seva desaparició; cosa que nosaltres, òbviament, no volem ni desitgem. Dos, aquesta garantia institucional també estableix la protecció que arriba en el seu grau màxim en el nucli o en el contingut essencial de la institució, referida òbviament al món local. I, en tercer lloc, per la protecció contra les accions del legislador o d'altres poders públics i que poden ser letals pel seu contingut essencial.

Òbviament, aquestes manifestacions i aquestes conclusions que fan des d'aquesta concepció del dret públic alemany de la garantia institucional de l'autonomia local no calen gaires comentaris més. Però, en qualsevol cas, sí afegir, també, com reflecteix el Dictamen del Consell Consultiu, que, segons el Tribunal Constitucional, que també és contundent en aquesta matèria..., diu que l'autonomia local, consagrada a l'article 137 de la Constitució, amb el complement que li fan els articles 140 i 141, es tradueix en una garantia institucional dels elements essencials –i subratllo aquestes dos paraules, elements essencials– o del nucli primari de l'autogovern dels ens locals, que també ho subratllo. I també que ha de ser respectat tot això, tant els elements essencials com aquest nucli primari de l'autonomia dels ens locals –han de ser respectats–, pel legislador. I, quan fa referència el Tribunal Constitucional al legislador, aquesta referència s'ha d'entendre feta tant a l'estatal, tant a l'autonòmic, però també al general o al sectorial.

Amb referència a aquest tema el Consell Consultiu estableix una sèrie de conclusions que compartim i que hi vull fer, si m'ho permeten, una breu referència, que són els punts essencials que ha fixat la jurisprudència constitucional respecte d'aquesta garantia institucional de l'autonomia local. I la primera conclusió és aquest dret de l'autonomia local i de la comunitat local a participar, mitjançant aquests òrgans propis, en el Govern i en l'Administració de tots aquells assumptes que li són propis, que li concerneixen, i que ella té l'obligació d'administrar.

La segona, que la Constitució prefigura aquesta distribució vertical del poder entre entitats de diferent nivell: l'Estat, les comunitats autònomes i les províncies i els municipis. A nosaltres, òbviament, ens hauria agradat que hi hagués hagut algun altre nivell.

Tercer, com a conseqüència d'això anterior, aquest ordre jurídicopolític establert per la Constitució assegura l'existència de determinades institucions i hi estableix aquest nucli o reducte indisponible pel legislador, que, com repeteixo, pot ser l'autonòmic, l'estatal o el sectorial.

I, en darrer terme, aquesta conclusió, també, que la garantia institucional no assegura un contingut concret o un àmbit competencial determinat i fixat d'una vegada per totes, sinó la preservació d'una institució en termes recognoscibles en la imatge que aquesta institució té la consciència social en cada temps i en cada lloc.

També, per afegir més argumentació a favor d'aquestes tesis, el mateix Consell Consultiu ha sentenciat, també,

en diferents informes anteriors a aquest a què fem referència que els ens locals són portadors d'uns interessos, òbviament, són els interessos dels veïns, que són diferenciables dels de l'Estat i dels de les comunitats autònomes, si bé, junt amb aquests, formen, com he dit abans, l'entramat de tots els interessos públics.

Una segona referència que també vull fer per defensar aquesta posició del Grup de Convergència i Unió amb relació al recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei és l'Estatut d'autonomia. Com no podia ser d'altra manera, hem de fer referència a les competències pròpies que té el nostre país amb relació al món local. I l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya diu, ben clar, que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en matèria de règim local. Òbviament, això implica la titularitat de les potestats legislativa i reglamentària, i de la funció executiva, sens perjudici, òbviament, d'aquesta competència estatal establerta en l'article 149.1.18 de la Constitució, que hi ha uns aspectes concrets en els quals no s'estén aquesta competència.

Però, en qualsevol cas, també, des de l'Estatut tenim la força per demanar que hi hagi, per part del Parlament de Catalunya, un acord unànime –ho espero i ho demano que sigui així– perquè hi hagi la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Insisteixo que també el Consell Consultiu estableix i diu que s'ha d'interpretar que aquesta legislació, la de l'Estatut d'autonomia, la catalana, la nostra, la pròpia, s'ha d'interpretar –hi insisteixo– en la mesura que desenvolupa aquest article 149.1.18 de la Constitució, i que no pot establir amb un grau de detall aquestes competències concretes d'unes i altres administracions, de qualsevol nivell d'administració, però especialment la del món local, en cada sector d'activitat, i menys encara en la regulació del seu exercici, com sí fa la distribució i arribar al detall concret de la Llei estatal, aprovada per les Corts Generals.

També, per anar acabant, voldria fer una referència a la història d'aquesta Llei. I per saber la història i per fer referència a la història d'aquesta Llei, hem d'anar, com no podia ser d'altra manera, al Congrés i al Senat, a les Corts Generals, a Madrid.

Aquest projecte, conegut també com un projecte de grans ciutats, és en el qual i a partir del qual Convergència i Unió presenta, ja en el seu inici, una oposició, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per dos motius, dos grans motius. El primer d'ells és perquè entenem que aquest projecte amplia el concepte de legislació bàsica en mans de l'Estat i, òbviament, en detriment, com he dit abans, dels poders autonòmics. Durant –ho vull recordar– la majoria absoluta del Grup Socialista, del Partido Socialista Obrero Español, l'any 1985, Convergència i Unió ja es va oposar, ja va fer front també contra la Llei de bases de règim local que en el seu dia es va aprovar.

En aquesta legislatura –en aquesta legislatura que s'acaba d'acabar a les Corts Generals–, també Convergència i Unió s'ha tornat a oposar a un projecte de llei que amplia encara més aquesta ja de per si àmplia concepció de les bases que qualsevol partit que ha tingut

majoria absoluta a l'Estat ha tingut amb relació a la matèria del règim local. Quins aspectes? Doncs, bàsicament, perquè no reconeix la possibilitat que siguin les comunitats autònomes les que específicament puguin regular i puguin fixar què es considera com a gran ciutat en el seu territori.

I arribaríem a una paradoxa, primera, la gran coneguda teoria del *café para todos*, que han practicat els uns i els altres quan han estat, hi insisteixo, en majoria absoluta a l'Estat. Després, perquè pensem que el Parlament de Catalunya ha de ser qui ha de poder establir, de forma lliure i de forma autònoma, quins dels seus municipis, dels municipis catalans, han de ser o han de poder tenir la consideració de grans ciutats. Crec que a Catalunya existeix una àmplia xarxa de grans ciutats o de ciutats que podrien tenir la consideració de grans ciutats, si és que des de Catalunya es pogués decidir, no?

I, per tant, aquest projecte, que, hi insisteixo, ha estat pactat entre el Partit Popular i el PSOE –òbviament no entre el PSC, però sí que els diputats del PSC que formen part del PSOE han votat a favor d'aquesta Llei a Madrid, ho dic per la referència que s'ha fet abans al meu company d'intervenció–, doncs, reafirma que tant el PSOE com el PP tenen aquesta visió i aquesta concepció provincial del món local: qualsevol, fixin-s'hi vostès, gran capital de província pot ser considerada una ciutat, per exemple, Sòria té 35.000 habitants, i en canvi, a Catalunya s'impedeix que el seu Parlament, el seu màxim òrgan d'autogovern i de sobirania del poble de Catalunya, pugui decidir si, per exemple, Manresa –64.000 habitants–, Sant Cugat, –60.000 habitants–, Vilanova i la Geltrú –54.000 habitants–, Granollers –53.000 habitants– poden ser també grans ciutats. Per tant, entenem que hi ha hagut aquesta agressió i, per tant, entenem que nosaltres hem de posar-hi tot el que som capaços de posar-hi, que és, en aquest cas, un recurs d'inconstitucionalitat perquè això no pugui ser possible.

Creiem també que amplia aquesta legislació bàsica. Crèiem, també, en el seu moment, aspectes com el de les mancomunitats, i després, també, un aspecte important, des del nostre punt de vista, que és el que fa referència a la ciutat de Barcelona. Barcelona, gràcies a, si m'ho permeten, també, entre d'altres, segurament, però gràcies també a Convergència i Unió, va quedar exclosa d'aquesta Llei de grans ciutats, perquè, si no, hauria quedat, d'acord amb el pacte entre el PSOE i el PP, diluïda en aquest *café para todos* a què feia abans referència. Sobre això, ni el PP ni el PSOE han estat capaços de fixar un termini per fer la llei de la ciutat de Barcelona. Una llei que, hi insisteixo, va ser consensuada i aprovada per unanimitat pel Parlament de Catalunya i, en canvi, tornem a veure com diputats catalans de qualsevol dels dos partits estatals hi tornen a votar en contra, d'un aspecte important, d'un aspecte vital, fonamental, que és la ciutat de Barcelona.

També destacar, doncs, que diputats, hi insisteixo, de l'Entesa, de partits, per tant, que tenen també representació parlamentària en aquesta cambra, no van presentar cap esmena de vet ni en el Congrés ni en el Senat. I per tant també, fent referència a la coherència, que abans se'ns acusava o se'n reien, del que fem nosaltres,

vull tornar a insistir en aquesta cambra la de Convergència i Unió. Defensem el mateix aquí que allà, i sobretot i especialment el que fa referència al món local català. Per tant aquí podem buscar, si volen vostès, totes aquelles referències en el *Butlletí Oficial*, del Congrés de Diputats o del Senat, on trobarem aquestes referències de les votacions, de les persones i de les intervencions que es van fer amb relació a això.

I per acabar, també, comparteixo, òbviament, la conclusió del Dictamen del Consell Consultiu amb relació als continguts específics, que són tres, dels quals també se n'ha declarat la inconstitucionalitat, i per tant, per la qual cosa, demanem l'aprovació d'aquesta cambra per poder presentar aquest recurs. La primera és amb relació a la disposició final primera de la Llei 57/2003, del 16 de desembre, de mesures per a la modernització del govern local; la segona, l'article 126.2, segon paràgraf, primer incís, i la tercera, l'article 126.5, primer incís. Totes aquestes, hi insisteixo, declarades inconstitucionals pel Consell Consultiu, de les quals espero i desitjo que tots els grups de la cambra en puguin fer un esforç de comprensió, però també de defensa, hi insisteixo, com deia abans, del món local català, del nostre món local tan important per a la vertebració territorial del nostre país, i també d'aquelles competències de la Generalitat de Catalunya que, com vostès saben, el Parlament de Catalunya és teòricament –teòricament, dic, perquè si hi ha algun grup que vota en contra, doncs potser no serà així– qui ha de defensar els interessos del nostre poble i els interessos del nostre territori.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per a presentar la segona proposta, té la paraula, per a defensar-la, l'illustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez i Segura.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abusant de la benevolència provada de la presidència, introduiré la meua intervenció amb unes paraules que no vénen al cas de l'assumpte que ara estem tramitant. No són altres que l'expressió de l'emoció que aquest humil diputat reusenc té d'adreçar unes paraules a tan insignes autoritats com són ses senyories des d'aquesta tribuna, tribuna històrica que ens permet palesar les opinions de la cambra dipositària de la sobirania nacional del nostre país, el Parlament de Catalunya.

Una vegada dit això, i esperant estar a l'alçada de les circumstàncies, de tal distinció, ja m'endinsaré en la matèria que ens ocupa per dir, en primer lloc, que cap posicionament, cap llei en si mateixa és bona o és dolenta. Hi han molts exemples que podríem analitzar de la producció legal del nostre país i d'altres parlaments pels quals és més bo agafar, no la dreuera de la desqualificació global, sinó el camí de la puntualització de l'esmena; no cal dir, un exemple que afecta molt de ple els territoris que jo represento de Catalunya, com és el Pla Hidrològic Nacional, agafar la via de l'esmena per tal d'aconseguir limitar els efectes negatius d'aquesta

Llei. Com sap el senyor Pelegrí, aquesta és l'estratègia del seu Grup i, per tant, m'ha estranyat que després de la seva molt docta intervenció, sens dubte vull dir que el volia felicitar, ha emprat, com sempre, aquella posició de dir «o és blanc o és negre».

Però entrem en el contingut de la Llei. Una llei que va ser qualificada ja, per una il·lustre diputada d'aquesta cambra que, doncs, formava part, fins ara, de l'Entesa Catalana de Progrés, la senyora Montserrat Duch i Plana, com una llei important des del punt de vista de l'evolució de les capacitats de les administracions locals, però que, fruit de les innombrables esmenes que va presentar, i que van ser derrotades, tenia un defecte importantíssim, que és el que avui analitzem en aquest tràmit, diguem-ne, de recolzament de la posició del Consell Consultiu, i per tant de la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat: és la laminació, jo diria amb un caràcter gairebé sistemàtic, de tots..., a través, diguem-ne, de la legislació bàsica, de molts dels aspectes competencials i estatutaris en matèria de legislació local que té l'Administració catalana. I es produeix també un efecte, jo diria molt positiu, un efecte curiós, si més no, que és la concomitància d'interessos, la comunió d'interessos entre els paràmetres d'actuació del món local, lesionats per aquesta Llei, i també la defensa de les competències estatutàries del nostre país.

Començarem analitzant aquells aspectes que sens dubte són positius. Com he dit abans, no hi ha res que sigui blanc o sigui negre. Aquesta Llei afecta tots els municipis, per una banda, i n'afecta uns quants, els que es denominen grans ciutats, per una altra. Sens dubte, hi han aspectes que enforteixen els governs locals: incrementen l'executivitat dels seus governs, amb relació a una pràctica que es venia donant d'enfortir només, des del punt de vista presidencialista, les atribucions dels seus alcaldes; es controla l'actuació dels governs i, concretament, dels alcaldes, a través de la nova orientació dels debats en els plenaries municipals. Afecta també, d'una manera molt substancial, la reforma de l'Administració. Una de les esmenes que es presentaven a la cambra territorial era precisament que aquesta Llei no només afectés els governs locals, sinó que es denominés «dels governs i de l'Administració local». I per tant, des d'aquest punt de vista, s'han introduït elements, jo diria, prou substantius. I també deia regular un aspecte, que no està prou tractat des de la legislació, que és el vincle de l'activitat del nostre món local, dels ajuntaments, consells comarcals i també altres òrgans locals amb l'activitat econòmica, com a actors de l'activitat econòmica a través de la regulació dels ens públics empresarials i la seva coordinació.

Fins aquí els aspectes positius, però evidentment estem aquí per ressaltar-ne altres de negatius, alguns que ja van ser objecte de pronunciament en el moment de la confecció de la mateixa Llei. És sabut que l'opinió del municipalisme socialista anava per la via de desvincular aquesta Llei del concepte de segona descentralització, perquè a nosaltres ens fa com una mena, diguem-ne, de fòbia aquesta segona centralització, perquè vol dir que n'hi ha hagut una de primera que afectava les comunitats autònomes, i les comunitats autònomes no han patit, com alguns potser sí que ho creuen, un pro-

cés de descentralització, sinó d'afirmació del seu autogovern. Però el que no va poder plasmar aquesta Llei, malgrat que hi havien esmenes en el sentit corresponent, era, per exemple, una qüestió tan bàsica com la pertinença de les organitzacions municipalistes o, en definitiva, del món local al Consell de Política Fiscal i Financera. Incongruència, doncs, amb una part important dels ajuntaments, que ja es veuen directament afectats per aquestes decisions a l'hora de tenir un sistema de finançament de cessió de tributs directa de l'Estat o, per exemple, una qüestió que no és evidentment tan tècnica, però que és l'elecció directa dels alcaldes.

El Consell Consultiu es pronuncia clarament per la inconstitucionalitat d'alguns dels preceptes d'aquesta Llei, no de la Llei en el seu conjunt. Ho fa perquè considera que aquesta Llei és poc respectuosa pel principi d'autonomia local i envaeix, d'una manera flagrant, competències de les comunitats autònomes. I això ho fa perquè el que proposa és una regulació massa concreta, un ànim reglamentista d'aquesta Llei.

Anem a veure alguns dels exemples que fonamenten aquesta identificació del nostre Grup amb els criteris del Consell Consultiu. Sens dubte n'hi ha una de molt clara, que és la que afecta l'article 140 de la Constitució, que diu molt clarament que als òrgans de Govern dels municipis, els òrgans de govern local, només poden assistir-hi, ser-hi presents, i per tant actuar en conseqüència, les persones sorgides de processos electorals. Per tant, aquesta facultat que més d'una tercera part dels òrgans de les juntes de govern local –nom que, per altra banda, tampoc no acaba de tindre totes les virtuts– puguin ser alts directius de l'Administració local és flagrantment inconstitucional. Amb una miqueta més d'esforç, amb una miqueta més d'imaginació, s'haurien pogut trobar fórmules suficients per incorporar aquesta voluntat de potenciar els òrgans executius i directius i la seva col·laboració intensa, fins i tot, en la junta de govern local. D'aquí a ser-ne presents, i per tant ser susceptibles de rebre delegacions com qualsevol altra persona electa, hi va un pas, un pas petit però un pas important, que és el pas de la inconstitucionalitat.

Per altra banda també, en les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu, hi han altres qüestions que sí que afecten, sobretot aquells elements que deterioren i laminen les competències de la Generalitat de Catalunya, i que vénen a contribuir a aquesta alteració de la Llei de bases de règim local, el que fa referència, per exemple, a la clara extralimitació amb relació a la conformació de mancomunitats, que afecta l'article 4.3, segon paràgraf.

Pel que fa referència, també, per extralimitació, a mesures de caràcter, diguem-ne, completament fora de la competència estatal, perquè resideix la competència autònoma de la fusió de municipis.

La reducció de la capacitat de legislació de la Generalitat de Catalunya i la potestat pròpia d'autoorganització dels ens locals, pel que fa referència a la Comissió Especial de Suggeriments i Reclamacions, que ha comportat, diguem-ne, un malestar, que coneixem per part de la Sindicatura de Greuges i tots els síndics de greuges, o defensors del poble que hi han a les diverses ciutats de Catalunya.

L'enfortiment, l'enrobustiment, de les competències de les diputacions. Una política expansiva que la majoria dels que som aquí, diguem-ne, no hi estem d'acord.

I també la regulació dels regidors no adscrits afecta l'article 73.3, perquè no és un aspecte bàsic i és desconèixer la capacitat de la Generalitat de Catalunya i d'aquest Parlament de legislar en la matèria.

Pel que fa referència a altres aspectes que afecten només uns quants municipis, aquests municipis denominats grans municipis, també hi han algunes qüestions que, per la seva, com he dit abans, minuciositat, per la seva voluntat reglamentista, haurien d'estar fora de l'àmbit d'aquesta Llei.

Sens dubte, totes les grans ciutats tenen organismes de participació, ja sigui sectorial, ja sigui territorial o, fins i tot, amb una voluntat globalitzadora de la veu dels ciutadans. Per tant, existeix una flagrant vulneració de l'autonomia organitzativa de l'ens local amb la imposició per llei de la creació del Consell Social de la Ciutat o la Comissió –com hem dit abans–, la Comissió Especial de Suggeriments i Reclamacions.

També tenen el mateix vici constitucional altres, diguem-ne, preceptes molt reglamentaris com el fet que si el secretari de la Junta de Govern Local ha de ser un habilitat nacional o ha de ser un propi regidor, eh? O un altre que afecta molt clarament, jo ho penso, els principis democràtics i de seguretat jurídica, com el fet d'incrementar l'accessibilitat dels ciutadans a les deliberacions de la Junta de Govern Local. Fins ara es diu que no han de ser públiques i ara es remata aquesta impossibilitat amb la designació com a secretes les seves deliberacions.

Tot plegat, podríem anar desgranant, no és la funció que em correspon com a representant del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, fer una emulació de la capacitat jurídica del Consell Consultiu, però sí que des del punt de vista polític aquests eren els aspectes més essencials que s'havien de ressaltar.

Però per damunt de tots voldria acabar la meua intervenció per tal de fer paleses dues qüestions: en principi la comunitat d'interès que hi ha, per una banda, en la defensa de les competències estatutàries de la Generalitat de Catalunya i també en la defensa dels principis consagrats en la Carta Europea de l'Autonomia Local, i també que afecten, com no, l'autonomia local consagrada en la Constitució pel que fa referència a la capacitat d'acció i a la capacitat normativa dels municipis.

I per l'altra banda, també, senyores i senyors diputats, lamentar que sempre haguem d'acabar els debats, encara que vulguem amb una posició d'entrada constructiva, amb apel·lacions al comportament d'alguns diputats o d'altres diputats en altres cambres. Jo penso que si hi hagués hagut una lectura atenta, senyor Pelegrí –em consta que vostè ho fa– de quines eren les esmenes que es van presentar per part de l'Entesa Catalana i de Progrés, veuria –veuria vostè– que hi haurien moltes i moltes coincidències i que, en definitiva, dic el mateix que deia en un principi: són tècniques parlamentàries, una l'oposició frontal que moltes vegades, bé, quan hi ha majoria absoluta vostè sap que no porta

enlloc, o altra: intentar, per la via del convenciment, incorporar esmes que millorin el text. Abans li he dit jo l'exemple del Pla hidrològic nacional, que és falta de comportament del seu Grup.

Senyores i senyors diputats, senyor president, gràcies per la seva benevolència.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Llei 57/2003, del 16 de desembre, de modernització del govern local és un exemple més d'aquesta voluntat unitarista i centralista del Govern espanyol i del Partit Popular que el sustenta, per tal d'erosionar, cada cop que en tenen oportunitat, les competències del Govern català i de la resta d'administracions públiques.

Sí que és veritat que la Llei reguladora de les bases de règim local, de l'any 85, que és la que era vigent fins fa poc, era una llei que necessitava una modernització important, perquè tenia una concepció excessivament corporativista de les entitats locals i, a més a més, per exemple, no diferenciava, doncs, entre un municipi que podia tenir 300.000 habitants o un que en tingués 300. És a dir, els tractava a tots per igual.

I si bé és cert, doncs, que calia modernitzar aquesta Llei, també és cert que aquesta modernització, que aquesta actualització s'ha de fer, en tot cas, respectant dos principis bàsics: un és el principi d'autonomia de les entitats locals; aquest principi està perfectament consagrat a l'article 137 i als articles 140, 141 i 142 de la Constitució espanyola.

I analitzant el contingut d'aquests articles queda clar, és evident, és indubtable que els governs locals tenen, doncs, potestat per autoorganitzar-se per decidir els seus propis assumptes i que, en definitiva, disposen d'un espai propi en el qual els altres legisladors, el legislador estatal i el legislador autonòmic, no hi poden intervenir. I el que fa aquesta Llei és no respectar, doncs, aquest principi perquè interfereix en bona part amb aquest espai que, tal com deia el diputat Pelegrí, és un espai irreductible.

També hi ha un altre principi, que és el principi d'exclusivitat que té la Generalitat per tal de legislar en matèries de règim local. És un principi que està establert en l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia. I si bé és veritat que aquest principi d'exclusivitat s'ha d'exercir sense perjudici del que disposa l'article 149 de la Constitució, que estableix l'exclusivitat de l'Administració estatal per tal de redactar les bases del règim jurídic de les administracions públiques, doncs, també ho és que la mateixa noció de bases, si resseguim la jurisprudència del Tribunal Constitucional, és una legislació una mica equívoca, perquè si bé sembla que el concepte de bases s'hauria de referir únicament a aquell comú denominador que estableix un marc unitari per a tot l'Es-

tat, també és cert que en algunes sentències d'aquest alt Tribunal, doncs, es permet que algunes qüestions molt de detall, molt concretes, també es conceptuïn –també es conceptuïn– com a bases.

Per tant, tot i aquesta visió, doncs, una mica equívoca que té el Tribunal Constitucional sobre el que podria entendre's com a bases del règim local, doncs el nostre Grup, d'acord amb el dictamen del Consell Consultiu, creiem que la Llei 57/2003, en la qüestió que estem debatent, la constitucionalitat de la qual estem debatent, doncs, per tant, és anticonstitucional per molts motius; alguns ja els han esmentat els parlamentaris que m'han precedit, però potser valdria la pena insistir-hi per tal que quedin ben expressats.

Un és, per exemple, el que fa referència a les potestats de les mancomunitats, en les quals la Llei en qüestió, doncs, estableix que en podran assumir moltes però sempre que s'ajustin a..., o que siguin necessàries per al compliment de la seva finalitat. Aquesta expressió, doncs, el Consell Consultiu considera que té un caràcter restrictiu i que, en tot cas, no ha de ser l'Estat qui determini quines són necessàries per al compliment de la seva finalitat.

També, per exemple, atorga a l'Estat la competència per fusionar municipis, és a dir, per alterar els termes municipals, quan a l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia abans esmentat, doncs, també s'especifica que aquesta és una competència exclusiva de la Generalitat. Per tant aquí també hi ha una invasió, una clara invasió competencial.

Per exemple, també la Llei que estem debatent crea com a òrgan necessari la Comissió Especial de Suggeriments i Reclamacions en els municipis de gran població, és a dir, aquells que tinguin més de 250.000 habitants, aquelles capitals de província que tinguin més de 175.000 habitants i altres municipis. Bé, com diem abans, els municipis tenen, constitueixen o disposen d'un autèntic autogovern; per tant, han de poder autoorganitzar-se i han de poder decidir si creen o no aquesta Comissió Especial de Suggeriments i Reclamacions, amb la qual cosa, doncs, en tot cas això hauria de ser una facultat potestativa d'aquests municipis, però en cap cas s'hauria d'establir com una imposició.

També, per exemple, s'atorga a les diputacions més competències de les que ara tenen. És a dir, les diputacions, ja que són organismes de representació indirecta, els representants dels quals no els pot elegir directament el ciutadà, doncs sempre han tingut una funció de coordinació, de cooperació amb els municipis. En canvi, amb la Llei 57/2003, del 16 de desembre, es permet que les diputacions puguin gestionar i crear serveis propis sense el consentiment dels municipis afectats, amb la qual cosa, doncs, trencaríem un esquema competencial perfectament consolidat i que s'ha demostrat que funciona, en el sentit que tots els serveis municipals prèviament han d'haver estat les entitats locals les que decideixin si són necessaris o no. En tot cas, el que fa la Diputació és cooperar i és col·laborar per al seu bon funcionament.

També, per exemple, aquesta Llei crea la figura del regidor no adscrit, però deixa que siguin les pròpies en-

titats locals les qui regulin els drets econòmics i polítics d'aquests regidors no adscrits, quan nosaltres entenem, el nostre Grup creu, que la Generalitat en aquestes qüestions també hi té molt a dir i no han de ser solament els municipis els que, mitjançant els corresponents reglaments orgànics, puguin decidir quines han de ser..., quins han de ser els drets dels regidors no adscrits.

També, per exemple, la Llei que estem debatent estableix d'una forma molt restrictiva les formes de gestió dels serveis públics. És a dir, els organismes autònoms i les empreses públiques, que constitueixen dos instruments molt útils i molt eficaços per descentralitzar la gestió municipal, segons aquesta Llei s'han de regir forçosament per allò que estableix l'Estat, quan aquí s'ha de..., una altra vegada, hem de recordar el principi d'autoorganització, és a dir, per tant els propis municipis han de poder decidir una bona part del contingut dels estatuts que han de regir aquests organismes autònoms i aquestes empreses públiques i, en tot cas, també la Generalitat ha de poder dictar un marc normatiu, doncs, que serveixi d'orientació.

Per exemple, també és una llei que imposa als ajuntaments l'existència d'uns membres no electes a la Junta de Govern Local, que substitueix l'antiga Comissió de Govern, quan la pròpia Constitució, al seu article 140, estableix clarament que els municipis únicament poden estar governats i dirigits per l'alcalde i pels regidors. Però és que, a més a més, la Llei, doncs, estableix que alguns d'aquests membres no electes han de ser..., només poden ser nomenats o bé destituïts per la Junta de Govern Local, quan entenem que aquesta..., en tot cas, en el supòsit que n'hi hagi d'haver, ha de ser, doncs, el mateix municipi, la mateixa entitat local que decideixi qui els nomena i qui els destitueix.

També preveu, per exemple, doncs, de forma obligatòria, l'existència d'uns districtes, en tant que divisió territorial, quan entenem que també això s'ha de deixar a la lliure disposició dels municipis. És a dir, no ha de ser, doncs, aquesta Llei que determini si un municipi ha de crear districtes o no, perquè també, com dèiem abans, les entitats locals han de tenir la capacitat d'autoorganitzar-se i, a més a més, com a administracions que estan sempre en contacte molt directe amb el ciutadà, no hi ha cap dubte que si l'existència d'aquests districtes es considera totalment necessària i imprescindible per tal de fomentar la participació ciutadana, segur que els municipis, doncs, els crearà.

Preveu, per exemple, també, l'existència obligatòria d'un consell social de la ciutat, quan també entenem que això hauria de ser una qüestió potestativa, és a dir, els municipis haurien de poder decidir si el creen o no, aquest consell social, i també preveu la creació, com hem dit abans, d'una comissió especial de suggeriments i reclamacions, quan, doncs, això també hauria de formar part, diríem, d'aquell espai irreductible en el qual l'autogovern local pren les seues pròpies decisions i s'autoorganitza, doncs, de la manera més convenient.

Com hem vist, aquest i altres preceptes, perquè el que fa la Llei de modernització del govern local és introduir nous preceptes, algunes addicions i dos capítols més, doncs, configuren tot un seguit d'articles que vulneren

tant les competències exclusives que té la Generalitat com la capacitat que tenen els ajuntaments per autoorganitzar-se.

Per tant, doncs, proposem a la cambra que es voti a favor d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, i en aquesta proposta hi volem incloure també el Partit Popular, que suposem que hi votarà en contra. I els volem plantejar tres qüestions –tres qüestions.

La primera és: senyors del Partit Popular aquest Consell Consultiu és o no el seu Consell Consultiu? Per tant, si és el Consell Consultiu, que nosaltres creiem que sí, que el consideren com a propi, doncs, els demanem que en facin cas.

La segona és si aquest autogovern el consideren com a propi. Si és el seu autogovern, com diuen, i nosaltres en principi ens ho creiem, han de demostrar que volen preservar aquest autogovern i no permetre que a cada bugada perdem un llençol.

I si aquest també és el seu Estatut d'autonomia, tot i que al seu partit hi ha il·lustres militants que estaven en contra dels estatuts d'autonomia i del títol VIII de la Constitució, però si aquest és el seu Estatut d'autonomia, com diuen, doncs, també demanem que el preservin i que, ja que no són partidaris d'incrementar l'autogovern, com a mínim que permetin mantenir les actuals competències que té la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els grups parlamentaris de Convergència i Unió, Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, presenten avui en aquest Ple del Parlament una proposta de resolució amb l'objectiu que el Parlament interposi un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 57/2003, del 16 de desembre, de modernització del govern local.

En aquest punt, senyores i senyors diputats, res a dir amb la petició feta pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i també pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, no la compartim, però òbviament som conscients que s'emmarca en la tàctica electoral d'anar presentant, per sistema, recursos a totes les lleis de l'Estat amb l'objectiu de poder mantenir viu el discurs de l'anomenada, i si em permeten, mai demostrada, involució autonòmica. És allò que contra el PP es viu millor. En tot cas, ja he dit que em sembla coherent amb la seva manera de fer política i, per tant, no m'hi estendré gaire més.

Ara bé, sí que m'agradaria, si m'ho permeten, fer una petita referència a l'actitud dels grups majoritaris en aquesta cambra amb relació a aquesta Llei, que, si m'ho permeten, ha significat un dels avanços més im-

portants pel que fa a la modernització dels governs locals des de la promulgació de la Llei reguladora de les bases del règim local de l'any 85.

Aquesta no és, senyores i senyors diputats, una llei que envaeixi competències de la Generalitat de Catalunya; vostès ho saben perfectament. Només cal mirar, senyores i senyors diputats, les sentències del Tribunal Constitucional a les quals fa referència de manera parcial el Dictamen del Consell Consultiu per poder observar, en les parts que no s'utilitzen per justificar el Dictamen del Consell Consultiu, que l'Estat té competències per dictar bases en matèria de demarcacions supramunicipals.

Nosaltres, senyor diputat representant del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, som molt respectuosos amb el Consell Consultiu, moltíssim, i en fem cas. Efectivament, ens agrada llegir tot el Dictamen, també els vots particulars i també les parts de les sentències que són utilitzades pel Consell Consultiu per justificar una petició política per part de determinats grups, i, per tant, ens agrada mirar les sentències a què fa referència totes senceres, no només les que estan publicades en el mateix Dictamen, sinó que continuem la lectura d'aquests sentències, no?

I, per tant, d'aquesta lectura de les sentències en la seva literalitat es contempla clarament que aquesta Llei no és en cap cas una llei que vulneri ni de bon tros la Constitució ni l'Estatut.

Però, certament, nosaltres, i jo en nom del Grup Parlamentari Popular, podria tractar d'exhaurir tot el temps que em resta d'intervenció tractant de justificar des del punt de vista jurídic que aquesta Llei és constitucional, però crec sincerament que a vostès..., que a vostès els dóna igual el que pugui dir. No els interessa en absolut el debat aprofundit sobre aquesta Llei. Els seus arguments, si m'ho permeten, no han estat legalistes, sinó voluntaristes: «la Generalitat hauria de poder fer...», «fóra bo que la Generalitat pogués decidir...». Escolti, cap invocació directa...

Miri, el meu Grup Parlamentari, senyor diputat, és l'únic grup parlamentari d'aquest Parlament que defensa la vigència de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; som l'únic grup parlamentari que defensa l'Estatut. I vostès no han estat capaços –no han estat capaços– de citar ni un sol article de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que aquesta Llei vulneri. I, per tant, anem molt amb compte –anem molt amb compte– amb les informacions que es fan des d'aquesta tribuna.

Vostès, senyores i senyors del Partit Socialista de Catalunya, i també de Convergència i Unió, només pretenen desgastar el Partit Popular. I jo... (*Remor de veus.*) I jo els reconec... (*Persisteix la remor de veus.*) I jo els reconec, senyores i senyors diputats, que és legítim fer-ho. Ara bé, si m'ho permeten –si m'ho permeten–, cal tenir molta barra –molta barra– per venir a aquesta cambra, senyores i senyors diputats, i demanar la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat davant una llei que la mateixa Convergència i Unió, senyor diputat, senyor Pelegrí, la mateixa Convergència i Unió està demanant, a través d'aquesta moció municipal, en els seus ajuntaments on vostès tenen grups municipals, que aquesta Llei es compleixi i s'apliqui a Catalunya.

Per tant, senyor Pelegrí, vostè parla de coherència aquí i a Madrid, d'acord, res a dir, però miri's vostè la coherència entre el Parlament de Catalunya i el que fan els seus grups municipals als ajuntaments on governen.

Ara bé –ara bé–, senyores i senyors diputats, el que no té nom, i perdonin, el que no té nom és l'actitud del Grup socialista. No té nom! (*Remor de veus.*) No repetiré, senyores i senyors diputats, perquè vostès, com diu el senyor Maragall, ho poden llegir al *Diari de Sessions*, quina va ser l'actitud i el discurs del portaveu del Grup Socialista, no només en el Congrés, sinó també en el Senat, per donar suport –per donar suport– i aprovar aquesta Llei que vostès volen portar ara, suposo que per imperatiu legal dels seus socis de desgovern, al Tribunal Constitucional.

En dos mesos..., escolti'm, només en dos mesos, eh?, perquè aquesta no és una llei de fa un any, en dos mesos, senyores i senyors diputats, vostès han deixat anar bona part del discurs que va engrescar la societat catalana en un projecte de canvi, però no creia, senyores i senyors diputats, que només en dos mesos vostès fessin aquest mal favor als ajuntaments de Catalunya, tractant de portar al Tribunal Constitucional una llei que afavoreix la participació dels ciutadans en els temes públics en l'àmbit local, que potencia la participació de les policies locals en matèria de seguretat ciutadana i que estableix un règim jurídic específic per als municipis de gran població.

Miri, jo, la veritat és que he renunciat..., perquè sé que no puc demanar-los que siguin coherents, ja han demostrat a bastament que no són capaços. El que vostès hauran d'explicar, si és que poden, són les raons que han portat avui els diputats del Partit Socialista, també els Ciutadans pel Canvi, que, per cert, s'hauran de canviar el nom d'aquí a aviat, en el Parlament a voler declarar inconstitucional una llei que els seus mateixos diputats al Congrés van pactar, com deia, no fa ni dos mesos amb el Partit Popular. És una llàstima, senyores i senyors diputats socialistes, que, entre Zapatero i Carod, vostès hagin escollit el segon com a company de viatge.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Pelegrí i Aixut demana per parlar.*) Senyor Pelegrí, un minut...

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, per contradiccions, perquè no es pot pujar a la tribuna i fer demagògia com la que vostè fa, senyor diputat del Partit Popular.

Jo he citat l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; per tant, no digui que ningú ha citat cap article de l'Estatut d'autonomia en referència a la meua intervenció, 9.8, competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en matèria local.

I, després, home, nosaltres..., vostè vol que s'incompleteixi la Llei, una llei que està aprovada per vostès i pel socialisme, vostè vol que s'incompleteixi? Home, nosaltres, els regidors que tenim als municipis de Catalunya també són coherents amb això i, per tant, el que volen és l'aplicació d'aquesta Llei. I ara fem un recurs d'inconstitucionalitat perquè aquells articles que no són constitucionals es puguin retirar i es pugui complir aquesta Llei amb tota la seva màxima amplitud. I això no vol dir que la Llei nostra..., o que nosaltres considerem que aquesta Llei vulnera i és una agressió, com he dit abans, contra l'autonomia de la Generalitat de Catalunya i contra el món local català.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Pelegrí. *(El Sr. Pérez i Segura demana per parlar.)* Senyor Pérez...

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Una breu intervenció per contradiccions amb el senyor Sirera, si em permet...

El president

Un minut...

El Sr. Pérez i Segura

Bé, el senyor Sirera diu que no hi ha cap precepte d'inconstitucionalitat en aquesta Llei. Me permet que li llegeixi la Constitució? *(Pausa.)* Ho té clarament a l'article 140, diu que els membres dels òrgans de govern han de ser electes. Aquesta Llei diu que l'alcalde podrà nomenar fins a un terç dels membres de la junta de govern local entre persones no electes. Per tant, és inconstitucional. *(Pausa.)* Ah, no? Bé, no ho sé.

Jo li he de dir, ho he dit abans des de la tribuna, que aquesta Llei suposa un pas endavant en moltes matèries de l'organització i del govern local. Ho he de dir perquè, a més, he participat d'alguna manera en alguns aspectes de la seva inspiració. Però també li he de dir que, d'igual manera, són tan potents tots aquells elements de laminació competencial, que fan justificar qualsevol recurs d'inconstitucionalitat, no pel 140, que també, sinó per tots els altres.

I em sap greu, perquè podria haver estat una bona llei, una bona llei que no ens dona, no dona als ajuntaments més competències en matèria de seguretat, sinó que endossa responsabilitats sense recursos en matèria de seguretat pública als ajuntament, que no és el mateix.

Sens dubte, els oblidats d'aquesta Llei i les incongruències vénen perquè el senyor Elorriaga té molta feina dirigint la campanya del Partit Popular i la senyora García-Valdecasas, en les seves innombrables virtuts, se dedica a insultar membres del Govern.

(Remor de veus. El Sr. Estradé i Palau i el Sr. Sirera i Bellés demanen per parlar.)

El president

Senyor Sirera... No reproduïu el debat, si us plau, se centri només en les contradiccions i les al·lusions... *(Veus de fons.)* Perdó, perdó... Senyor Sirera, abans de donar-li la paraula..., el senyor Estradé també me l'ha via demanat, no l'he vist.

Senyor Estradé, un minut també.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. A veure, jo voldria dir al diputat del Partit Popular que el Dictamen del Consell Consultiu és contundent i clar i nítid, i esmenta, per exemple, al seu apartat final, que aquesta Llei és anti-constitucional perquè vulnera els articles 140, 1.1, 9.3 i 23.1, i en la meua intervenció també he esmentat l'article 9.8 de l'Estatut; per tant, sí que hem esmentat articles.

Jo li voldria dir que em dona la impressió que quan vostè diu que volem desgastar el Partit Popular, doncs, que als diputats del Partit Popular els succeeix com a aquell conductor que anava en contradirecció per l'autopista, va engagar la ràdio i va sentir que hi havia un conductor temerari que anava en contradirecció i ell, en sentir-ho, va mirar i va dir: «No un, més de cent n'hi ha, de conductors que van en contradirecció.»

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, jo no entraré a contestar coses a què s'ha fet referència, diguem, coses més actuals de campanya, no? Sempre, sempre... No vull utilitzar el Parlament de Catalunya per fer-ho; és massa important la nostra institució d'autogovern. *(Forta remor de veus.)* En tot cas...

El president

Senyors diputats...

El Sr. Sirera i Bellés

...senyor diputat del Grup socialista, no?

El president

Senyor Sirera, un segon.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies.

El president

Escoltem el que diu el senyor Sirera, si us plau. Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

En tot cas, senyor representant del Grup Socialista, vostè diu que aquesta és una llei que atempta contra Catalunya i que lamina els interessos de Catalunya i

l'autonomia. Escolti, jo no li reproduiré el que van dir els diputats del seu propi Partit en la defensa d'aquesta Llei, una llei de la qual es volen felicitar, que és una llei fantàstica, que és una llei que modernitza... Cap referència, cap, ni una sola paraula de referència, en la defensa de la Llei, a la vulneració, a la presumpta vulneració de l'autogovern de Catalunya, no? I, per tant, no m'hi referiré, ja n'hem parlat.

En tot cas, sí que m'agradaria adreçar-me al diputat d'Esquerra Republicana, no?, per dir-li que segurament nosaltres podem anar en contradirecció, però quan els ciutadans de Catalunya han d'escollir...

El president

Senyor diputat, se li acaba el minut.

El Sr. Sirera i Bellés

...els seus representants al Congrés dels Diputats, ens escullen onze vegades més que al seu Partit, i, per tant, anem amb compte, quan es parla en nom de Catalunya, qui té més legitimitat per fer-ho.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Bosch, que ha quedat...

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les iniciatives legislatives relacionades amb l'Administració local impulsades durant els darrers anys pel Govern central i aprovades per les Corts espanyoles han tingut denominacions atractives i continguts decebedors; molta aparença, poques millores reals.

L'any 98, el Govern central anomenà «pacte local» i, en concret, «mesures per al desenvolupament del govern local» determinades reformes, molt concretes. Però el pacte local –expressió feta, elaborada pel municipalisme– volia dir tota una altra cosa: la discussió de les competències i recursos dels ajuntaments per tal d'augmentar el paper de l'Administració local. Això no es va fer.

El passat mes de desembre s'aprovà un altre text legal amb nom atractiu: la Llei de modernització del govern local, que inclou alguns nous retocs a la Llei de règim local i mesures per a les grans ciutats. Però, de la discussió sobre les noves competències municipals i sobre l'augment del finançament local, res de res. Els municipis continuen administrant poc més del 13 per cent de la despesa pública consolidada, i la situació ha empitjorat amb la reforma de l'IAE, que atorga als municipis, amb paraules aprovades per unanimitat a la darrera assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya, una compensació insuficient per equilibrar la pèrdua experimentada per les hisendes locals, i es vulnera el principi de suficiència financera dels governs locals.

La Llei que avui tractem incorpora –ja s'ha dit– alguns aspectes positius, però té un problema principal, que és

el seu caràcter inconstitucional que el Dictamen 261 del Consell Consultiu estableix. I ho fa en dos grans apartats.

El primer és el de la regulació als grans municipis de l'anomenada «junta de govern local», nova denominació de la comissió de govern dels ajuntaments. La Llei estableix la previsió que l'alcalde pugui nomenar membres de la junta de govern persones que no tinguin la condició de regidor, fins a un màxim d'un terç dels seus membres. Amb el curiós argument de reforçar el perfil executiu de la junta, s'incorpora un element aliè al nostre règim local, propi de sistemes polítics en què es dóna una clara diferenciació, separació entre l'alcalde i el ple, fins i tot en la seva forma d'elecció. Però la Constitució del 78, en el seu article 140, regula de forma clara que el govern i l'administració municipal corresponen als respectius ajuntaments, integrats per batlles i regidors, i que els regidors seran elegits pels veïns mitjançant sufragi universal igual, lliure, directe i secret.

Val a dir que en la tramitació parlamentària ja es va advertir aquesta no-adaptació al text constitucional. Ja que parlem de coherència, en la justificació de les esmenes presentades per Iniciativa Verds, el llavors diputat al Congrés Joan Saura deia: «Esta medida va en direcció contraria al incremento de la participación. De hecho, un gobierno local en el cual las personas responsables de las decisiones no hayan sido elegidas en un proceso electoral no hace más que deslegitimar a los concejales y, en consecuencia, alejar las decisiones de este gobierno de la voluntad popular. Iniciativa cree que esta propuesta puede ser inconstitucional, puesto que el artículo 140 de la Constitución explicita que el gobierno de los ayuntamientos debe estar formado por personas electas.»

El mateix Dictamen del Consell Consultiu adverteix, a més, que determinades decisions importants poden ser adoptades amb el vot decisiu dels membres no elegits de la junta, fet que agreuja encara la vulneració dels drets dels electors.

El segon gran apartat d'inconstitucionalitat és, segons el Dictamen, la vulneració de l'autonomia local i de les competències de la Generalitat en matèria de règim local, per la declaració com a bàsics d'un seguit d'articles. El Dictamen exposa amb claredat les motivacions de la seva conclusió; s'han donat aquí diversos exemples d'intromissió en la capacitat d'autoorganització dels ajuntaments. Però la vulneració de les competències autonòmiques mitjançant l'abús de la declaració com a bàsics de molts preceptes legals de l'Estat és un dels grans problemes que afecten el nostre autogovern. Els juristes Eliseo Aja i Carles Viver Pi-Sunyer han presentat precisament aquesta setmana el seu article «Valoració de vint-i-cinc anys d'autonomia». Podem llegir-hi: «La actuación básica estatal ha llegado a un pormenor y una extensión material y funcional extraordinarios, y como es claro, dado el carácter de vasos comunicantes de las competencias, esto ha provocado la consiguiente reducción de las competencias autonómicas de desarrollo legislativo e incluso de ejecución. Los ejemplos en este sentido podrían multiplicarse.» Aquest i d'altres raonaments els porta a qualificar

aquest procés com de pèrdua de la qualitat de l'autonomia política.

Voldria acabar amb una darrera reflexió. Com s'ha dit, aquest és el vuitè recurs d'inconstitucionalitat que el Parlament de Catalunya presenta en aquesta legislatura que, encara que no ho sembli, acaba de començar. L'explicació fàcil és fer referència a tàctiques electorals o a conspiracions contra el PP. Intentarem ser més seriosos, i crec que hauríem de preguntar-nos què està passant amb el nostre autogovern, quin tipus de laminació de l'autogovern s'està fent des del Govern de Madrid. La resposta a aquesta pregunta ens porta a la necessitat de blindar les competències de Catalunya mitjançant una reforma de l'Estatut. I en aquest debat no hi ha hagut cap pretensió de desgastar el Partit Popular, entre altres raons, perquè aquests dies penso que el Partit Popular ja es desgasta sol.

Senyores i senyors diputats, per les raons exposades, el nostre Grup Parlamentari votarà favorablement la interposició del recurs.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 57/2003, del 16 de desembre, de modernització del govern local, cal la majoria absoluta. Ambdues propostes coincideixen substancialment, perquè hem d'entendre que la referència indeterminada dels tres grups a la disposició addicional primera s'ha d'entendre concretada als articles a què es refereix la conclusió primera del Dictamen del Consell Consultiu. És així? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 114 vots i 12 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 202-00002/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei de la segona llei del Codi civil de Catalunya (tram. 202-00003/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient (tram. 202-00004/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya (tram. 252-00008/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, Grup Parlamentari de Convergència i Unió i Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre seguretat viària (tram. 300-00243/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 300-00244/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 300-00006/07). Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política exterior (tram. 300-00017/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de progrés econòmic i social per a Catalunya (tram. 302-00007/07). Sra. Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) (tram. 302-00008/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat (tram. 302-00009/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal (tram. 302-00010/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

————— **Modificació de l'ordre del dia**

D'acord també amb l'article 62.4 del Reglament, i atès l'acordat per la Junta de Portaveus de dilluns passat, es proposa l'ampliació de l'ordre del dia amb el punt següent: intervenció del president de la Generalitat en sessió plenària, en compliment de l'article 9 de la Llei 13/89, per donar compte del Decret 192/2004, de 20 de febrer, pel qual es nomena consellera d'Ensenyament la senyora Marta Cid i Pañella, i del Decret 194/2004, de 20 de febrer, pel qual es nomena conseller en cap el senyor Josep Bargalló Valls, que serà substanciat després de les preguntes.

Així mateix, es proposa la supressió dels punts 5, 6 i 7 de l'ordre del dia.

Podem aprovar aquesta modificació? (*Pausa.*) Doncs, s'aprova per assentiment.

————— **Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental** (presa en consideració) (tram. 202-00002/07)

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/98, de la intervenció integral de l'Administració ambiental. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Llei 3/98 de la intervenció integral de l'Administració ambiental, ha suposat un canvi en el procés de tramitació de les antigues llicències d'activitats, llicències d'obertura que tramitaven les empreses per exercir les seves activitats en els municipis, i també el concepte de la tramitació i del contingut d'aquestes.

Si bé les noves llicències que s'estan tramitant ja en aquest moment s'estan fent d'acord amb la nova llei, calia i era necessari un règim transitori de les activitats que o bé estaven en procés d'obtenció de la llicència en el moment en què entra en vigor la Llei 3/98, o bé..., i també calia un règim transitori per a aquelles empreses

que ja disposaven de la seva corresponent llicència quan entra en vigor aquesta Llei. Aquestes circumstàncies transitòries, doncs, òbviament, es regulaven i es regulen en les disposicions transitòries de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental.

La transitorietat abraça tres fases. Una primera fase, que correspon a les disposicions transitòries segona i tercera, que fa referència a les activitats existents en el moment de l'entrada en vigor de la Llei 3/98, però que encara no disposaven de la preceptiva llicència. Concretament, aquesta fase, estava previst en la mateixa Llei que acabés abans de l'1 de gener de 2001, és a dir, el 31 de desembre de 2000, i en el seu moment va ser objecte ja d'una modificació de la Llei 3/98, concretament a través de la Llei 13/2001, per tal d'ampliar el termini a aquestes empreses perquè poguessin adequar-se a la nova Llei durant un període d'un any addicional.

La segona fase de transitorietat és la que, d'alguna manera, ha conclòs el 31 de desembre del 2003, i és la que fa referència a les activitats que tenien, que ja disposaven de llicència, amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei, per tant, amb anterioritat al 30 de juny de l'any 99 i, concretament, respecte a les que els diferents decrets que desenvolupa aquesta Llei fan referència a les activitats, concretament, de l'annex 2, que podríem qualificar d'una incidència ambiental mitjana. Aquest termini hauria conclòs el passat 31 de desembre i, precisament, l'objecte de la Proposició de Llei que estem defensant en aquest moment el que té per objecte és modificar-lo en el sentit d'ampliar aquest termini.

Concretament, aquesta segona fase de transitorietat ja ha patit alguna modificació fruit, precisament, del Decret 143/2003, que realitza una reclassificació d'activitats en els tres annexos que queden regulats i hi inclou noves activitats i, per tant, també en aquest Decret permet que totes aquestes activitats puguin adaptar-se a la nova Llei fins al 31 de desembre d'enguany, fins al 31 de desembre del 2004. Per tant, no són pas totes les activitats que queden classificades en l'annex 2 les que s'haurien d'haver regulat el 31 de desembre del 2003, sinó que n'hi algunes, les que han patit modificacions en la seva classificació d'acord amb aquest Decret, que poden adaptar-se fins al 31 de desembre del 2004.

Cal fer referència a la tipologia de les activitats a què ens estem referint i que fonamentalment són totes elles petites i mitjanes empreses, petites indústries, activitats comercials. Nosaltres volem constatar que s'han fet esforços des de tots els àmbits: des de l'àmbit de l'Administració, des del Departament de Medi Ambient; s'han fet esforços des dels ajuntaments; les cambres de comerç; col·legis d'enginyers; associacions d'empresaris, per tal d'explicar a tots els ciutadans quin era l'abast d'aquesta Llei i quines repercussions tindria sobre aquestes activitats. No obstant això, també podem constatar que el nivell d'adaptacions que s'ha realitzat ha estat, certament, molt baix per, segurament, diferents motius. I un primer, l'hem de citar necessàriament, possiblement la manca de consciència per part de les pròpies persones que exerceixen les activitats que, realment, era necessària i important aquesta tramitació.

En qualsevol cas, sí que, també s'ha pogut constatar que hi ha hagut un cert col·lapse en els agents implicats

en l'adaptació de les activitats en aquesta Llei, que va des de les enginyeries o consultories que realitzen aquests tràmits, fins a les mateixes entitats ambientals de control, i això és detectat, ja, pel Departament de Medi Ambient el qual, a través de la Direcció General de Qualitat Ambiental, el 25 de novembre dicta uns criteris per tal que, en el cas d'aquelles activitats que no puguin presentar la documentació requerida, es puguin presentar uns documents als ajuntaments respectius per tal que donin un termini per acabar de presentar tota la documentació.

En qualsevol cas, el nostre Grup Parlamentari, en aquest breu període de temps, hem rebut queixes, hem rebut observacions per part de diferents sectors com són, per exemple, el de l'hostaleria, també de tallers de reparacions de vehicles, sectors comercials i també sectors de la ramaderia respecte de la problemàtica que els ha estat suscitant aquesta adaptació en aquesta Llei i el fet que, en el termini corresponent no totes les activitats s'hagin pogut adaptar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

Hem estat també en contacte amb l'Associació d'empreses ambientals i de control, les quals ens donaven unes xifres simptomàtiques de quin és l'estat de la qüestió, i, concretament, ens deien que tenien comptabilitzades, aproximadament a mitjan gener, unes quatre mil activitats adaptades o en procés d'adaptació, a mitjan desembre de l'any passat, i, a mitjan gener d'aquest any, és a dir, un cop ja ha conclòs el termini d'adaptació, n'hi havien en tràmit unes quatre mil de més, per tant, estem parlant d'una xifra de vuit mil activitats que estarien en procés d'adaptació sobre un cens aproximat d'activitats –i m'estic referint exclusivament a l'annex 2–, d'aproximadament quaranta mil activitats en tot el país. Per tant, estem parlant que un 80% de les activitats, en aquest moment, estan, en el que diríem, sense llicència d'activitats, sense permís per exercir la seva pròpia activitat. I això, òbviament, crea una inseguretat jurídica en aquestes empreses molt important ja que la mateixa Llei preveu que pugui arribar fins i tot, doncs, a suspendre's l'activitat, tancar-se l'activitat i sancionar-les.

Val a dir, també, que, si bé la Llei 3/98 no contempla cap tipus d'exigència per a les activitats en menor incidència ambiental, les activitats classificades en l'annex 3 i descrites com a activitats de comunicació prèvia, sí que són, han estat molts els ajuntaments que, fruit de les seves pròpies competències, han regulat el procediment de tramitació de llicències de l'annex 3, i, molts d'aquests preveuen també un procés d'adaptació d'aquestes activitats de l'annex 3 en els respectius municipis, precisament, també amb data 31 de desembre de 2003, la qual cosa, doncs, ha contribuït a col·lapsar els agents que han intervingut i que estan intervenint en el procés d'adaptació de les activitats. Si bé és cert també que ja han estat alguns els ajuntaments que han acordat prorrogar aquests terminis, concretament, durant un any, que és el que proposem en aquesta Proposició de llei.

Per tant, aquest és el marc en què hem plantejat aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei de la inter-

venció integral de l'Administració ambiental, per tal de facilitar el procés d'adaptació de les activitats del país a aquesta nova Llei, i, per tant, pregaríem que aquest Ple prengués en consideració aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara el torn de fixació de posició per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. senyores i senyors diputats, senyor conseller, per remarcar quin és el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació a aquesta proposta del Grup Parlamentari Popular, amb relació a la posposició de la modificació de la Llei que cal fer, la modificació per Llei, amb relació a guanyar aquest termini pel que fa referència a les activitats incloses en l'annex 2 de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Ja els avanço que el nostre posicionament serà favorable a donar-hi suport, amb els matisos, doncs, que intentaré aportar en el que és el torn d'aquesta intervenció.

Primer, una reflexió global que crec que compartirem en bona part. Suposo que els grups parlamentaris sí que la compartim amb el ponent que ha presentat aquesta modificació. La Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental és sobretot, sobretot un canvi de cultura –sobretot és un canvi de cultura–, i tots recordem, i fa uns moments estava present a l'hemicicle, ara no la veig, la ponent, aleshores, del Grup Socialista, la senyora Montserrat Tura, doncs, que vàrem fer esforços importants de consensuar, i vàrem centrar molt el debat, i aquest és un aspecte no pas menor, però potser no l'únic. Vàrem centrar molt el debat en el que eren les competències en l'àmbit municipal: com destriàvem les competències, que ho eren, del Govern de la Generalitat i com les destriàvem... –la senyora Montserrat assenteix, també va viure de molt a la vora, doncs, aquest procés de discussió de la Llei– i vàrem centrar i focalitzar molt les competències, de destriar amb precisió quines eren de l'àmbit de la Generalitat i de l'àmbit local, i potser vàrem obviar, i ho faig des d'un to, si vostès volen d'autocrítica, potser vam obviar, doncs, un debat també amb relació a les activitats i als diferents col·lectius que es veuen directament afectats. Davant d'aquesta reflexió és bo i ens dóna la possibilitat, la proposta que se'ns posa ara damunt la taula, de fer-la.

Una segona reflexió, que em sembla que és important fer, també, perquè el nostre parer és substancial. La Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental és una llei procedimental, i dic i subratllo aquest fet perquè no introdueix, ni posa, ni treu cap reglamentació de més amb relació a tot el que ha de ser aquesta tramitació d'adequació de les empreses al nou marc legal. I dic això perquè, molt probablement, alguns dels gremis o alguns dels sectors que poden sentir dificultats objec-

tives, i, probablement, les tenen d'adaptació al que és la Llei d'intervenció integral, incloses en aquest annex 2 que ara guanyarem si la cambra ho té a bé, i ja avancem quin és el nostre posicionament perquè sigui favorable, ara guanyarem aquest temps d'un any, però, en qualsevol cas, moltes vegades les dificultats d'alguns sectors concrets no deriven tant de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, com de legislacions sectorials que d'una o altra manera afecten aquestes activitats, i la impossibilitat de tenir totes aquestes adaptacions a tot aquest estoc divers de legislació sectorial des de la perspectiva ambiental, des de la perspectiva de la seguretat, de la seguretat alimentària, de la gestió dels residus, de tot el que vostès vulguin, a vegades, deriva més d'això que no pas del cistell que és la Llei d'intervenció integral de l'Administració Ambiental, que l'únic que fa és canviar els procediments, aplegar totes aquestes normatives o aquestes adequacions sectorials.

Per tant, dites aquestes dues precisions que ens semblen, doncs, molt importants, sí que manifestem el nostre posicionament a favor d'obrir aquesta tramitació que haurà de ser necessàriament ràpida, haurem de donar seguretat, i això em sembla substancial en la legislació ambiental, en tot tipus de legislació i, particularment, en l'ambiental, donar seguretat als sectors empresarials incorporats, inclosos en l'annex 2, doncs, que al llarg d'aquest any tinguin aquesta cobertura, estiguin dins la legalitat, perquè així ho volen, doncs, la totalitat d'aquests sectors econòmics.

I sí avançar que des de la perspectiva del Grup de Convergència i Unió pensem que cal fer algunes altres modificacions amb relació a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, i n'apuntaré algunes.

Nosaltres teníem intenció d'interpel·lar el Govern, i no ho farem, l'acabem de retirar avui de l'ordre del dia, quin era el capteniment, perquè ens va agradar, doncs, el posicionament que al respecte va fer el conseller de Medi Ambient en la seva primera compareixença, en el sentit que calia fer algunes modificacions, i ell apuntava sense entrar-hi amb més precisió, adaptació a la Llei estatal, i nosaltres això, evidentment, ho compartim també. Aquest no és, com els punts anteriors que hem substanciat, cap debat competencial, sinó que cal fer l'adaptació sobretot pel que fa a terminis, i pensem que encara cal també fer algun altre tipus d'adaptació, no només els terminis de la Llei ambiental, sinó un altre aspecte molt important: el silenci.

En el cas de la nostra legislació el silenci és positiu, el silenci de l'Administració amb relació a la Llei d'intervenció és positiu, en la Llei estatal i en la directiva comunitària el silenci és negatiu. Per tant, són dos aspectes, i segurament n'hi ha molts d'altres, i hi haurà prou intervencions dels diferents grups parlamentaris que potser n'apuntaran d'altres, o no; tindrem ocasió d'interpel·lar-ho.

Sí que ja avancem que el nostre posicionament és favorable a obrir aquesta tramitació i ja avancem que no només la fem nostra pel que fa particularment a l'annex 2 de la Llei d'intervenció, en aquest paquet important, sinó també aquests altres dos aspectes que ens semblen

molt centrals, perquè ara es dona la paradoxa que en l'annex 1, una qüestió de terminis, la Llei estatal dona per informar els organismes, com per exemple, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, i això afecta una part molt important del nostre territori nacional, un termini molt més llarg del que preveu la Llei d'intervenció integral per fer el seu informe, per tant, tenim aquí una disfunció important que és bo que aprofitem, que obrim la Llei, que, insisteixo, en l'essència és bona, i no ens equivoquéssim, aquesta és una bona llei perquè incorpora la prevenció, perquè és europea, perquè és moderna, perquè és la transposició d'una directiva, doncs, que aprofitem aquest tràmit que, insisteixo, des del nostre punt de vista hauria de ser tan àgil com si diguéssim capaços en aquesta cambra, doncs, per fer aquest altre conjunt de modificacions.

Per totes aquestes raons expressades, i anunciant que tindrem ocasió més endavant de substanciar aquella interpellació que també havíem portat en el Ple d'avui, anunciem el nostre posicionament favorable, amb aquestes observacions i amb aquestes cauteles.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi fixar la posició. Té la paraula la il·lustre senyor Teresa Carrera.

La Sra. Carrera i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental classifica les activitats en tres grups, en funció de la seva incidència ambiental, i, aquesta classificació té el sentit d'agrupar-les en funció de la importància dels requisits que se'ls demana per adequar-se a la Llei i del nivell d'intervenció administrativa necessària que pot arribar, fins i tot, a no haver-n'hi en els casos d'activitats d'incidència ambiental baixa. Per això té sentit també que la disposició transitòria primera d'aquesta Llei que fixa els terminis d'adequació de les activitats als requisits de la Llei, diferencia els terminis, de forma tal que les d'incidència ambiental elevada que estan classificats en l'annex 1 tenen de termini per adequar-se fins al gener..., l'1 de gener del 2007, i les de l'annex 2, d'incidència ambiental moderada, tenen de termini fins a l'1 de gener del 2004.

De totes maneres, com al llarg de quatre anys d'aplicació d'aquesta Llei s'han fet modificacions als annexos per introduir algun epígraf nou i modificar classificacions, canvis que s'han introduït per dos decrets posteriors, que després citaré, per tal de compensar les dificultats que pugui causar en algunes empreses la reducció del termini per sol·licitar la corresponent llicència ambiental en passar de l'annex 2 a l'annex 1, ja el Decret 143/2003, que ha citat l'anterior ponent, en la seva disposició transitòria estableix l'ampliació d'aquest termini de l'1 de gener del 2004 a l'1 de gener del 2005 per a les activitats autoritzades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei 3/98 que, com a conseqüència de la

modificació d'annexos, quedin classificades, per primer cop en l'annex 2.

Ara, el Grup Parlamentari Popular presenta aquesta Proposició de llei per ampliar el termini fins al 2005 a totes les activitats classificades en l'annex 2, autoritzades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei, però..., estiguin afectades o no per les modificacions dels annexos. I el Grup Popular addueix fonamentalment problemes de..., el reduït nombre d'empreses específiques acreditades per realitzar l'avaluació ambiental necessària per adequar-se als requisits de la Llei, «de manera» –diu literalment la seva Proposició– «que en els darrers mesos s'han vist desbordades de comandes».

La situació actual, que també hi ha fet referència el ponent del Grup Popular, és efectivament d'acumulació d'expedients d'empreses sense resoldre's, sumant les que han sol·licitat la llicència ambiental i no han completat la documentació i les que encara no han presentat sol·licitud de llicència.

Aquesta situació ha contribuït al fet que la immensa majoria de sol·licituds s'han fet a última hora, i això s'ha de reconèixer. Però pensem que també té alguna raó el Grup Popular, i que alguna cosa hi té a veure la situació de monopoli de dues empreses entre les entitats acreditades per realitzar les avaluacions ambientals necessàries; situació de monopoli propiciada pels règims d'acreditació i de concessió establerts provisionalment per l'anterior Govern, de Convergència i Unió, que va incomplir reiteradament diversos mandats d'aquest Parlament produïts arran de la Proposició de llei del nostre Grup per tal que es regulés per llei l'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, tema al qual ens referirem amb més detall amb relació a la Proposició de llei reguladora d'aquestes entitats que presenta CiU.

De totes maneres, per tal de desbloquejar l'actual situació i per evitar que dins de quatre anys, quan hagin de realitzar, les empreses, el primer control periòdic, es torni a reproduir la mateixa situació, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi es partidari de votar afirmativament la presa en consideració de la modificació legislativa que demana el Grup Parlamentari Popular; tot i que ja advertim que presentarem esmenes durant el tràmit de la ponència, en el sentit d'establir un programa que garanteixi que el procés d'adequació a la Llei de les activitats existents es durà a terme de forma esglaonada per tal de possibilitar un resultat eficient.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè crec que s'ha exposat a bastament, però en tot cas alguna reflexió amb referència a aquesta modificació que es pretén d'aquesta Llei.

Com sempre, el medi ambient acaba sent víctima de la incompetència, de la desídia, de la manca de voluntat política, de la manca d'agilitat i de l'excés de burocràcia de l'Administració, deixin-m'ho dir: de les administracions. D'una llei publicada el març del 98, és a dir, fa sis anys, que avui ens estiguem plantejant que probablement caldria prorrogar-ne el termini d'aplicació, vol dir que alguna cosa ha fallat i que alguna responsabilitat n'ha de tenir l'Administració pública, les administracions públiques.

És evident que els plats trencats d'aquesta situació no podem demanar que els paguin els empresaris. És evident que en tenen una part de responsabilitat, segurament que en alguns casos també hi ha hagut menysteniment i desídia per part d'alguns empresaris, però és evident que, si en aquests moments tenim més de deu mil activitats que han presentat ja la sollicitud de llicència ambiental i que no els ha estat atorgada perquè hi ha hagut algunes mancances, segurament caldria veure la manera de resoldre-ho adequadament. I, per tant, nosaltres estem d'acord i compartim la idea, la proposta presentada en el sentit de revisar-ne la legislació.

És evident que cal revisar-ne la legislació, però no amaguem que han faltat campanyes d'informació i de sensibilització; els empresaris han esperat fins l'últim moment a tirar endavant tota la gestió per tenir aquestes llicències ambientals; han faltat eines de control; ha faltat voluntat política perquè en la data precisa es pogués donar compliment a aquesta legislació.

Per tant, revisem-la, dotem-la de mitjans, parlem-ne, però en tot cas crec que avui tampoc no toca fer el debat sobre exactament en quins termes s'ha de revisar, i, per tant, obrim aquest procés amb el màxim de celeritat possible i establim les modificacions que calguin perquè definitivament es compleixi i que no sigui una vegada més el medi ambient qui n'hagi de pagar els plats trencats, d'aquesta manca d'agilitat administrativa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Com ja s'ha dit, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que es va aprovar l'any 98, ja fa gairebé sis anys, doncs, va ser una llei important; es va viure com un pas endavant, sobretot pel que fa a poder contemplar els possibles impactes ambientals de totes les activitats econòmiques que tenien lloc en el nostre país, les quals es varen classificar, com ja s'ha dit, en annexos que, entre altres coses, contemplaven, per exemple, el potencial contaminador de cadascuna de les activitats, entre altres coses, ho repeteixo, i el que pretenia també era evitar, precisament, els efectes negatius d'aquestes activitats, plantejant el màxim de mesures correctores, etcètera.

Per tant, era una llei important. I era una llei que volia dir que les empreses hi havien d'entrar, l'havien d'en-

tendre, havien de comprendre perquè s'estava fent, doncs, aquest canvi en la legislació. I la Llei tenia uns terminis que al nostre entendre eren suficients perquè aquestes empreses s'adeqüessin a la Llei.

Però perquè això passés calia que hi haguessin uns esforços que haurien d'haver estat molt més importants del que han estat per, en primer lloc, motivar les empreses perquè fessin aquesta tramitació –el representant del Grup Popular ha dit que hi ha manca de consciència; precisament, doncs, si hi ha manca de consciència és perquè no s'ha fet l'esforç de conscienciar. I, d'altra banda, en segon lloc, el que s'hauria d'haver fet en major grau és facilitar les tramitacions que aquestes empreses havien de fer.

Nosaltres creiem que ni una cosa ni l'altra es varen fer bé, i ara ens trobem que moltíssimes empreses, massa empreses, ja s'han dit uns possibles percentatges de les empreses que encara no s'han adequat, massa empreses, estan en aquests moments o poden estar, doncs, al marge de la llei.

I ens sembla que, precisament, doncs, perquè no s'han donat suficientment les condicions perquè la situació sigui diferent, sigui més positiva, podríem dir..., ens sembla que no podem amagar la realitat i que la proposta que avui fa el Grup Popular amb aquesta Proposició de llei de revisar terminis, doncs, és bo que la prenguem en consideració, i el nostre Grup Parlamentari, doncs, hi votarà favorablement.

A partir d'ara tenim una feina de concretar, a través d'esmenes i del treball posterior a la Ponència, doncs, què és el que volem canviar; és a dir, quins terminis allargarem, amb quines condicions, si canviem algun altre punt de la Llei o no. I, per tant, doncs, nosaltres estem disposats a treballar-hi al màxim perquè creiem, precisament, que tot això és necessari.

Però, apart del que treballarem en la Ponència i el que treballarem quan haguem de modificar específicament la Llei, des del nostre Grup Parlamentari volem destacar..., volem fer algunes consideracions.

En primer lloc, volem fer un reconeixement específic de les empreses que han complert amb la Llei. En aquest sentit, creiem que la modificació de la Llei no ha de suposar un tracte de favor als tocatardans, només faltaria, sinó que creiem que ha de ser al contrari, que ha d'haver-hi un tracte de reconeixement, un tracte preferent als que han fet el deures quan tocava.

En segon lloc, volem que quedi clar que aquesta modificació de terminis ha de ser la definitiva; si és que acaba tramitant-se, com creiem que serà així, haurà de ser la definitiva. No podem esperar que després hi hagi una pròrroga i una altra pròrroga, que creiem que això sí que donaria una inseguretats a les empreses i un descrèdit envers les decisions que pregui el Govern o que prengui aquest Parlament.

I en tercer lloc, i últim, creiem que l'Administració ha de fer el que no va fer l'anterior Govern. És a dir, el nou conseller i la seva conselleria tenen uns deures en aquest sentit –aprofitem també per queixar-nos dels deures que no va fer l'anterior Govern–, uns deures de sensibilitzar les empreses perquè facin els tràmits, de per-

seguir-los, de conscienciar-los, fent-los veure que és molt important aquesta Llei i el perquè, i un altre deure, que és el de facilitar-los aquests tràmits, tant pel que fa a la paperassa, com, si s'escau, revisions de costos econòmics de què suposa sobretot per a una petita o mitjana empresa, doncs, adequar-se a aquesta legislació.

I dit tot això, i havent anunciat ja el nostre vot favorable, doncs, vagi per endavant la nostra voluntat de treballar ràpidament aquest tema aquí, en seu parlamentària.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Finit el debat, cridarem a votació d'aquesta Proposició de llei.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Iniciem la votació... *(Pausa.)* Iniciem la votació.

La present consideració de la Proposició de llei de modificació de la disposició transitòria primera de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, ha estat aprovada per unanimitat.

Proposició de llei de la segona llei del Codi civil de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00003/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació... *(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* Perdó... Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, és que m'ha de disculpar, però demanaríem –no sé si això és formalment correcte o no– una interrupció de breus minuts, perquè en aquests moments hem tingut coneixement que un acord a la Junta de Portaveus, doncs..., sembla que hi ha un canvi d'orientació per part del criteri del Govern en el punt que ens ocupa ara. I, per tant, doncs, requeriria com a mínim aquests dos o tres minuts per poder consultar el meu Grup.

El president

Però què vol?, suspendre el Ple? *(Pausa.)* Els portaveus..., hi tenen inconvenient, els portaveus? *(Pausa.)*

Suspensem per cinc minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i es reprèn a dos quarts d'una i vuit minuts.

El president

Senyores i senyors, senyores i senyors diputats, transcorreguts els cinc minuts, reprendrem la sessió.

El segon punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició... *(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* Abans d'entrar en el segon punt, senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president...

El president

Per què em demana la paraula, si us plau?

El Sr. Puig i Godes

La hi demano per demanar-li excuses per la suspensió del Ple i, en tot cas, per justificar-la, perquè em sembla que segurament no ho he fet degudament.

És només per especificar que a la Junta de Portaveus del dilluns, en aquest punt de l'ordre del dia, vàrem acordar tots els grups que aquesta seria una proposició que nosaltres, en la recerca del consens polític, doncs, retirariem aquí en presència del Ple i proposariem, cosa que es va acceptar per tothom, la creació d'una ponència conjunta, cosa que..., se m'ha notificat que la voluntat del Govern és tenir un altre tipus d'iniciativa en aquest sentit. I per això era diferent el posicionament del nostre Grup amb una perspectiva de l'acord de la Junta de Portaveus, o no. I li demano disculpes per haver provocat aquesta suspensió.

El president

Cap problema; disculpes acceptades. I, en tot cas, podem entrar en la tramitació d'aquest punt. *(El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.)* Per tant... *(Veus de fons.)* Perdó. Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

No, només per dir-li, president, que segur que, a l'acta de la Junta de Portaveus, no hi figura aquest acord.

El president

Podem ja entrar en el punt? *(Pausa. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* Doncs, senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Lamento profundament aquesta manifestació del portaveu del Grup Socialista. Lamento profundament, i ho dic sincerament, com a portaveu del Grup Parlamentari Convergència i Unió, que s'hagi efectuat aquesta manifestació i que s'hagi trencat, crec, una regla important a la Junta de Portaveus.

Gràcies.

El president

Entrem, doncs, al debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de la segona Llei del Codi civil de Catalunya. Té la paraula, per presentar-la, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

(Remor de veus.)

La Sra. de Gispert i Català

Molt honorable president del Parlament...

El president

Perdó, senyora diputada, senyora diputada, perdoni. Si us plau, prego a les senyores diputades i els senyors diputats que tinguin la bondat d'escoltar l'honorable diputada. Gràcies.

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Justícia, durant la passada legislatura el Departament de Justícia del Govern de Convergència i Unió va impulsar els treballs d'elaboració de la llei primera del Codi civil de Catalunya, la qual va ser aprovada per aquest Parlament per Llei 29/2002, de 30 de desembre. Aquesta Llei establia l'estructura, el contingut, el procediment i la tramitació del futur Codi civil de Catalunya, compost per sis llibres i amb forma de codi obert. Estàvem ja al final de camí, al final d'una..., vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió, en què el treball legislatiu en favor del dret civil català ha estat ingent. Va iniciar-se l'any 1980, i s'han aprovat prop d'una cinquantena de lleis.

També durant la passada legislatura, per part del Departament de Justícia del Govern de la Generalitat, es van culminar els treballs d'elaboració de la proposta de segona llei del Codi civil de Catalunya, la que seria el llibre cinquè del Codi civil. El Govern de la Generalitat va aprovar aquest Projecte de llei un cop va passar per l'Observatori de Dret Privat de Catalunya. Dotze plenaries de la Comissió de codificació van aprovar els diferents títols d'aquest Projecte de llei. Va passar pel Consell Tècnic de Secretaris, el Govern el va aprovar i el va trametre al Parlament per a la seva aprovació, per a la seva tramitació i el seu debat. La legislatura va acabar, i el Projecte de llei va decaure.

Iniciada la setena legislatura, qualsevol grup parlamentari –i, és clar, també el Govern– podia presentar aquest Projecte de llei. Convergència i Unió, el que va fer és presentar-lo; presentar-lo per molts motius. Un d'ells, perquè, igual com havia manifestat la seva vocació clara per defensar i desenvolupar el dret civil de Catalunya durant vint-i-tres anys, també així ho manifestava presentant aquesta Proposició de llei des de l'oposició i com a Convergència i Unió.

A hores d'ara es disposa d'aquesta Proposició de llei, de segona llei del Codi civil de Catalunya. Aquest és un pas més en el procés codificador del dret civil de Catalunya, que, iniciat l'any 1980, ha tingut la seva culminació en la llei primera del Codi civil, Llei 29/2002, el qual Codi civil de Catalunya pretén recollir en un sol text tota la legislació civil catalana existent, degudament desenvolupada i completada.

La Llei del Codi civil de Catalunya és una fita important. Se situa de ple en el marc del procés d'actualització del nostre dret civil, en ús de les competències que la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya atorguen a la Generalitat en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret civil, tasca respecte a la qual el Govern de la Generalitat, durant vint-i-tres anys, ha estat particularment sensible.

L'exercici d'aquestes competències, com he dit, va iniciar-se l'any 1980, i en aquella primera legislatura es va aprovar per Decret legislatiu 1/1984 el Text refós de la Compilació del dret civil de Catalunya. L'actualització del nostre dret civil va continuar amb posteriors reformes de la Compilació, a través del sistema de lleis especials, i també del sistema de codificació. És important destacar la promulgació del Codi de successions per causa de mort, mitjançant la Llei 40/1991, i del Codi de família, aprovat per Llei 9/1998. Així mateix, durant aquests anys s'han promulgat un conjunt important de lleis, entre les quals cal remarcar les referides al dret patrimonial.

La tasca que es va escometre amb la llei primera del Codi civil de Catalunya fou la de culminar el procés codificador, iniciat amb la finalitat de tenir un únic cos legal que abastés tot el dret civil de Catalunya. Es pretenia que el Codi civil conjugés modernitat amb identitat; que assolís la unitat, la sistematització i la màxima completesa possible; que garantís la cohesió de les normes d'un mateix àmbit, i que contribuís a l'estabilitat del dret i a la seguretat jurídica. D'altra banda, també es va buscar facilitar-ne el coneixement i l'aplicació pels operadors jurídics, i que fos un codi modern, un codi flexible i progressista, equiparable als codis occidentals més avançats. I aquesta va ser la tasca encarregada, el gener del 2000, a l'Observatori de Dret Privat.

Un codi civil és un instrument destinat a satisfer unes necessitats d'ordre pràctic per resoldre les controvèrsies i els conflictes entre els particulars, i que intenta trobar les solucions normatives més adequades a les exigències actuals; solucions que a Catalunya han estat en nombroses ocasions pioneres i avançades. Només destacaré, per exemple, la Llei d'afiliació, la de successió intestada, la creació de la institució de l'autotutela, la Llei d'unions estables de parella, que després catorze comunitats autònomes han copiat, i, la institució de l'autotutela, l'ha copiat el Govern central regulant-la en el Codi civil... Per citar unes quantes d'aquestes lleis.

La idea de la codificació enllaça amb la que afirma que l'àmbit territorial sobre el qual s'aplica un codi constitueix una autèntica nació, dotada d'autonomia legislativa, tingui o no tingui forma jurídica d'estat. Per tant, el primer objectiu d'aquella Llei era establir l'estructura, el contingut i els procediments per tramitar el Codi civil de Catalunya, que estarà compost per sis llibres i s'elaborarà amb forma de codi obert. La fórmula dissenyada del codi obert permet aquesta agilitat i permet que, a partir d'un nucli inicial suficientment ampli, es reordeni la dispersió momentània de les matèries relatives a la persona, la família, la successió per causa de mort, els drets sobre els béns, les obligacions i els contractes, i s'hi puguin anar fent noves incorporacions.

Aprovada aquella Llei, es van iniciar, com he dit al principi de la meua intervenció, els treballs legislatius preparatoris de la segona llei del Codi civil de Catalunya. Aquesta segona llei es regula d'acord amb l'article 9.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i constitueix el desenvolupament del llibre tercer de la Compilació del dret civil de Catalunya i la sistematització de la legislació especial actualment vigent sobre alguns drets reals limitats, amb la finalitat de completar la regulació d'aques-

ta part de la matèria civil relativa al dret patrimonial. La segona llei, per tant, respon a l'objectiu d'establir l'estructura del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya i aprovar-ne el contingut.

Si aquesta Proposició de llei va endavant, tindrem ja pràcticament el Codi civil de Catalunya enllestit. Quedarà la part d'obligacions i contractes, i quedarà, simplement, afegir en el Codi civil de Catalunya les més de cinquanta lleis que s'han aprovat els darrers vint-i-tres anys. Aquesta és la raó de fons per la qual el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar aquesta Proposició de llei: la raó de defensar fins al final que es culmini la tasca legislativa que durant vint-i-tres anys Convergència i Unió ha impulsat en matèria de dret civil.

Durant vint-i-tres anys ha presidit en aquesta cambra un esperit de consens; no sempre hi ha hagut aquest consens, però en general ha existit. I dic «no sempre» perquè l'any 1986, amb la Llei d'afiliació i amb la Llei de successió intestada, van haver-hi sengles recursos d'inconstitucionalitat del Partit Socialista Obrer Espanyol, en aquell moment partit que governava l'Estat espanyol; després, aquests recursos els van treure, els van retirar. També aquest consens es va trencar en la darrera legislatura, precisament amb la llei primera del Codi civil i en alguns aspectes de la llei primera, i en aquest cas pel Grup Popular. Però jo diria que eren dos moments i dos exemples molt concrets. En general, l'esperit de consens ha presidit aquesta cambra, i jo desitjaria que continués presidint-la.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat aquesta Proposició de llei perquè és una obra que va fer Convergència i Unió quan estava al Govern i que, quan va ser publicada en el *Bulletí* del Parlament i va decaure per haver acabat la legislatura, cap grup de la cambra el va agafar com a seu, ni el Govern. El Govern ho podia haver fet, precisament perquè era una tasca feta i aprovada per l'Observatori en dotze sessions plenàries, i a l'Observatori hi han representants de tots els grups polítics. Per tant, se sabia i es coneixia aquesta tasca.

Per a nosaltres és important manifestar aquest interès, l'hem manifestat durant vint-i-tres anys i el volem manifestar ara des de l'oposició, i, per tant, des d'una oposició constructiva seguirem treballant per culminar la gran tasca legislativa que durant vint-i-tres anys ha estat presidida i ha estat aprovada per aquest Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, tenen la paraula els diversos grups parlamentaris. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Sí, doncs, moltes gràcies, molt honorable president. Intervindré de l'escó estant. Senyores diputades, senyors diputats, voldria dir que, fonamentalment, és només per cortesia parlamentària que intervinc en aquest tràmit i per cortesia i respecte amb relació a la il·lustre diputada que ha intervingut en la defensa de la Proposició de llei,

perquè, sense entrar en el fons d'aquesta Proposició, la veritat és que la Proposició no s'ho mereix, i qui l'ha defensat sap per què. Ho explicaré.

El que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió sotmet a la nostra consideració és exactament el text, i així ho ha reconegut la mateixa senyora de Gispert, de la segona Llei del Codi civil que el Govern de la Generalitat va entrar en aquesta cambra, i vull assenyalar que en data 29 de juliol del 2003, és a dir, un cop acabat el període sessions, sabent, a més, que amb tota probabilitat el Parlament ja estaria dissolt abans de començar la sessió següent.

És a dir, es tracta d'un text –per altra banda no estic revelant res, perquè la mateixa senyora de Gispert així ho ha manifestat– elaborat per l'Observatori de Dret Privat a impuls del Govern de la Generalitat i subrogat a càrrec dels pressupostos.

Potser, sobretot si considerem que aquest no és un fet aïllat, sinó que segurament hi han altres casos més flagrants, potser més greus, segurament més evidents, per exemple el relatiu a la Proposició de llei de recursos contra les qualificacions dels registradors, per exemple, només per citar un exemple, doncs, la veritat és que a aquest tipus d'actuació, a aquest tipus de procediment, segurament alguns hi posarien algun nom molt fort. Vostès saben el que estan fent, vostès saben com ho fan o com ho han fet, i prevalença de quina situació. Nosaltres també.

És un fet greu, i és un fet molt greu en la forma i en el fons, i així ho considerem. I per què és greu? Doncs, per començar, ho és perquè vostès han actuat amb una total precipitació. Amb les presses que els han entrat darrerament, doncs, resulta que vostès han presentat un text que el mateix Observatori –el mateix Observatori– considerava que havia de ser revisat i havia de ser portat a informació pública. Doncs bé, ni una cosa ni l'altra.

Quan eren govern l'entren a corre-cuita, i, després, com a partit, se l'apropien per tornar-lo a presentar de manera oportunista. I assenyalo que aquesta Proposició entra en data 20 de gener d'aquest any, és a dir, amb un govern que amb prou feines ha tingut el temps d'ocupar les cadires i, sobretot, no ha tingut el temps ni l'oportunitat de trobar la documentació.

Què denota això? Doncs denota simplement una alarmanant confusió entre la institució i el partit. Jo comprenc que és difícil deixar alguns hàbits, sobretot quan són hàbits tan arrelats, però ho hauran d'anar fent –ho hauran d'anar fent–, perquè és dolent per al país, i, sobretot, de debò, és dolent per a la seva pau d'esperit.

Però saben el que és més lamentable, el que és profundament lamentable? Que tot això passa amb relació a un text relatiu al dret civil de Catalunya, i que aquest text... Per tant, la matèria del dret civil de Catalunya és un dels elements que, juntament amb la llengua, formen el patrimoni comú més preuat de Catalunya, i així reiteradament ha estat reconegut per tots els grups d'aquesta cambra.

I, justament per això, perquè estem parlant d'un element que forma part del patrimoni més arrelat, més situat, en el cor de Catalunya, vostès saben, i la senyora

de Gispert ho ha reconegut en aquesta sala, en aquesta cambra, en aquest moment, vostès saben –els diversos consellers de Justícia que ha tingut el Govern de la Generalitat, l'anterior consellera del Govern de la Generalitat, ho saben, i segurament no ho negaran, de fet ho ha reconegut aquí– que en aquest punt, i per tot el que significa el dret civil de Catalunya, vostès, l'anterior Govern, han gaudit d'un escrupolós respecte institucional, d'una escrupolosa lleialtat institucional que passava per considerar que l'impuls legislatiu en aquest àmbit era del Govern de Catalunya i que els treballs parlamentaris es guiaven per la tònica de la col·laboració del diàleg i del consens.

Per tant, el dret civil de Catalunya, aquesta ingent tasca que el Govern de la Generalitat ha fet fins ara, i és de justícia reconèixer-ho així, no és mèrit només de l'anterior Govern, és mèrit de tots els membres d'aquesta cambra i de tots els grups que han ocupat fins ara aquesta cambra.

I sobre aquest consens, aquest diàleg i aquesta col·laboració, simplement em remeto als diaris de sessions per deixar-ne constància. El *fair play* i el diàleg, que no treu, per descomptat, el debat tècnic ni polític, havia estat la tònica fins a aquest moment. És aquest respecte institucional, és aquesta lleialtat institucional, el que ara reclamem, perquè, en definitiva, el més convenient per culminar la tasca en què tots estem compromesos –en què tots estem compromesos– per dotar-nos d'un dret civil modern, útil, eficaç, per regular de forma satisfactòria la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya..., ho necessita.

Doncs bé, és aquest *fair play* i aquest respecte el que haurem de recuperar. Jo m'alegro que la senyora de Gispert en aquesta sala hagi fet esment d'aquest consens i d'aquesta col·laboració, perquè considerem, per tant, que aquest consens, aquest *fair play* i aquesta col·laboració és allò que hem de recuperar al voltant del dret civil de Catalunya, perquè allò que és patrimoni de tots, no pot ser apropiat o no se'l pot un apropiat de forma partidista, o, si més no, fins i tot, que ho sembli.

És per totes aquestes raons –i deixi vostè, i confiïn vostès i no passin pena, com diuen en el poble dels meus avis, i no passin pena– que el Govern de la Generalitat continuarà impulsant, amb la col·laboració, com esperem i suposem, de tota la cambra, aquest dret civil.

Doncs bé, és per totes aquestes raons –per tant, la de la lleialtat institucional, la del consens i la del bon sentit– que els demano que retirin la Proposició. Altrament, el meu Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, es veurà obligat a haver de votar-hi en contra.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, voldria començar dient que és una llàstima haver arribat fins aquí. Jo crec que era perfectament estalviable, aquest tràngol, i sobretot des del respecte i la con-

sideració que em mereix, en aquest cas, no únicament el Grup proponent, sinó la diputada que ha fet la defensa d'aquesta Proposició de llei, no?

Ella sap, i la majoria de diputats d'aquesta cambra, que, des que la idea de fer un nou codi civil de Catalunya va ser comunicada al conjunt del món jurídic d'aquest país en aquelles cèlebres jornades de l'any 98, sempre, subratllat «sempre», hi ha hagut consens, hi ha hagut l'intent de cercar el consens en aquesta matèria per part de tots els grups parlamentaris i per part també del Govern de Catalunya, fins i tot quan, ho sap la senyora diputada, el nostre Grup Parlamentari, i algun altre grup parlamentari d'aquesta cambra, va expressar en alguna oportunitat dubtes sobre l'interès, sobre l'oportunitat, sobre l'excessiva celeritat o pressa amb què algunes de les iniciatives legislatives en matèria de dret civil el Govern anterior havia portat a aquesta cambra, i fins i tot en aquell moment el nostre Grup Parlamentari es va sumar a aquest consens i va expressar la deguda lleialtat, una lleialtat que avui lamento que no hagi existit per part del Grup proponent.

I aquest consens, a més a més, no es redueix únicament al Codi civil de Catalunya, perquè tothom sap que des de l'any..., ens hauríem de remuntar a l'any 1984 fins ara, sempre, ho repeteixo també, sempre, hi havia hagut consens, i, fins i tot, s'havia exaltat sovint de forma solemne des d'aquesta tribuna, des d'aquesta cambra, en la lenta, s'ha dit, però constant obra codificadora, iniciada amb la promulgació de diferents lleis especials de dret civil, que en primera instància varen anar cobrint els buits més evidents, més urgents, i en última instància, amb la refosa més o menys harmònica que hem anat fent en aquesta cambra, doncs, vam anar compilant de forma, diria, moderna, de forma sistemàtica i de forma, a més a més, jo crec que molt important, no?

I aquest consens es justificava i sempre l'hem basat tots plegats, sense excepció, en el fet que es tracta d'una matèria sensible. Algú havia dit, no sé si el senyor Camps en alguna ocasió, equiparant el dret civil al tema de la llengua, que era un dels nervis de la nació; no sé si ho havia dit ell en aquesta cambra, em fa l'efecte recordar... Doncs si és un dels nervis de la pàtria, que deia el senyor Camps, no entenc com avui la senyora de Gispert diu que aquest Projecte de llei, que era del Govern i un tema tan sensible, era cosa de Convergència i Unió. Si de cas, era cosa del Govern, i jo crec que el Govern és el Govern de Catalunya i és el Govern de tots, i no únicament de Convergència i Unió.

A més a més, fixi's, senyora diputada, que no estem parlant d'una modificació puntual, que podria donar lloc, fins i tot, a entendre i a acceptar una iniciativa legislativa partidària d'un grup d'aquesta cambra; estem parlant d'una reforma de 388 articles, estem parlant de 388 articles, amb les seves corresponents disposicions transitòries i finals, estem parlant de 388 articles que havien de configurar tot un llibre sencer, el Llibre V del Codi civil de Catalunya, que, alhora, havia de desenvolupar també un famós llibre, el Llibre III de l'antiga Compilació de dret civil de Catalunya i que, a més a més, abasta qüestions tan importants i tan transcendents per a la vida quotidiana de la gent com els drets reals i regula els béns, la possessió, la propietat, regula l'usde-

fruit, la propietat horitzontal, la hipoteca, les donacions, les comunitats de béns... Estem parlant de qüestions absolutament importants, i tot això sembla que ens ho ventilem avui únicament amb una proposició de llei presentada per un grup d'aquesta cambra com si res.

De tota manera, deixin-me dir-los, senyors i senyores diputades, que el més preocupant no és només que s'hagi incorregut en una pràctica parlamentària diria que oportunista, i, a més a més, sense cap necessitat, sinó que hi ha hagut –s'ha dit abans– una autèntica apropiació, una mica filibustera, si se'm permet l'expressió, una mica filibustera, d'una feina feta per l'anterior Govern, i, per tant, del mitjans materials, dels recursos humans posats a disposició del Govern per a la seva preparació i la seva redacció, i tot això amb una clara intencionalitat partidista, com s'ha vist. I la prova, ja s'ha dit, ho ha dit també la diputada proposant, és que el Govern va arribar a corre-cuita, en un moment en què ja havia acabat el darrer període de sessions de l'anterior legislatura, a corre-cuita presentar aquest Projecte de llei, que es va publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament* el 29 de juliol de l'any 2003. Un text, per cert, idèntic al que avui es presenta i que curiosament no incorpora cap alteració, cap modificació, tot i que de forma sobrevinguda vostès saben que s'han esdevingut diferents canvis normatius que afecten aquestes matèries, i, per tant, que amenacen fins i tot de convertir aquesta Proposició de llei, francament, en obsoleta.

I encara més, no es tracta només que estem davant d'una matèria considerada solemnement com una qüestió de consens, que es tracti també d'una iniciativa de gran abast i molt ambiciosa, sinó que aquí també es veu burlat el paper i la contribució de l'Observatori de Dret Privat, del qual depèn, per cert, la Comissió de Codificació que es va crear l'any 2000 i que és un ens... –jo ho vull dir ara i aquí–, que és un ens que no és ni tan sols del Govern, depèn orgànicament i funcionalment del Govern i del Departament de Justícia, però és un òrgan participat per la comunitat acadèmica, participat per diferents experts, i que a més a més té representants en el seu si dels diferents grups d'aquesta cambra. I és a aquest organisme a qui correspon d'emprendre la iniciativa per traslladar-la al Govern, i a partir d'aquí portar-la al Parlament de Catalunya. Per tant, des d'aquest punt de vista, francament, em fa l'efecte que no s'aguanten per enlloc, aquesta iniciativa.

Per tant, vull reiterar, per acabar, que nosaltres estem –hi hem estat sempre– per desenvolupar el dret civil, per fer-ho amb discreció, per fer-ho amb prudència, per fer-ho amb sensatesa i per fer-ho amb consens.

Però això que vostès han fet no és ni prudent, ni és sensat, ni busca el necessari consens, i és per aquest motiu que, evidentment, si el Grup proposant no té a bé d'atendre la petició de retirar aquesta iniciativa, el nostre Grup Parlamentari no té més remei que votar-hi en contra.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari Popular, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, el posicionament de la segona Llei del Codi civil de Catalunya, per part del Partit Popular, serà votar abstenció, i fonamentaré el vot d'abstenció tant en el fons com en la forma.

Nosaltres considerem que el dret civil català és un element cabdal de la nostra identitat, i, per tant, un patrimoni col·lectiu. I així, d'aquesta manera, s'ha exercitat pel Parlament de Catalunya aquesta competència que és constitucional i estatutària. Però també hem de fer esment que l'any 1980 no partíem de zero, sinó que partíem d'un dret compilat que va suposar la reelaboració de disposicions disperses, de costums, de tradicions jurídiques de la societat catalana. En la mateixa exposició de motius de la Compilació de l'any seixanta, ja es plasmava i deia que d'ara endavant coneixerien quin era el dret especial de Catalunya només examinant la Compilació. Per tant, ha estat la recuperació de les noves institucions d'autogovern la que ens ha permès donar un salt qualitatiu a la legislació del dret civil de Catalunya.

Nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, defensem de forma decidida el Codi civil de Catalunya, amb l'objectiu de disposar d'una manera definitiva d'un text únic, coherent, sistemàtic i complet del nostre dret civil per tal d'evitar una aprovació fraccionada del dret de Catalunya.

El mateix article primer d'aquesta Proposició de llei, de la segona Llei del Codi civil de Catalunya, considera l'objecte d'aquesta llei establir l'estructura i la sistemàtica del Llibre V del Codi civil de Catalunya, i aprovar-ne el contingut. D'acord amb el mateix article 9.2, de l'Estatut d'autonomia, aquest Llibre V constitueix el desenvolupament del Llibre III de la Compilació del dret civil de Catalunya i la sistematització de la legislació.

Jo vull fer referència, en concret, al suport que el Grup Popular ha donat a les lleis que ha aprovat el Parlament de Catalunya. Per això ha fet esment..., per part de la senyora de Gispert. Nosaltres hem donat suport –sí que és veritat– a la majoria de les lleis civils que ha aprovat el Parlament de Catalunya, però també, clar, naturalment ens hem hagut d'oposar a propostes que es feien, que no estaven dintre del marc legal, com era el supòsit de l'anticresi, i respecte a aquesta darrera institució, el Grup Popular és veritat que es va oposar a la seva regulació, perquè també hem de considerar que estem en un dret foral i ha de conuiu amb el que és el dret comú, que en aquest cas estaria reflectit pel Codi civil.

Però també volia remarcar, tal com han exposat els ponents que m'han precedit, que va ser a instància del mateix Grup Popular que es va crear l'Observatori del Dret Civil de Catalunya, mitjançant el Decret 16/2000, i, per tant, mitjançant aquest Decret es va formar, posteriorment, el Consell Rector.

També és bo recordar quina ha estat la tècnica legislativa que s'ha utilitzat a través del Govern de la Generalitat per procedir a aquesta codificació del dret civil de Catalunya. Una primera etapa seria del 80 al 84, en la qual sí que és veritat que es va fer un intent de refermar

el dret foral, d'acord amb la Constitució i l'Estatut de l'autonomia; del 84 cap al 2000, es van utilitzar lleis especials, i ja del 2002 a l'actualitat es va presentar un codi civil amb un sistema holandès, amb el qual es pretenia fer una estructura legislativa en forma d'armari o de carcassa, a la qual s'anirien adjuntant posteriorment les disposicions legals, i dintre de les quals –es feia amb una mena de pressa electoral– s'hi va anar incorporant el dret civil de Catalunya.

Nosaltres considerem, senyors diputats i diputades, que no hem d'utilitzar la màgia de les paraules, sinó que sempre hem de refermar-nos en el nostre sistema de dret. I és lamentable, però és el Grup Popular el que es veu obligat en aquesta cambra a recordar quin és el sistema legal vigent, i, per tant, que hem de recórrer a la Constitució per veure quin serà l'àmbit del nostre dret foral i també quin valor dóna la mateixa jurisprudència, m'hi refereixo, al Tribunal Constitucional. (*Remor de veus.*)

El mateix Tribunal Constitucional ha remarcat en sentències tan conegudes com la 88, 156 i 226 de l'any 93 quina és la competència de l'Estat en el dret foral i quina és la que pertany a les comunitats autònomes. I diu en l'article 149.1, a l'apartat vuitè, diu: «L'Estat tindrà competència exclusiva sens perjudici de la conservació, modificació i desenvolupament dels drets civils, forals o especials.» Naturalment, en el que feia referència a la conservació o la modificació no hi havia dubtes, però potser sí que n'hi havia a l'hora de plantejar el desenvolupament. Aquest és el problema amb què realment es troba el legislador a l'hora de veure quins són els límits o a quines matèries es refereix. I això ho dic perquè..., ja que no és el moment, però sí que volia remarcar que en el fons del Projecte que ens estan plantejant hi ha supòsits, com el dret a la propietat horitzontal i part de la normativa registral, que nosaltres considerem que potser s'hauria de replantejar-ne el contingut.

Per tant, únicament en aquest tema de desenvolupament, considerem que hauríem de ser més curiosos, i, per tant, s'hauria de fer realment un plantejament del Codi civil des del punt de vista legislatiu. Però, si us plau, el Codi civil de Catalunya no pot ser una simple traducció literal del Codi civil comú: ha de tenir més empenta, més coratge, i ha de recollir realment quina és la força del dret foral de Catalunya.

Nosaltres, quant a la forma, volíem dir que, com s'ha comentat ja, sempre les lleis bàsiques, des del punt de vista civil, s'havien presentat mitjançant Projecte de Llei, i, per tant, no considerem ara que una llei que ha de ser tan important per al nostre tarannà, per a la nostra forma de viure a Catalunya, hagi d'estar plantejada per un mecanisme que, si bé és legal, considerem que no se li dóna la suficient importància. Considerem que el mecanisme ideal és passar-ho a la Comissió de Codificació, presentar el Projecte de Llei i després fer al Parlament la constitució de la Ponència conjunta de tots els grups parlamentaris.

Senyors diputats i diputades, considerem que la segona Llei del Codi civil de Catalunya ha de ser una llei de tots els catalans. Esperem que sigui aprovada per consens de tots els grups, i ha de ser una llei sense etique-

tes perquè el que caracteritza una llei és si és bona o no, si és oportuna o no i si recull o no les sensibilitats socials.

Considerem que..., per un parell d'excepcions que ens han portat a no aprovar una norma, això no ha estat el mecanisme habitual, i, com he dit abans, sempre, les lleis civils catalanes s'han aprovat per una majoria suficient. I, per què això? Per què la importància que siguin aprovades d'aquesta manera? Doncs, perquè el Codi civil el que fa és donar importància a institucions que afecten un àmbit jurídic que és el més proper a la persona, i que, per tant, n'afecta també les relacions interpersonals. El dret civil requereix estabilitat i no pot ni ha d'estar subjecte a canvis conjunturals subjectes a majories circumstancials o a interessos electorals.

Per tant, nosaltres considerem que si bé era el mecanisme legal, doncs, no se li donava la importància que requereix el Codi civil de Catalunya. I, per tant, encoratgem que es faci una ponència conjunta amb tots els grups parlamentaris i que sigui aquesta Ponència la que vegi el contingut que ha de tenir aquest mateix Codi.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. El nostre Grup entén que no cal estendre's massa en els arguments que condueixen a rebutjar la presa en consideració de la Proposició de Llei que se'ns presenta, perquè segurament és un d'aquells casos en què el mateix acte desacredita qui el practica.

Certament, existeixen un seguit d'hàbits adquirits, de confusió entre Govern i Parlament, però l'apropiació d'un antic projecte de Llei per part d'un grup parlamentari és confusió de papers, però també és desconsideració del fet que el Govern sempre és de tots els catalans. I, per tant, la seva labor no pot ser utilitzada d'una forma tan clarament partidista per part d'un grup parlamentari. De manera que estem en un cas de confusió i en un cas de desconsideració en aquest paper que ha de tenir el Govern de Catalunya. (*Remor de veus.*) És una apropiació injustificada, il·legítima, al nostre entendre, i més en una matèria com el Codi civil, on ja han comentat els meus companys que hi ha hagut sempre el més ampli consens. Però renunciem a dedicar molt més temps a aquesta qüestió.

Això sí, sol·licitem al Grup proponent que reconsideri la seva posició pel que fa a aquestes presentacions d'antics projectes de llei com a proposicions de llei en aquesta cambra, perquè n'hi ha més d'una, eh?, no és l'únic cas que ens trobarem en aquesta situació. (*Veus de fons.*)

I, en justa correspondència, sol·licitem al Govern que es posi a treballar amb la màxima dedicació per presentar un futur projecte de llei en condicions, al més aviat possible.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. (*Veus de fons.*) Senyora de Gispert...

La Sra. de Gispert i Català

Per contradiccions i per al·lusions, president.

El president

Té deu minuts, senyora...

La Sra. de Gispert i Català

Senyora Lidia Santos, vostès trenquen la col·laboració institucional. Es va arribar a un acord amb la Junta de Portaveus, i nosaltres disposàvem de la Proposició de llei com a primer document de treball. Són vostès qui han trencat aquesta col·laboració institucional. Què millor que crear una ponència conjunta i començar a treballar?

La Proposició de llei és cosa de tots. El Projecte de llei que va decaure, també. El Govern podia haver estat més àgil, haver aprofitat la feina de l'Observatori, i haver pogut presentar-lo.

Jo el que demano ara és que treballin, que legislin, que culminin l'obra feta de vint-i-tres anys de Convergència i Unió, que no estiguin barallant-se, que no estiguin preocupats pels seus problemes interns i que treballin i que legislin. (*Remor de veus.*) Queda molt poc per fer –queda molt poc per fer–, per això també vam presentar la Proposició de llei: per impulsar la tasca que fins avui el Govern de la Generalitat no ha fet.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputada. Acabat el debat, doncs, s'inicia la... (*Veus de fons.*) Senyora Lidia Santos...

La Sra. Santos i Arnau

Senyora..., il·lustre senyora diputada, vostè em mereix tot el respecte, el respecte que he tingut durant molt temps al seu paper de consellera, com a juristes que compartim un mateix interès, i continuo tenint aquest respecte per la seva persona; no, en canvi, per aquesta actuació i altres actuacions; no vull dir ara, en aquest moment, en aquesta sala, sinó pel que fa referència a la Proposició de llei.

Vostès saben, no he de dir-ho –vostès ho saben, perquè així ho han fet, amb tota la intenció–, que han fet una actuació totalment oportunista: presentar aquest Projecte de llei o aquesta Proposició de llei, que era un projecte de llei, el dia 20 de gener de l'any 2004, quan el Govern s'estava formant, pràcticament... (*Veus de fons.*) Un mes..., exacte. I no sols això..., jo li ho he dit abans i li ho torno a repetir: el Govern s'estava situant, però el Govern tenia...

El president

Senyora diputada..., senyora diputada, hauria d'anar acabant...

La Sra. Santos i Arnau

Doncs, acabo. El Govern ni tan sols tenia l'oportunitat de trobar la documentació que havia, en molts casos, desaparegut de les conselleries.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Gràcies, senyora diputada. (*Veus de fons.*) Senyor Ridaó...

El Sr. Ridaó i Martín

Sí, senyor president.

El president

Un minut.

El Sr. Ridaó i Martín

Sí, no és per reproduir els termes del debat, però voldria dir, en nom del meu Grup Parlamentari, que no ens han passat inadvertides unes paraules que acaba de dir la senyora diputada, en el sentit que tota l'obra legislativa en matèria de dret civil de Catalunya havia estat una obra feta per Convergència i Unió.

Jo, en nom d'aquest mateix consens que vostè ha dit solemnement, tots els grups de la cambra han exultat des d'aquesta tribuna i avui mateix hem tornat a destacar, li demano, en tot cas, que retiri aquesta afirmació, perquè vostè és la primera que sovint, per aquest mateix consens que tots plegats hem reclamat, havia buscat la necessitat d'acords entre tots els grups. Per tant, una vegada que aquesta obra legislativa ha arribat a aquest Parlament i és el Parlament qui l'ha aprovada i s'ha promulgat, evidentment ja no és obra de Convergència i Unió, sinó que és d'aquest Parlament i és de tots.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyora de Gispert, trenta segons ara ja, eh?

La Sra. de Gispert i Català

Trenta segons.

El president

Gràcies.

La Sra. de Gispert i Català

He dit sempre i he defensat que aquesta obra legislativa l'ha impulsada el Govern de Convergència i Unió i ha estat aprovada per aquest Parlament.

I, segon, senyora diputada, els treballs de la Proposició de la segona Llei del Codi civil de Catalunya fa tres anys que s'han fet en l'Observatori, van passar per dotze plenaris de la Comissió de Codificació, i el Govern de la Generalitat el va presentar Parlament. Està clar, que va finir la legislatura, però és un treball fet en pro-

funditat, encara que ara s'hagi de modificar per algunes reformes legals, però aquesta Proposició era, i en nom del consens, el primer document que nosaltres plantejàvem, i així ho vam dir en aquests darrers dies, per a la Ponència conjunta. Per tant, em ratifico a seguir...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...presentant aquesta presa en consideració i a votar-la.

El president

Senyora diputada, gràcies. *(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per contradiccions. No és la primera vegada que sentim en aquesta cambra que el Govern de Convergència i Unió, en el seu trànsit, en aquest cas com a primera força política del Parlament, però a l'oposició, s'ha endut documentació dels departaments. Vull negar rotundament aquesta afirmació.

I, d'altra banda, dir, senyor president, que aquest Projecte de Llei estava publicat en el diari oficial d'aquest Parlament. Em sembla que és des d'aquí des d'on cal buscar l'oportunitat, o, en tot cas, evidentment, la no-eficàcia de l'actual Govern.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Abans de començar la votació... Vaig avisar-ho a la Junta de Portaveus i avui ho torno a dir aquí solemnement en el Ple: com no parin de sonar els telèfons mòbils, haurem de prohibir l'ús de telèfons mòbils a la sala, per respecte a vostès mateixos. Per tant, com que tots els telèfons mòbils de què vostès disposen tenen sistemes per anul·lar el so, els prego que els utilitzin. Si no, sincerament, i molt a pesar nostre, haurem d'intentar que no es produeixin interrupcions en les seves intervencions, que, en definitiva, és una mesura per garantir els seus drets com a parlamentaris.

Dit això, i acabat el debat, iniciem la votació.

(Pausa llarga.)

La presa en consideració de la Proposició de Llei de la segona Llei del Codi civil de Catalunya ha estat rebutjada per 69 vots en contra, 42 a favor i 11 abstencions.

Proposició de llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient (tram. 202-00004/07)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup de

Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler. *(Pausa.)* Senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, portem a consideració d'aquesta cambra la Proposició de Llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient. I, si m'ho permeten, em sembla que toca, explicant el perquè d'aquest sotmetiment a la cambra, explicar quins són els antecedents d'aquest Projecte de Llei.

En el primer punt de l'ordre del dia d'aquest Ple que ara ens ocupa hem pogut parlar i hem acordat per la unanimitat de tota la cambra, doncs, que fèiem una modificació de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental en un dels seus apartats, i tots els grups s'hi han posicionat a favor i hem introduït, doncs, quines serien les modificacions que pensàvem, que crèiem, que s'havien de fer amb relació a aquesta Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Doncs bé, la mateixa Llei, aquesta mateixa Llei, en la seva disposició addicional cinquena, diu literalment que «mentre no estigui regulat per llei» –i això és el que plantejarem a aquesta cambra– «el sistema d'acreditació de les empreses ambientals col·laboradores de l'Administració..., s'habilita el Govern per fer-ne un règim provisional».

El Govern, en el seu moment, un cop aprovada aquesta Llei i entrada en vigor, en el seu moment, a través d'un decret, el 170/99, de 29 de juny, va fer aquesta regulació, conscient que el que calia era fer, doncs, aquesta regulació a través d'un marc legal, a través de la Llei.

Al costat d'aquest Decret, d'aquest mandat, que ja emanava de la mateixa Llei 6/98, de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, aquest Parlament també va instar –en l'anterior legislatura, en una ocasió prou concreta, a proposta del Grup Popular i pel consens també de tota la cambra, en un mandat, en concret la Resolució 327– el Govern a enviar a la cambra aquest text articulat. I, en compliment del que va ser aquest mandat de la cambra a l'Executiu, el Govern va fer el que corresponia, que és, dintre dels terminis –potser generosament entesos, ho accepto, però dintre els terminis establerts en aquest mandat parlamentari–, enviar a aquesta cambra un text parlamentari, un text que va seguir la tramitació, doncs, normal, que va ser objecte d'una única esmena a la totalitat, en concret per part del Grup Socialista, i d'un conjunt d'esmenes a l'articulat per part dels diferents grups de la cambra, de manera que, doncs, va anar avançant la seva tramitació i va estar a les portes mateixes de l'entrada del Ple. I just en el darrer Ple de l'anterior legislatura, en què figurava en l'ordre del dia, per tant ja havíem superat, doncs, les tramitacions amb acord, jo crec que prou ampli, amb els grups parlamentaris, llevat del Grup Socialista, fent ús d'una potestat que, evidentment, és en mans dels grups parlamentaris, el Grup Socialista va creure oportú, doncs, aturar aquesta aprovació del text, i va enviar el text –que, hi insisteixo, havia seguit tota

la tramitació en ponència parlamentària, hi havia el Dictamen— al consell Consultiu, raó suficient, doncs, perquè aquest text ja no pogués entrar; va decaure, doncs, en el final de la legislatura.

Però aquest és un text que ha estat a bastament tractat, que només havia tingut una única esmena a la totalitat i que venia a resoldre un problema, una qüestió, no només un mandat legal, que també, de la mateixa Llei d'intervenció integral, no només un mandat d'aquest mateix Parlament, que també, sinó allò que en el primer punt hem pogut evidenciar. Molt probablement, doncs, les administracions, en plural, no han estat prou àgils a l'hora, doncs, de trametre quina era la necessitat d'adequació de les empreses, i un dels punts que s'ha posat, i en particular així ho ha fet la ponent del Grup Socialista..., un dels punts essencials pels quals ara hem de posposar l'entrada en vigor de la Llei d'intervenció integral amb relació a les activitats de l'annex 2 de la Llei és, precisament, perquè «hi ha un règim de monopoli, que és responsabilitat de l'anterior Govern, que no ha fet res respecte a això». Doncs miri, sí que havíem fet. I, paradoxes de la vida, miri, és el Grup Socialista qui va impedir que aquest país no tingués una llei que havia arribat i fet tota la tramitació parlamentària i que havia arribat a incloure's en l'ordre del dia, hi insisteixo, del darrer dels plens que vàrem substanciar a l'anterior legislatura.

Conscients que calia una modificació —i que hem acordat amb tot el conjunt de grups parlamentaris d'aquesta cambra, a proposta del Grup Popular— de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental i conscients que aquest, l'acreditació de les empreses col·laboradores de l'Administració, és un dels punts, que no l'únic, ni de bon tros, però un dels punts importants a l'hora de poder desbloquejar aquest impàs que tenim, el Grup de Convergència i Unió ha cregut oportú reprendre aquella tramitació parlamentària que havia arribat —que havia arribat— fins al final mateix incorporant esmenes.

Val a dir, i això no és pas un tema menor, que l'informe, el Dictamen, del Consell Consultiu és clar, és claríssim, i hem incorporat els suggeriments que feien al Dictamen, és clar, en un aspecte que ens sembla central i que és el que, en teoria, va motivar el fet que el Partit dels Socialistes portés el text al Consultiu, que és un text constitucional de totes totes, ho diu amb una claredat meridiana. A partir d'aquí, incorporem els tres suggeriments que ens fa el Consell Consultiu i entrem novament el text en aquesta cambra.

Per tant, demanem a la resta de grups parlamentaris el suport per fer aquesta tramitació, que ens sembla, a més a més, oportuna, iniciada el mateix dia que prenem un acord important, que és una altra tramitació parlamentària..., de fer aquestes modificacions, que ja cada grup s'expressarà, doncs, en allò que cregui oportú amb relació a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Pensem que és bo fer en paral·lel aquests treballs —és bo fer en paral·lel aquests treballs— i no perdre el temps quan ja havíem fet un treball parlamentari jo crec que rigorós, que s'havia aportat per part de tots els grups parlamentaris, que havia millorat substancialment el

contingut del text que havia enviat el Govern..., i que aquestes esmenes, doncs, són perfectament recuperables. I pensem que fóra bo, i per això demanem, doncs, el suport dels diferents grups d'aquesta cambra..., amb relació a poder iniciar aquesta tramitació, i fer-ho precisament avui, perquè hem tingut ocasió, doncs, de parlar amb diferents grups parlamentaris de si cal o no enviar un altre text. Home!, un text —i permetin-me que els faci la reflexió— que sí que tenia una única esmena a la totalitat, però que sí que gaudia de la confiança dels altres quatre grups parlamentaris, que havia estat esmenat, que havia estat enriquit, que havia estat millorat, no veiem raó per la qual aquest mateix text, que fa, doncs, quatre, cinc, sis mesos estava en aquestes condicions, no pugui ser acceptat a tràmit, i, sobretot —sobretot—, guanyar aquest temps que necessitem —guanyar aquest temps que necessitem. I subratllo el fet que no hi havia divergències estructurals, de fons, amb relació al text, i sobretot un segon aspecte no menys important: que tots hem convingut —tots hem convingut— en el primer dels punts de l'ordre del dia que aquesta és una de les raons, la inexistència d'aquesta Llei..., i, per tant, obrir aquest règim de monopoli, de duopoli —que, de fet, es dona no pas en la totalitat dels vectors, ni molt menys, sinó en dos vectors concrets— ens pot permetre, doncs, accelerar la legalització, el fet que les diferents empreses, els ens d'activitats econòmiques subjectes en aquest cas l'annex 2, i també evidentment als altres annexos, puguin incorporar-se dins la normalitat.

I aquestes són les raons per les quals, doncs, el Grup de Convergència i Unió, des del primer moment, atès que —em sembla que era necessari fer aquesta explicació— aquesta Llei va quedar a les portes mateixes, atès que amb posterioritat vam tenir un dictamen que en subratllava la bondat en els termes que no era inconstitucional, atès que hem incorporat els suggeriments que feia el Consultiu, pensem que fóra bo que aquest Ple tingués a bé tramitar-la, i a partir d'aquí, doncs, que els diferents grups poguessin fer les esmenes.

Per tant, entenem que es dona compliment a un mandat de la Llei d'intervenció integral en la seva disposició cinquena, que es dona compliment a un mandat d'aquesta mateixa cambra en l'anterior legislatura, però, sobretot, i tant important com això, que es dona compliment a una demanda que s'ha expressat amb claredat per molts sectors empresarials i que ha estat també posada en boca de molts representants dels grups parlamentaris presents en aquesta cambra, que cal, doncs, que es regulin aquestes activitats, que es trenqui aquest règim *de facto* de duopoli.

I el que no es pot fer —si m'ho permet, i m'adreço, i abans no he fet ús del torn de contradiccions, a la ponent socialista, i sí que ho voldria fer ara, perquè em sembla que lliga molt amb el debat que ara hem de fer— és criticar l'acció d'un grup parlamentari per una qüestió i per la contrària. El que no es pot..., i li faig aquesta reflexió, senyora ponent del Grup Socialista, que el que no pot dir és: «Escolti, som aquí i hem de modificar els terminis d'aplicació de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, perquè vostès no han fet una llei.» Vostè no té, li ho dic amb el màxim de respecte, cap autoritat moral per dir això, perquè si algun responsable hi ha que aquest país no tingui aquesta

Llei és precisament el Grup Socialista, que el darrer dia, fent ús d'una pràctica, doncs, relativament habitual, la va portar al Consultiu; ni el primer ni el segon, l'últim dia, quan estava inclosa en l'ordre del dia. Per tant, no se'ns pot criticar per una cosa i, a més a més, per la contrària. O una cosa o l'altra.

Per tant, el que els demanem, doncs, és aquesta coherència, i sobretot pensant no només en el compliment que hem de donar als mandats de la cambra, no només en el que emana de les mateixes lleis que ha aprovat aquesta cambra, pensant en tots aquests emprenedors, en aquestes petites activitats, o més grans activitats econòmiques, que volen, que necessiten, adequar-se al nou marc legal que avui hem acordat d'una manera molt unànime.

I jo reclamaria aquesta mateixa unanimitat en tramitar un text que havia discorregut al llarg de l'anterior legislatura en un grau jo crec que molt raonable d'unanimitat..., i que aquell dubte que quedava, i era legítim i no el qüestiono, en la ment dels diputats socialistes va quedar perfectament desvetllat amb un dictamen molt clar, molt nítid, per part del Consultiu, en el sentit que deia: «Sí, aquesta Llei és constitucional i n'hem de canviar aquests tres aspectes.» Doncs miri, la constitucionalitat de la Llei i els tres aspectes els hem modificat en aquest text.

I demanaríem també, per poder guanyar aquest temps que necessitem, per no trobar-nos d'aquí a uns quants mesos, i perquè tots sabem que les tramitacions parlamentàries a vegades no tenen la celeritat que els sectors i que el dinamisme del món econòmic reclamarien, també per aquesta raó demanaríem, doncs, als diferents grups parlamentaris que s'hi posicionessin a favor.

I aquestes són les raons, hi insisteixo, per les quals el Grup de Convergència i Unió ha cregut necessari, urgent, i ha cregut que feia un bon servei, en definitiva, al món emprenedor d'aquest país, portant aquest text que ja havia estat a bastament debatut en l'anterior legislatura i que creiem que pot ser compartit pel conjunt de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable diputat. Per a fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, ho pot fer la il·lustre senyora Teresa Carrera, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Carrera i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, lamento molt que s'hagi ofès tant el Grup de Convergència i Unió per la referència que he fet en la meva intervenció anterior. Ara, no sé..., en primer lloc, abans de tot, li he de dir que no sé on veu el senyor Espadaler la meva contradicció perquè els primers que van portar tard, tardíssim, la Llei va ser el Govern, que va incomplir reiterats manaments del Parlament, que es van iniciar, crec, l'any 2000. Fins a una segona resolució del Parlament no van presentar vostès el Projecte de Llei, que al final hi van haver de demanar

el dictamen, perquè plantejava nombrosos dubtes jurídics i perquè no es resolía el problema, el problema de com acabar amb el monopoli. Aquesta és la resposta, una mica, a les contradiccions de què m'acusa el senyor Espadaler.

Per tant, el Grup Parlamentari Socialista no pot votar a favor d'aquesta Proposició de Llei, tot i que ens agradaria molt resoldre d'una vegada la regulació d'aquestes entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, que s'arrossega, hi torno a insistir, des de la publicació de la Llei 3/1998, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, i després de reiterats mandats del Parlament, requerint perquè es regulés per llei aquesta qüestió.

A les raons per les quals han de rebutjar aquesta Proposició de Llei, a més, n'exposaré unes quantes més. En primer lloc –en primer lloc– perquè aquesta Proposició que ens presenta té el mateix contingut, amb lleugeres variants, que el Projecte de Llei que va presentar l'anterior Govern i que va decaure i no s'ha aprovat, efectivament, abans de la dissolució del Parlament. Per què vam demanar el dictamen del Consell Consultiu? Doncs pel que he dit abans, perquè plantejava nombrosos dubtes legals, en concret sobre les disposicions addicionals i la disposició derogatòria, que no resolía el problema del monopoli que hem alludit. Vam presentar, efectivament, abans, una esmena a la totalitat, que va ser rebutjada, i posteriorment, llavors, vam presentar la sol·licitud de dictamen del Consell Consultiu.

A més, el problema que es plantejava en la concessió que havia fet l'anterior Govern a les dues entitats col·laboradores, que va ser molt contestada per tots els grups de l'oposició i fins i tot va ser objecte d'interposició d'un contenciós per l'Agrupació Catalana d'Enginyeries i Consultories ambientals. En concret, aquestes entitats crec que eren l'ECA i la ICIT, eh?

Es van produir altres irregularitats en el procés de concessió, que ara prefereixo no mencionar però que consten en el *Diari de Sessions*, que es van posar de manifest i que són un exemple més de l'estil d'actuació a què ens tenia acostumats l'anterior Administració, que vedava la lliure concurrència i el lliure accés a les empreses catalanes perquè poguessin arribar amb les mateixes condicions a ser entitats col·laboradores de l'Administració. I aquesta qüestió s'ha vingut vulnerant per l'anterior Govern des de l'any 98.

La Proposició de Llei ara presentada, a més, només adopta les conclusions *a* i *c* del Dictamen del Consell Consultiu, que per altra part no entra més que en qüestió de detalls, i desapareix la disposició derogatòria, que era problemàtica per les conseqüències econòmiques que podien derivar-se d'una possible reclamació milionària per part de les dues empreses que han monopolitzat la concessió que hem mencionat abans, amb la qual cosa aquest problema queda sense resoldre.

Tampoc no incorpora, aquesta Proposició de Llei, la conclusió *b* del Dictamen, sobre la qual nosaltres també havíem presentat una esmena en el sentit d'incloure mecanismes per reclamar davant l'Administració..., contra les actuacions de les entitats col·laboradores. I, així mateix, tampoc no té en compte les esmenes incor-

porades al llarg de la tramitació parlamentària i altres que van quedar pendents de discussió en el moment que va decaure el Projecte de Llei. I he de dir també que la major part de les presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi anaven dirigides a garantir un procés d'acreditació i de concessió transparents, i una actuació de les entitats col·laboradores d'acord amb els principis de solvència, objectivitat i imparcialitat.

Bé, per últim, dir que ens sorprèn la urgència que ara manifesta Convergència i Unió per regular aquestes entitats, quan, com ja hem dit abans, des del Govern anterior es van resistir durant anys a portar-la a terme, i van mantenir un règim provisional establert l'any 1999.

Per tot l'exposat, tot i que creiem urgent, necessària i convenient la regulació per llei del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi demanem al Grup Parlamentari de Convergència i Unió que retiri aquesta Proposició de llei, ja que si no és així el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hi votarà en contra, però amb el compromís de defensar davant del Govern la necessitat d'elaborar el corresponent Projecte de llei en el termini màxim de sis mesos, i amb la seguretat que aquest Govern resoldrà els problemes que no ha sabut resoldre l'anterior Govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Espadaler, ens presenta una proposta que, en primer lloc, té una eventualitat, que és una proposta, doncs, que sorgeix, que està copiada d'una proposta que va elaborar el Govern de la Generalitat de Catalunya, com vostè ha dit, amb esmenes de tots els grups, i per tant, si realment hem de creure en la bondat d'aquesta proposta, en la bondat real, de fons, d'aquesta proposta, que és dir: «Clarifiquem com cal acreditar aquestes entitats col·laboradores en matèria ambiental, entitats col·laboradores de l'Administració», entenc que vostè el que hauria hagut de fer, entenent que tots els grups havíem treballat en aquesta proposta, hauria d'haver estat oferir de presentar-la conjuntament per tal de garantir que tirés endavant aquesta proposta.

En segon lloc, vostè sap perfectament que el conseller de Medi Ambient li ha proposat i ha dit: «Retireu aquesta proposta i en un termini màxim de tres mesos, tenint en compte que des de l'any 98 s'hauria d'haver regulat aquesta situació, jo crec que tampoc no és un termini especialment llarg, si retireu aquesta proposta, abans de tres mesos tindreu una proposta damunt la taula, en la qual, doncs, evidentment hi podrem treballar tots plegats i que partirà d'una arrel que és el fet que la presenta un Govern que, evidentment, té unes característiques diferents de l'anterior Govern.»

Per tant, si vostè –insisteixo en aquesta idea– hagués tingut la voluntat que tirés endavant aquest Projecte, entenc

que hauria estat normal que vostè hagués retirat aquesta proposta. I, per tant, li insisteixo, com li he demanat aquest matí, que pel bon funcionament d'aquesta Llei..., que a més a més té mancances, perquè en el plantejament inicial ja... I per què no hi van presentar les esmenes? Doncs, perquè en aquell moment no les vàrem detectar, però creiem que té mancances a l'hora de garantir la qualificació de les empreses i, per tant, crec que valdria la pena afinar-ho i crec que és la voluntat de tots plegats. Per tant, per evitar que hi hagi una votació en què no quedi aprovada aquesta proposta, insistiríem en la idea que vostès retiressin aquesta proposta.

Perquè si realment el que vostès tenen ganes és que aquesta situació es regularitzi i que s'acabi amb una situació monopolística, no entenem tampoc que l'anterior Govern de la Generalitat de Catalunya, quan encara no estaven vençudes, quan encara no havia finiquitat el termini en què estaven adjudicades aquestes tasques de control a determinades empreses, es va prorrogar per vuit anys més, quan encara els quedava temps, es van prorrogar per vuit anys més les concessions a aquestes empreses. Per tant, no entenem aquesta voluntat de regular quan, per altra banda, el que van fer és blindar els contractes –això en el fons és blindar contractes– a una sèrie d'empreses.

Per tant, senyor Espadaler, si realment hi ha la voluntat per part del seu Grup –que ens dóna la sensació que en tot cas és en aquests moments un posicionament polític; m'agradaria que ens ho desmentís–, i en pro que surti una bona llei, una llei adequada a les necessitats d'aquest país, en matèria de control per part d'aquelles empreses que els correspongui, sigui adjudicatàries de l'Administració, empreses col·laboradores amb l'Administració en matèria ambiental, retiri aquesta Proposició, aquesta proposta de Proposició de llei per tal que puguem treballar-la conjuntament a partir de la proposta que es compromet el Govern a elaborar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputades i diputats, bé, nosaltres no entrarem en el joc polític i anirem al fons de la qüestió, que és la necessitat de fer la Llei.

En primer lloc, comentar que aquest punt té una relació directa amb el punt 1 de l'ordre del dia, on hem tractat la suspensió d'un any d'entrada en vigor de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, envers l'annex 2. Un dels motius al·legats per demanar-la ha sigut el nombre reduït d'empreses que hi ha actualment acreditades per poder atendre les ingents peticions d'empreses que demanen certificacions d'actuacions, de verificació o de control ambiental que els exigeix la llei per poder regularitzar o renovar la seva situació davant de l'Administració, i que a causa del nombre reduït no poden presentar-les en termini i correctament a les diferents institucions públiques.

Bé, entrant en la matèria que ens ocupa, el nostre Grup es posicionarà favorablement a tramitar el Projecte de llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient, Projecte de llei de llei que amb data de 21 de gener de 2003 va entrar en el Parlament de Catalunya, remesa pel Govern, i que amb data del 15 de juliol del 2003 el Consell Consultiu va emetre un dictamen en què manifestava la constitucionalitat del Projecte de llei, però que va aprofitar per fer simplement unes consideracions més de caire tècnic, a mode de correcció de text.

El posicionament del nostre Grup serà favorable, com ja ho va ser en el seu moment, perquè entenem que el seu desplegament és del tot necessari i així ho demanden els diferents sectors. Primer, pel motiu adduït al començament de la meua intervenció amb relació a la mancança d'entitats col·laboradores, i, segon, per donar-li una forma més legal, una forma legal més eficaç que la que actualment hi ha, amb una regulació provisional del Decret 170/1999, de 29 de juny, pel qual s'aprova el reglament provisional regulador de les entitats ambientals de control, i alhora regular en la mateixa Llei els altres àmbits de medi ambient, com són l'anàliti, l'etiquetatge ecològic i de vigilància i control de recursos naturals.

Actualment ens trobem en una situació de monopoli *de facto* en el sector, i això ho reconeix implícitament en la seva exposició de motius, en què diu textualment que «igualmente, el sistema d'acreditació ha d'establir el procediment d'acreditació que asseguri el lliure accés a totes les empreses que compleixin els requisits exigits». Per tant, la llei ens ha de servir per obrir el mercat, potenciar la creació de noves empreses o que n'hi hagi algunes que s'adaptin a les normes que marca la mateixa llei i, alhora, poder donar el servei que necessita cada sector implicat, sobretot el que es refereix a les entitats ambientals de control i entitats de verificació ambiental, que són les que tenen un volum més elevat de peticions.

Amb relació a aquestes entitats col·laboradores, és necessari que tinguin no només un criteri d'imparcialitat i capacitat, dos atributs que s'ha de suposar que reuneixen aquestes entitats, sinó també garantir-ne la professionalitat. I, per tant, han de tindre un nivell de preparació molt elevat, amb treballadors qualificats, amb la titulació corresponent d'aquest àmbit, ja que el que han d'acreditar és d'un nivell de responsabilitat important; hem de tenir present que desenvolupen funcions necessàries en l'àmbit de la gestió en matèria de medi ambient, que siguin susceptibles de ser realitzades i, per tant, delegades, per la mateixa Administració.

I per això, una vegada obtinguda l'acreditació, els controls d'eficàcia i professionalitat de les entitats col·laboradores han de ser molt rigorosos i amb un règim de sancions pertinents i eficaces.

Alhora creiem, com planteja la Proposició de llei, la necessitat d'aprovar una simplificació dels tràmits i un escurçament dels terminis del procediment d'acreditació, que fins ara són excessivament «farragosos». Pot ser una eina positiva, i per tant necessària, la creació de l'entitat d'acreditació ambiental, la qual ha de ser una

entitat que reguli les autoritzacions d'aquestes entitats col·laboradores i alhora fiscalitzi el seu funcionament, amb criteris, com hem dit abans, de professionalitat i capacitat. Creiem que aquesta entitat d'acreditació ambiental ha de tenir subjecció al règim jurídic d'entitats de dret públic que actuen sotmeses a dret privat, a part de potenciar la figura de la secretària de l'entitat per donar-li solidesa jurídica i, alhora, transparència en el control de la mateixa entitat.

Bé. Per tot això creiem que és necessari tramitar aquest Projecte de llei presentat pel Grup de Convergència i Unió. Això sí, remarcar que aquest posicionament favorable a la seva tramitació no vol dir que coincidim en tots els extrems de l'articulat de la Llei, i, per tant, ja anunciem que presentarem, si prospera, en el si de la Comissió, les esmenes necessàries per millorar la Llei en base als criteris abans explicitats en la meua exposició.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. De l'escó estant, i molt breument, perquè el missatge és molt concret.

Nosaltres coincidim amb tots els grups que han intervingut que és necessària una llei que reguli el sistema d'acreditació, tant les entitats col·laboradores, que en aquests moments tenen un règim de concessió molt conflictiu, com la unitat d'acreditació, la seva naturalesa, el seu caràcter, les funcions, la dotació i molts d'altres aspectes.

També estem d'acord amb el fet que això s'ha de fer com més aviat possible. Per això també havíem donat suport a unes proposicions no de llei que es varen convertir en resolucions, que li deien, a l'anterior Govern, que havien de presentar aquesta Llei en uns determinats terminis de temps, que varen incomplir reiteradament.

Ara, des del Grup de Convergència i Unió, se'ns dona molta pressa quan, precisament, ells varen entrar..., o el Govern de Convergència i Unió va entrar el Projecte molt a finals de la legislatura, amb poc temps per treballar-lo. Un text, en aquests moments, que incorpora alguns dels aspectes que s'havien debatut, però no necessàriament tots.

Nosaltres creiem que, precisament, el que cal és ara mirar-s'ho de nou. El nou Govern ja s'ha compromès a fer-ho amb molta urgència, a presentar un text aquí al Parlament ràpidament. I, per tant, nosaltres insistim en el que ja ha dit algun altre diputat que el millor que podria fer en aquests moments el Grup Parlamentari de Convergència i Unió seria retirar la proposta i esperar que en aquest breu termini de temps el Govern entri el Projecte de llei i després treballar-ho, doncs, amb tota la bona voluntat de resoldre aquesta situació; una situació que, com ja s'ha dit, és bastant insostenible, però, en bona part, deguda a l'acció o en alguns casos no acció de l'anterior Govern.

Nosaltres, el nostre posicionament en aquest cas, si el Grup de Convergència i Unió no retira la seva Proposició de llei, serà de votar-hi en contra, perquè entenem, doncs, que, precisament, es pot, s'ha de donar en aquest cas la confiança en el Govern perquè en el termini en què s'ha compromès el presentí.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. (*Veus de fons.*) El senyor Espadaler em demana la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, senyor president, entenc que hi han hagut tres peticions de retirada. Per posicionar-me respecte a això.

El president

Sí, sí..., un minut.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. A veure, a mi em sembla..., i estem d'acord, i ho deia la ponent del Grup d'Iniciativa per Catalunya..., que diu, literalment: «Tots estem d'acord que cal una llei.» Molt bé. Fins aquí tots absolutament d'acord; tots creiem, a més a més, que és urgent. I resulta que de les intervencions, tant del Grup d'Iniciativa com de la resta d'intervencions dels altres grups parlamentaris que en demanen la retirada, de cap s'ha plantejat cap tema estructural, essencial, nuclear, que faci diferent, doncs, el Projecte de llei que tenim a sobre la taula..., del que, futuriblement, podria entrar en el Govern.

Per tant, per aquesta raó i per moltes d'altres nosaltres mantindrem a votació aquest mateix text: primera, perquè hi ha un tràmit d'esmenes. El que estem votant avui és l'acceptació a tràmit. Segona, perquè coincidim tots els grups de la cambra –i aquesta és una gran paradoxa– en el fet que tenim urgència de fer això. Els faré els números molt simples: tres mesos per enviar-ho; com a mínim, tres de debat parlamentari –com a mínim, en el millor dels casos–; més els dos mesos d'estiu; ens n'anem a l'octubre, és a dir, dos mesos abans –és a dir, dos mesos abans– de la pròrroga que acabem d'aprovar..., ja podem, en tot cas, aprovar una segona pròrroga. Per què hem de consumir innecessàriament aquest temps, quan hi ha una demanda social important, una demanda del món econòmic, una coincidència prou àmplia i una possibilitat d'esmenar, de millorar, de perfeccionar aquest text?

Per aquestes raons, nosaltres, evidentment, el mantindrem a votació.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, i esperant uns breus instants perquè acabi d'entrar tothom, iniciarem la votació.

(*Pausa llarga.*)

Com dèiem, doncs, acabat el debat, iniciarem la votació.

S'inicia la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores de l'Administració en matèria de medi ambient ha estat rebutjada per 68 vots en contra i 56 a favor.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya (tram. 252-00008/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya. Atès l'acord de la Junta de Portaveus del dia 17 de febrer, passarem directament a la votació.

Per tant, iniciem la votació.

S'inicia la votació.

La Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de la Pesca a Catalunya ha estat aprovada per 125 vots a favor.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, i de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Ensenyament, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació en què es troben els pagaments de les entitats col·laboradores en polítiques d'ocupació (tram. 310-00013/07)

La primera pregunta al Consell Executiu, la formula la il·lustre diputada senyora Núria Segú i Ferré, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la situació en què es troben els pagaments de les entitats col·laboradores en polítiques d'ocupació.

La Sra. Segú i Ferré

Senyor conseller..., el senyor conseller ja ens va fer cinc cèntims sobre el seu capteniment en la convocatòria de

caràcter transitori per al 2004 sobre cursos i accions de formació ocupacional i la resta de polítiques actives, que, bàsicament, es troben en un punt mort a causa del retard del Govern central en l'assignació de crèdits.

Avui volíem preguntar-li i interessar-nos, no ja per les accions que es duran a terme durant l'any 2004 que han de permetre millorar la capacitat d'ocupació dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, sinó que volíem preguntar-li sobre l'estat en què es troben els pagaments a les entitats col·laboradores que duen a terme aquests cursos i aquestes accions de formació ocupacional i de polítiques actives d'ocupació respecte..., i quin és el seu capteniment respecte a això.

És cert que encara tenim deutes..., encara la conselleria té deutes que daten de 1999? Quines mesures pensa emprendre per tal de solucionar aquest problema, que per a moltes entitats col·laboradores és un problema d'ofec econòmic i que pot condicionar la seva activitat ja d'avui, del dia a dia i a curt termini?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañó i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè em preguntava com està la situació dels pagaments. Doncs, li haig de dir que malament; malament perquè anem amb molt endarreriment. Quan hem entrat en el Departament ens hem trobat que és necessari quantificar encara d'una manera certa quins són els deutes efectius que hi han, perquè l'any anterior es van produir dos pagaments no justificats administrativament, el Govern va efectuar dos pagaments, dues bestretes, a una relació nominal de centres, però sense que darrere hi hagués l'expedient administratiu tancat. El que estem fent és tancar aquests expedients administratius per poder executar el pagament.

I també ens consta que el mes d'agost passat es va anunciar que es tancava el procés de reconeixement d'obligacions corresponent al 2003 i que, per tant, amb la rehabilitació de crèdits del 2004 que hem efectuat els primers dies de gener, volem treure tot aquest embús.

Hem generat..., i així es va anunciar dijous passat al Consell de Direcció del SOC, on estan presents els empresaris i els sindicats i els centres col·laboradors, a part de les administracions municipals, que hem generat un equip per fer un pla de xoc a fi i efecte de poder resoldre aquest embús administratiu, que ens permeti conèixer, reconèixer les quantitats, descomptar les bestretes que s'han fet i començar un pla de pagaments que permeti solucionar al més ràpidament possible aquest endarreriment que portem..., que en alguns casos data de 1999, però que el gruix està en el 2001, 2002 i 2003.

El president

Gràcies, senyor diputat..., perdó, honorable conseller. Senyora diputada, vol repreguntar? (*Veus de fons.*) És que no podem entrar en aquesta dinàmica, estem en torn de preguntes i per tant... Senyor conseller, gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al nomenament de l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira (tram. 310-00018/07 i 310-00019/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Jaume Camps, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre en quina disposició legal es va basar el nomenament del l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira com a conseller sense cartera o sense atribucions. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, si m'ho permet voldria acumular les dues preguntes que em toquen, perquè són molt...

El president

Molt bé, queden acumulades.

El Sr. Camps i Rovira

Queden acumulades. Les dues preguntes són molt senzilles, eh? En primer lloc, és saber en quin caràcter institucional o en virtut de quin nomenament va comparèixer l'exconseller senyor Carod-Rovira en la darrera sessió de la Diputació Permanent, i, després, en quina disposició legal es va emparar el Govern per nomenar-lo conseller sense cartera o sense atribucions.

El president

Té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. El senyor Carod-Rovira va comparèixer a la Diputació Permanent en tant que conseller sense cartera, i la disposició legal que determinava això va ser el Decret 151/2004, del 27 de gener.

El president

Senyor Camps, té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Saura, tot el tema del viacrucis del nomenament i cessament del conseller en cap és complicat: primer se'l ratifica, després se li treuen unes quantes atribucions de política exterior, després se'l cessa, després se'l nomena conseller sense cartera, no pren possessió i després dimiteix.

Quan va comparèixer a la Diputació Permanent, no va comparèixer com a conseller; no podia fer-ho, perquè no havia pres possessió. El Govern, que ja comprenç que té pressa i que és nou i que no hi està acostumat, no recorda que des del Decret 28 del 86, del 30 de gener, que regula la selecció de personal en l'Administració general de la Generalitat, qualsevol funcionari, també un conseller ha de prendre possessió. I, per exemple, ha de jurar o prometre fidelitat al president de la Generalitat, cosa que no semblava sobrerera en aquest cas, poder haguera sigut fins i tot convenient després del que havia plogut.

En segon lloc, la Llei 13/1989 prohibeix que hi hagin consellers sense cartera. (*Veus de fons.*) No em digui que no, senyor Saura, apello al senyor Gerpe i al diputat d'aquesta cambra senyor Vintró, que en un treball excel·lent sobre la delegació de funcions expliquen que vostès podien canviar la Llei 13/1989, però que ni l'Estatut interior, ni la Llei de règim jurídic i de l'Administració de la Generalitat, ni la Llei 13 de l'any 89, permeten que hi hagi consellers sense cartera o sense atribucions. Vol dir que qualsevol conseller ha de tenir un departament assignat.

Per tant, el senyor Carod-Rovira no va comparèixer com a conseller perquè no havia pres possessió, i si ho hagués fet, haguera comparegut amb un càrrec alegal, no dic il·legal, alegal, perquè no existeix el conseller sense cartera o sense atribucions.

En el futur, senyors del Govern, vostès, que fan canvis cada dos per tres i amb dos mesos porten quasi un rècord, facin prendre possessió als consellers i nomenin consellers amb un departament. Facin-ho bé, home!, que no costa res; assessorin-se amb un advocat, jo m'hi brindo si volen. (*Rialles.*)

El president

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Només perquè les coses quedin al seu lloc, el senyor Vintró és lletrat d'aquesta casa, no té la categoria de diputat.

Té la paraula el senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Senyor Camps, sé que vostè és un excel·lent professional, però de moment no demanarem la seva col·laboració. (*El Sr. Camps i Rovira diu: «Llàstima.»*) Llàstima, no sé per a qui.

En segon lloc, dir-li que és difícil fer més canvis dels que vostès van fer en quatre anys. No recordo si són sis o set canvis de Govern..., set canvis de Govern –set canvis de Govern. Però, miri, senyor Camps, vostè ha fet ara dos tipus de reflexions, una en relació amb les elucubracions seves, si se li va treure, si... No, vostè el que em pregunta són dues coses: amb quin càrrec va venir i quina era la disposició legal.

Miri, cal remarcar que, de la Llei 13 del 1989, del 14 de desembre, que vostè ha citat, queda clar que al capdavant de qualsevol Departament hi ha d'haver un conseller; enlloc es diu el contrari. Fins i tot –fins i tot– hi ha exemples d'altres governs. Miri, al Govern central hi ha hagut portaveus sense cap departament. I, per tant, si el que vostè ara em vol dir..., què m'està dient?, que no hi pot haver un conseller sense cartera? (*Veus de fons.*) Doncs, això no és el que diu el Gabinet Jurídic de la Generalitat –això no és el que diu el Gabinet Jurídic de la Generalitat. I, fins i tot, no entenc què vol amb això?

Miri, en la crisi del senyor Carod-Rovira i ETA, aquest Govern ha fet tres coses, senyor Camps. Primera, primer cosa, resoldre amb rapidesa, amb vint-i-quatre hores. Segona, resoldre-la fent una cosa que difícilment podem trobar en els anteriors governs de Convergència, que és dimitir, dimitir per una acció, no del Govern,

sinó d'un error personal, d'una persona. No vull entrar, perquè hem diran que faig d'oposició de l'oposició, en els errors polítics de l'anterior Govern i mai va dimitir ningú. I, en tercer lloc, senyor Camps, fixi's, el Gabinet Jurídic diu que hi ha una normativa legal que permet la compareixença del senyor Carod-Rovira a la Diputació Permanent. Però si això no fos així, què és l'important, senyor Camps? Que el Govern hagi volgut comparèixer i donar la cara? O quedar-se en veure si la disposició legal ho permet o no?

Vostès no compareixien en el Parlament. I, per tant, senyor Camps, aquest Govern –aquest Govern– ha actuat ràpid, ha actuat d'acord amb els informes del Gabinet Jurídic, un conseller pot estar en el Govern sense departament, i hem donat la cara compareixent l'exconseller en cap i el president de la Generalitat aquí, cosa que vostès no feien mai.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) És que estem en el torn de preguntes i respostes, llavors, si hem d'entrar cada vegada en una qüestió de contradiccions, no acabarem mai. (*Veus de fons.*) Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, jo no li reclamo per..., hem acumulat dues preguntes i, evidentment, tinc el doble de temps.

El president

No, però és un torn. Jo li he donat el doble de temps, en tot cas...

El Sr. Camps i Rovira

Home, però (*remor de veus*) jo tampoc he esgotat el meu temps...

El president

Senyor Camps, en el moment que vostè acumula les preguntes, acumula el temps. Jo li dono cinc minuts. Aquests cinc minuts s'han de substanciar en una pregunta, una resposta, una repregunta i una reresposta. I això és el que hem fet i, per tant, aquí s'acaba...

El Sr. Camps i Rovira

Però si encara no hi ha resposta...

El president

Senyor Camps, vostè ha intervingut dues vegades...

El Sr. Camps i Rovira

Em permet, si us plau, per contradiccions? (*Remor de veus.*)

El president

No, senyor Camps; ho sento.

Pregunta al Consell Executiu sobre si el conseller de Governació i Administracions Públiques pensa impulsar la supressió dels consells comarcals (tram. 310-00020/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Joan Raventós, sobre si el conseller de Governació i Administració Pública pensa impulsar la supressió de consells comarcals. Té la paraula el senyor Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senzillament per preguntar i saber, aquest conseller, què pensa fer amb els consells comarcals, si és de la seva atribució fer-los desaparèixer.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Joan Carretero, conseller de Governació.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Senyor diputat, bé, suposo que vostè deu saber més bé que jo que el conseller de Governació no pot fer pel seu compte res de tot això.

En tot cas, dir-li que és voluntat del Govern impulsar una reforma profunda dels consells comarcals, emmarcada dintre de l'organització territorial pròpia de Catalunya i amb uns eixos fonamentals que passarien per canviar bàsicament la composició, és a dir, la representativitat d'aquests consells comarcals, que haurien de passar de ser la representació de les forces polítiques i dels partits en el territori a ser una representació real de tots el municipis de la comarca; que tinguin a més un marcat caire municipalista, és a dir que estiguin al servei dels municipis, amb assistència tècnica, jurídica, econòmica, de suport a la gestió mancomunada, de suplència de tot allò que els municipis, sobretot els petits, no poden dur a terme; també amb un criteri d'asimetria i flexibilitat, això vol dir que no es pot tenir un tractament a tot Catalunya igual, és a dir, les comarques rurals de muntanya, petites, no han de tenir el mateix tractament que les zones urbanes, on fins i tot les grans conurbacions podrien assimilar-se a les àrees metropolitanes, i, finalment, amb una línia de consens, tant al Parlament, que és qui al final qui ha de decidir, com al territori per buscar el consens al territori mateix i a les forces polítiques del territori.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Bé, moltes gràcies. Jo li he fet aquesta pregunta perquè en definitiva vostè té uns discursos molt contradictoris. I a l'inici d'aquesta legislatura va dir que els consells comarcals havien de desaparèixer. Ara ja ha rectificat, cosa que

celebro, però ha rectificat en la línia de mantenir uns consells comarcals com si fossin unes meres mancomunitats. I això és un menyspreu a les comarques. Bé, el menyspreu... (*Veus de fons.*) Sí; és un menyspreu.

I, en altres aspectes, ho ha assenyalat també. L'altre dia va dir que això dels consells comarcals eren un desastre –eren un desastre. No sé si ho diu perquè la seva experiència personal el porta a prendre aquestes decisions, però pensar que és un desastre, o és un lapsus lingüístic, que aquests dies n'hi ha bastants, la qual cosa suposo que vostè no, perquè no ha rectificat... Però, en tot cas, sàpiga que la legislatura anterior, Esquerra Republicana, el Partit Popular –el Partit Popular–, el PSOE, el PSC i Iniciativa van pactar una reforma de consells comarcals que, en aquest sentit, es desdiiu del que diu vostè. Si aquesta reforma havia de comportar una millora dels consells comarcals, doncs no l'ha portat. I vostè mateix va dient que és un desastre.

És un menyspreu perquè no es té en compte la comarca. No es té en compte la capacitat d'autogovern de la comarca, no es té en compte el reequilibri territorial, no es té en compte el molt que han fet els consells comarcals de cara a aquest reequilibri; no es té en compte el sentit identitari de la comarca, que és un fet diferencial, i que sembla mentida que Esquerra Republicana no hi doni suport. Ho entenc que no ho faci el PSC, que té un esperit més centralista i més provincial del tema (*remor de veus*), però Esquerra Republicana, que havia de posar l'accent nacionalista en aquest Govern que presideix, s'ha convertit en un accent aquests dels correus electrònics, de les adreces electròniques que no serveixen per a res, doncs, s'ha convertit en això. (*Remor de veus.*)

Jo li demano que reconsideri i que fins i tot faci el Govern una expressió de suport als consells comarcals, en funció de l'enorme tasca que des del Parlament de Catalunya li ha configurat el suport als consells comarcals.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Jo em reitero en el que vaig dir al Parlament, que és que, des del punt de vista polític, en molts casos els consells comarcals havien estat un desastre, i això ho reitero. Perquè moltes vegades han estat una contraposició i un control polític del territori per part d'aquests consells comarcals en contra de molts municipis, i això ho reitero. Dic que el que es va fer la passada legislatura va ser una reforma de la Llei electoral, de la norma electoral respecte als consells, però no va ser una reforma dels consells en si mateixos i, per tant, reiterar-li una vegada més, com li vaig dir a la compareixença, que jo no sóc un conseller d'Esquerra Republicana, sinó que sóc un conseller del Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Veus de «molt bé» i aplaudiments en un sector de l'hemicycle.*)

El president

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre si pensa nomenar com a delegat territorial alguna persona que no tingui la condició de funcionària (tram. 310-00021/07)

La següent pregunta, sobre si es pensa nomenar com a delegat territorial alguna persona que no tingui la condició de funcionària, la formula el senyor Carles Puigdomènech, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, d'acord amb els acords d'aquest Parlament i al que era una petició tradicional dels grups que actualment donen suport al Govern, era la de que els delegats territorials dels diferents departaments tinguessin la condició de funcionari i a més d'un nivell determinat. Per les notícies que ens arriben, tot i que encara que és un procés que no està del tot acabat, ens consta que no s'estan complint aquestes condicions. Per tant, la pregunta que li formulem és si han nomenat, si pensen nomenar i quin procediment pensen fer com a delegats territorials dels diferents departaments persones que tinguin la condició de funcionari i amb quin nivell.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller senyor Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Senyor president. Senyor diputat, l'he d'informar que aquest Govern no ha nomenat ningú que no tingui la condició de funcionari per ocupar el lloc de funcionari. Hem nomenat delegats de Govern, que no són funcionaris perquè no cal que ho siguin, com vostè sap bé, que tenen el rang de directors generals i són de lliure designació. Quant als delegats –diguem-ne– sectorials són tots funcionaris de carrera del grup A excepte, com diu la norma, que no l'hem posat nosaltres, de Cultura i d'Esports, que poden estar..., són coordinadors territorials i, per tant, no cal que tinguin aquesta condició. Per tant, dir-li que ni s'ha nomenat ni es nomenarà ningú que no requereixi la condició adequada.

El president

Té la paraula el senyor diputat Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor conseller, jo no li estic parlant dels delegats territorials del Govern, que evidentment d'acord amb l'article 20 de la Llei 13/89, no és necessari que tinguin condició de funcionari perquè tenen caràcter de càrrec eventual. Jo li parlo dels delegats concrets als diferents departaments, perquè ens consta que en alguns casos

no es compleix el que vostè ha dit, com per exemple en el cas de Medi Ambient a les terres de l'Ebre o d'altres casos que en tot cas li faré arribar.

I una mica la inquietud nostra és perquè..., i vostè la interpellació que va substanciar l'últim Ple va posar una mica en qüestió el prestigi de la funció pública, en entendre que a la funció pública només s'hi quedaven els que no podien tenir una sortida en el mercat privat. I, per tant, això ens preocupa perquè vostè és responsable de la formació i el prestigi de la funció pública i també ens preocupa perquè no voldríem que vostès, que estan defensant la reducció de càrrecs eventuais, utilitzessin aquest subterfugi per col·locar determinats càrrecs eventuais a les persones no funcionaris en llocs que, per llei, com els que jo li he dit, han de tenir la condició de funcionaris.

Per altra banda, el Departament de Justícia, per exemple, està seguint un procediment que ara jo no vull valorar, però és de publicació a mitjans de comunicació de concursos per nomenar aquestes persones, i entenem que, per una qüestió de prestigi i homogeneïtat i igualtat de garanties en tots els casos, seria bo que el mateix procediment se seguís, en tot cas, per a tots els departaments i que no cadascun d'ells anés per lliure.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, honorable conseller.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Jo li reitero una vegada més que no tinc constància que hi hagi cap nomenament que no s'avingui completament a la norma. En tot cas, li agrairia que si vostè tingués notícia d'algun altre, doncs ens el fes arribar. També sap vostè que hi ha un període de sis mesos en què excepcionalment es pot cobrir la plaça fins que es convoqui. En tot cas no sé si és un d'aquells casos que vostè diu, però encantat de la vida que me'l faci arribar.

El president

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment del Protocol de Kyoto (tram. 310-00026/07)

La següent pregunta, tenint en compte que les preguntes 12 i 13 han estat posposades, la formula el senyor Antoni Fernández Teixidó, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el compliment del Protocol de Kyoto. Té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quin és el capteniment del Govern respecte al compliment del Protocol de Kyoto.

El president

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, president. Senyor diputat... Gràcies, president. Doncs és que es compleixi el Protocol de Kyoto a Catalunya creant una estratègia catalana per al compliment d'aquest programa, constituint una mesa sectorial d'empresa i medi ambient que, en el marc del VI Programa marc comunitari de medi ambient ens acollim a les possibilitats que el nou Programa d'acció que la Unió Europea ha plantejat per ajudar a les empreses ens ajudi a poder complir el Programa sense afectar, sinó al revés, a ajudar la competitivitat de les empreses catalanes.

Hem convocat tots els sectors, també volem que s'hi impliqui la comunitat científica i tècnica, i esperem, com a mínim, demostrar d'una forma més a bastament que la que ha fet el Govern central, quins són els objectius que des de Catalunya ens proposem assolir.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'honorable diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor conseller. Li agraeixo la informació. Jo, sincerament, independentment, no cal ni que li ho digui, que conec la possibilitat que qualsevol membre del Govern pugui respondre una pregunta formulada per qualsevol diputat, i doncs li agraeixo la seva intervenció, hauria esperat la resposta per part del conseller d'Indústria. I ho hauria fet des de la següent perspectiva, que estic segur que vostè comprendrà. Quan jo li faig aquesta pregunta no ho faig des del punt de vista dels criteris de la sostenibilitat del nostre país, en aquest àmbit cal esperar respecte a la conducta del capteniment del Govern, ho faig precisament des d'un punt que vostè ha situat concretament en l'àmbit de la competitivitat de les nostres empreses.

És a dir, vostès naturalment faran tot el que hagin de fer per seure en una taula tots els sectors, tots els científics i totes aquelles persones que puguin dir alguna cosa al respecte, però el que tenim sobre la taula, senyor conseller, senyors membres del Govern, és la urgència per poder dir «al costat dels nostres sectors afectats, que independentment dels criteris de sostenibilitat i sense voler justament atacar aquests criteris, les nostres empreses estan en dificultats», i ho estan perquè el Govern espanyol va negociar al seu dia un dur acord dolent per a les nostres empreses.

La prova evident de tota aquesta qüestió rau en què avui per avui estem amb el 40 per cent, pràcticament, dels objectius fixats per a l'any 2012 a Espanya. La qual cosa vol dir que estem en una situació gravíssima. I els sectors implicats veuen aquesta situació amb molta preocupació.

Nosaltres, durant tot aquest temps, senyor conseller, hem estat fent reunions, prenent decisions, fent reco-

manacions i sobretot discutint amb el Govern central sobre la voluntat que aquest Protocol es revisi. No té sentit que quan nord-americans, russos i altres països pràcticament hagin decidit no signar el Protocol de Kyoto, nosaltres siguem més papistes que el papa i pensem en la signatura d'aquest Protocol.

Jo estic convençut que vostès discutiran aquesta qüestió. Tenim temps fins al 31 de març per presentar el Pla nacional, que l'ha de presentar el Govern de l'Estat espanyol, i estic convençut que des del Govern de Catalunya, juntament amb els sectors implicats i amb totes les forces parlamentàries, podrem aconseguir que aquest Protocol tingui canvis significatius si és que Espanya, i naturalment Catalunya, l'ha de signar. Dit d'una altra manera, aquesta estratègia catalana de la qual vostè reclama i que jo comparteixo l'hem de dur a terme, ho hem de dur en...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

...ho hem de fer en les properes setmanes perquè pugui tenir resultats efectius per a les nostres empreses.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor diputat, l'acció de govern és plenament concertada. Vostè recordarà que ja el dia 17 es va signar un acord entre el Govern, les patronals i els sindicats en què es parla de la modernització, la competitivitat i la qualitat del treball a Catalunya. En aquest acord trobarà diverses línies que parlen que integrar els aspectes de sostenibilitat ambiental, dintre d'aquesta estratègia, dintre d'aquesta estratègia única del Govern, com a Medi Ambient hem assolit amb plena coordinació, tant amb Economia i Finances com amb Indústria el treball sectorial en aquest camp.

Nosaltres hem votat en contra de l'informe que va presentar el Ministeri a la Mesa sobre el canvi climàtic, perquè hem vist que a part de queixar-se i a part de dir que ara no podran complir allò que abans varen signar, no proposa cap pla d'actuació, i nosaltres creiem que és molt difícil anar a la Unió Europea a demanar que es revisi qualsevol objectiu, si prèviament no demostrem que hem tingut la voluntat de complir que fem tot el que es pot fer i demostrem que hi ha aquesta voluntat d'acollir-nos als programes que la mateixa Unió Europea està preparant perquè les empreses siguin competitives.

En les reunions que hem tingut amb el Cercle d'Economia aquesta mateixa setmana, el sector empresarial, i li asseguro, dels que estan afectats dintre del Protocol de Kyoto, ens han dit que ells estan disposats a col·laborar i a fer aquests deures i a demostrar el que sempre hem fet o hem procurat fer des de Catalunya, de dir que nosaltres som proactius, estem disposats a complir, i

quan hàgim demostrat que hem fet tot el que es pot tindre molta més autoritat a Madrid i a Brusselles per demanar revisions. El que no es pot dir és: «escolteu, vàrem signar això, no complirem», perquè quan vinguin les multes, recordem que la Llei d'acompanyament que ha aprovat el Govern de l'Estat amb la Llei de pressupostos, ha regionalitzat les multes. Per tant, és molt fàcil des de Madrid dir: «Escolteu, és molt difícil de complir. Empreses, no compliu, quan vinguin les multes, els que ens retallaran els fons comunitaris serà Catalunya», i això ho ha entès perfectament el sector i crec que hi ha molt bona voluntat de col·laborar tots plegats en aquesta estratègia. Som els primers preocupats...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...en la competitivitat, però també en la qualitat ambiental.

Gràcies.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quina és la posició del Govern en matèria de política de tolerància zero de taxa d'alcohol per als conductors (tram. 310-00023/07)

Els demano excuses perquè amb les preguntes posposades i no posposades, doncs me n'he saltat una en l'ordre que estava establert i, per tant, la recuperariem ara. La pregunta, la formula l'honorable diputada Núria de Gispert, sobre quina és la posició del Govern en matèria de política de tolerància zero de taxa d'alcohol per als conductors. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable diputada, estem d'acord a portar... (*Remor de veus.*) Ai, perdó! Honorable consellera, estem d'acord a portar a terme una política contundent en matèria de seguretat viària per evitar la sinistralitat a les carreteres, per evitar accidents mortals, per evitar ferits greus.

Vostè ha parlat aquests dies d'educació viària, de fer més pedagogia, de fer més controls d'alcoholèmia, d'imposar més sancions, i hi estem d'acord. Penso que aquesta política contundent està donant fruits.

Pocs dies fa que en els mitjans de comunicació sortia que a França, amb mesures contundents, s'ha reduït el 21 per cent dels accidents mortals. També a Catalunya, l'any 2003, hi han dades del 20 de desembre, la mortalitat havia baixat un 11 per cent. També és cert que en les primeres setmanes de l'any 2004, aquestes mesures contundents estan donant bons fruits. Però també ha llançat aquests dies una proposta de tolerància zero, quan avui per avui, cap país del nostre entorn l'ha establerta, ni en les lleis administratives, ni en les penals.

És per això que la meua pregunta és: quina és la posició del Govern tripartit en matèria de política de tolerància zero, pel que fa a la seguretat viària molt específicament a la conducció sota els efectes de l'alcohol.

El president

Gràcies, honorable diputada. I té la paraula l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la resposta a aquesta pregunta crec que ja la va fer, però jo la reitero avui, el conseller que alhora és portaveu del Govern, el dia 11 de febrer d'enguany, de l'any 2004, quan va marcar que un dels objectius prioritaris d'aquest Govern era combatre la sinistralitat viària ateses les 651 víctimes mortals i els 5.000 ferits de l'any anterior.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula l'honorable diputada senyora de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, honorable president. Honorable consellera, el 21 de gener vostè va llançar la proposta de tolerància zero. Pocs dies després, el seu company de Govern, el conseller d'Agricultura, deia que això no era una proposta sinó un eslògan, i que no s'havien de modificar les lleis en aquest sentit. Fa pocs dies, el 17 de febrer, va tornar a repetir-ho. El 9 de febrer vostè es va reafirmar en la seva proposta. El 10 de febrer, Esquerra Republicana dona recolzament al conseller d'Agricultura. El 10 de febrer, el portaveu del Govern la recolza a vostè i diu que proposarà al Govern de l'Estat una reforma per la taxa d'alcoholèmia zero. El 16 de febrer vostè mateixa rectifica i diu que ja no és prioritària la taxa zero. Diu més, diu que tolerància zero vol dir ser intransigent i que tothom compleixi els límits de velocitat i les taxes d'alcohol. Amb això, hi estem d'acord —amb això, hi estem d'acord...

El president

Honorable diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. de Gispert i Català

...i a reformar les lleis penals i a reformar la Llei de seguretat viària.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, fixi's que vostè ha dit tota l'estona «tolerància zero» i fixi's que jo també utilitzo aquesta terminologia. Tolerància zero vol dir que les normes que hi ha avui vigents en matèria d'ordenació del trànsit rodat s'han d'aplicar amb tota contundència, perquè no és possible que l'Estat espa-

nyol, i Catalunya també, tingui els índexs de mortalitat en carretera més elevats de la Unió Europea, perquè, a més, hi ha, i vostè ho coneix molt bé, una recomanació de la Comissió Europea, de 17 de gener de l'any 2001, sobre aquests temes, tant de velocitat com d'alcoholèmia, i que en el cas de l'alcoholèmia demana que es revisin a la baixa els índexs actualment vigents a tots els estats de la Unió Europea. Per tant, hem parlat de tolerància zero en les normes actuals i, per tant, d'aplicació rigorosa de les normes. I hem dit: «Cal revisar la Llei de seguretat viària, cal revisar el Codi penal.» I una vegada revisats ja veurem. Nosaltres podem demanar al Congrés, per la via parlamentària, que vostè coneix molt bé, que es debati això allà. Ja veurem com acaba quedant, i quedi com quedi, tolerància zero en l'aplicació de la revisió que, per cert, el Partit Popular ha anunciat que ja hi comença a estar d'acord, tot i que vostè sembla que hi posa alguns problemes. Per tant, tolerància zero des del Govern de la Generalitat, no el Govern tripartit, Govern de la Generalitat de Catalunya, de tot Catalunya. Farem la proposta concreta de modificació, tant de la Llei de seguretat viària com del Codi penal, i serà al Congrés de Madrid qui decideixi com queda això. Quedi com quedi, tolerància zero. Per què? Perquè la sinistralitat viària no és un drama personal, és un problema col·lectiu.

I quan el senyor Artur Mas diu que és inadmissible que el Govern actual faci un debat públic sobre aquest tema s'estan equivocant, i quan vostè vol convertir aquest tema en un tema de discrepàncies entre el Govern, en lloc d'un problema del conjunt de les forces polítiques per baixar les víctimes a la carretera...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...s'està equivocant profundament.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quan té previst de lliurar al Parlament la relació detallada del personal eventual de l'Administració de la Generalitat (tram. 310-00030/07) (retirada)

La següent pregunta, atès que han estat posposades la 15 i la 16 i retirada la 17...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per a retirar els ajuts als centres concertats pel que fa als mòduls de P-4 i P-5 (tram. 310-00031/07)

...la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari Popular, sobre les raons per a retirar els ajuts als centres concertats pel que fa als mòduls de P-4 i P-5. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. El passat 29 de gener, quan el llavors senyor conseller d'educació, senyor Bargalló, va intervenir per exposar les línies generals a aplicar del Departament d'Ensenyament va dir exactament que revocaria l'acord de l'anterior Govern de la Generalitat d'avançar a Catalunya el calendari d'aplicació del concert educatiu a P-4 i P-5, i no va donar més explicacions sobre quines serien les causes, quines són les causes, per revocar aquest acord. Per això, preguntem avui quines són aquestes causes.

Gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable senyora Marta Cid, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, tal com estava formulada la pregunta, és per dir-li que no s'ha retirat cap ajut als centres concertats pel que fa als mòduls de P-4 i P-5. Jo tinc entès que a la compareixença de l'anterior conseller estan molt ben explicats els motius que parlen i expliquen el perquè es tira enrere un acord del Govern anterior.

En primer lloc, voldria dir-li, per tant, que en cap cas es retiren els ajuts en aquests mòduls P-4 i P-5 dels centres concertats, tal com ho planteja vostè. El que sí que es farà com a novetat el curs vinent, 2004-2005, és concertar les unitats de primer curs d'educació infantil, P-3, que fins ara no ho estaven. Parlem de concertar, no d'ajudes. Són dos coses diferents que vostès haurien de tenir clares. Les subvencions es mantindran.

L'article 4 del Reial decret, que vostè coneix perfectament, 827/2003, del 27 de juny, pel qual s'estableix el calendari d'aplicació de la nova ordenació del sistema educatiu, establert per la Llei orgànica, que vostè també coneix molt bé, 10/2002, del 23 de desembre, de qualitat de l'educació —no és qüestió de parlar d'aquesta Llei, que també ho podríem fer—, estableix que a partir de l'any acadèmic 2004-2005 s'iniciarà la gratuïtat de l'educació infantil prevista en l'article onzè de l'esmentada Llei orgànica i que la gratuïtat d'aquest nivell educatiu s'haurà d'haver assolit en finalitzar el curs acadèmic 2006-2007.

Mire, la situació pressupostària actual, així com les prioritats en matèria d'educació establertes pel nostre Govern, aconsellen dur a terme la concertació de l'educació infantil de manera progressiva, sense que això suposi en cap cas un retard respecte a la previsió establerta en aquest Reial decret.

Per tant, i segons l'Acord del Govern de la Generalitat, del 3 de febrer de 2004, es concertarà a partir del curs acadèmic 2004-2005 a nivell de primer d'educació infantil, P-3; a partir del curs 2005-2006, les unitats del segon curs, i s'assolirà la concertació completa a partir del curs 2006-2007, amb la concertació del tercer curs d'educació infantil, conegut com a P-5. Com veu, complirem escrupolosament la Llei.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, honorable consellera. En tot cas, el que vostès fan és revocar un acord de l'anterior Govern de la Generalitat on es concertava el P-4 i P-5. En tot cas, fan això. I no van donar més arguments que el que vostè ens ha dit, i els que venim del món associatiu sabem molt bé que és la manca de consignació pressupostària.

Però, home!, jo els vull dir una cosa: un partit que durant la campanya electoral –un partit que durant la campanya electoral– feia de l'educació el seu primer motiu i deia allò que deia ja en Tony Blair, «educació el primer», i, fins i tot, a la campanya sortia amb «educació, educació, educació», que la primera cosa que retalli sigui un acord de l'anterior Govern per afavorir l'educació, a nosaltres, com a mínim, ens fa gràcia.

I vostè ho ha dit –i vostè ho ha dit– molt clar: és que no estem obligats a fer-ho, perquè la Llei obliga a partir de l'any següent. Però miri, jo li recomano que llegeixi Jacques Maritain, que va dir que les virtuts... (*Forta remor de veus.*) Que va dir que les virtuts es demostren no en les obligacions –no en les obligacions–, sinó en les possibilitats. Però és que, a més, hi havia una resolució de l'anterior Govern.

Per això, nosaltres creiem, i ho dic així, que, en aquest sentit, en aquest àmbit, hi ha hagut una autèntica involució social del seu Govern respecte a l'anterior. (*Forta remor de veus.*) I això el que ens demostra, senyora consellera, honorable consellera, és que una cosa és el que es diu durant la campanya i una altra cosa és el que es fa, perquè vostès diuen que són catalanistes, però el cert és que amb el seu Acord el que han fet és que vuitanta mil famílies de Catalunya no puguin accedir al P-4 i al P-5, i vostès diuen que són progressistes, i una de les primeres decisions que prenen és una cosa que afecta una cosa tan important com és l'educació, i, sobretot, en aquestes edats, la compatibilització de la vida familiar i laboral.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A la senyora consellera, li quedem quinze segons per respondre.

La consellera d'Ensenyament

Bé, senyor diputat, jo..., m'alegra que escolti les nostres campanyes electorals. Per tant, sabrà perfectament que vam apostar per l'escola pública. (*Algú diu: «Molt bé!»*) I, per tant, això és el que estem fent.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Jo li demanaria, en tot cas, que el que és més greu –el que és més greu– és que, i ens hi trobem habitualment, és que la Llei marqui uns terminis per concertar P-3, que és competència del Govern de l'Estat, però que, en canvi, aquest Govern de l'Estat no ens doni el finançament per fer-ho.

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Ensenyament

Esperem la seva col·laboració per aconseguir-ho.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies.

————— **Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures concretes que pensa impulsar per evitar les situacions de deslocalització industrial a Catalunya (tram. 310-00032/07)**

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular, sobre les mesures concretes que pensa impulsar per evitar les situacions de deslocalització industrial a Catalunya. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Senyor conseller, en les primeres setmanes de l'any, coincidint també amb les primeres setmanes del nou Govern de Catalunya, jo diria que la ciutadania de Catalunya, doncs, s'ha vist cospada per diferents anuncis consecutius respecte a les decisions de diferents empreses de tancar els seus centres de producció a Catalunya per traslladar-se a altres indrets, que és el que ja s'ha conegut com a «deslocalització», i ha sigut ja una paraula, doncs, malauradament popular, no?

Tot i que no és un procés que s'hagi iniciat ara, sinó que és un procés que ja fa anys que ni que sigui de mica en mica, doncs, s'ha anat produint, el nostre Grup voldria saber quines mesures concretes són les que pensa impulsar el Govern de la Generalitat per tal d'evitar o intentar evitar aquestes situacions de deslocalització industrial a Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, té raó, estem immersos en un procés de transformació industrial que produeix que determinades activitats busquin noves ubicacions, i aquest és un procés de transformació industrial en què la raó de fons es basa bàsicament en el fet que el teixit industrial i la situació econòmica a Catalunya és diferent a la que teníem fa un temps i els factors que es busquen per part de determinades empreses no es troben a Catalunya, perquè busquen salaris baixos i condicions, i en manteniment de condicions precàries hi han països que els poden oferir aquestes condicions que aquí no troben ja.

En tot cas, el principal objectiu del Govern és crear per a aquest tema un entorn favorable, tant a nivell social com industrial, per millorar la competitivitat de les empreses fomentant la creativitat, la innovació i el valor afegit dels processos i dels productes. I això ho volem desplegar en dues línies bàsiques. La primera, la de l'acord i el diàleg amb els diferents agents socials, i la segona, amb el desenvolupament d'una nova política industrial.

En el primer tema, vostè deu conèixer ja perfectament que hi ha un acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana que hem fet, ja subscrit, amb els agents socials i econòmics de Catalunya, i també un acord per posar en marxa tres taules sectorials per abordar la problemàtica existent en els sectors de l'electrònica de consum, la de l'automòbil i la del tèxtil. Per tant, aquestes són accions concretes per desenvolupar aquest marc favorable per a la innovació i la competència.

I, després, el desenvolupament d'una nova política industrial que es basi en la innovació i la transferència de tecnologia que es basi en la innovació i la transferència de tecnologia com a peces centrals d'aquesta política i una innovació que ha de tenir una dimensió transversal que vinculi no només al món empresarial, sinó també al de l'ensenyament, les universitats, la recerca i el territori i faci de la creativitat i la innovació un factor bàsic.

Aquests són els elements amb els quals podem fer front a aquesta situació de deslocalització de què vostè parlava i els que desenvoluparem i estem desenvolupant.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta, i resposta que fa referència a mesures en positiu, la qual cosa celebrem, no?, perquè la primera impressió que vam tenir, a jutjar per les declaracions d'algun membre del Govern, que després va deixar de ser-ho sense deixar de ser-ho, encara que després va acabar deixant de ser-ho, no sabem si per tornar a ser-ho, i finalment ha acabat deixant de ser-ho per no tornar a ser-ho, i esperem que per molts anys..., estem convençuts que la política industrial del país no passa per fer boicots als productes de cap empresa, ni de les que se'n van ni de les que tinguin possibilitats de venir.

I, si em permet, avui, doncs, hem arribat al Parlament amb una altra notícia, que no sabem tampoc ben bé si fa referència a deslocalització o no, i és el fet que hi ha una empresa al Prat de Llobregat, concretament Fisipe, que anuncia el seu tancament precisament per una indefinició del Govern de la Generalitat respecte a la prestació d'uns avals per tal de poder garantir la continuïtat d'aquesta empresa en el Prat de Llobregat, i en aquests moments són més de tres-cents els treballadors que estan pendents, sembla, d'aquesta decisió del Govern, i ens agradaria saber respecte a això si tenen ja alguna postura o si trigaran gaire a tenir una postura en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, no faríem un bon servei al país si confonem coses que són diferents. Si Fisipe està en risc de tancar és per la mala gestió empresarial que ha desenvolupat el seu grup, i si algú intenta jugar a responsabilitzar la Generalitat de la mala gestió d'una empresa privada o de la manca de continuïtat, crec que està jugant a un joc negatiu per al país.

El president

Gràcies, honorable conseller.

————— **Pregunta al Consell Executiu sobre quins són els motius pels quals considera que cal que el director de l'escola Aula acompanyi el president de la Generalitat en les visites a diferents aules de Catalunya (tram. 310-00027/07)**

Les següents preguntes..., han estat posposades, la 20, la 21, la 22, així com la 23, i, per tant, passariem a la pregunta 24, que formula l'honorable senyora Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre quins són els motius pels quals considera que cal que el director de l'escola Aula acompanyi el president de la Generalitat a les visites a diferents aules de Catalunya. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, molt honorable president. Senyora consellera, em pot explicar, si us plau, els motius pels quals se sustenta la invitació que el molt honorable president de la Generalitat va fer al director d'Aula per tal que l'acompanyi a les diferents visites escolars que té programades a l'escola pública?

El president

Gràcies, honorable diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, no li ho puc explicar. I no li ho puc explicar perquè en aquesta legislatura ni l'honorable conseller en cap, ni jo mateixa hem vist mai l'escola Aula ni hem mantingut cap contacte amb la direcció del centre. Per tant, no estem..., no entenem el motiu de la pregunta ni podem donar-li una resposta al respecte.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyora consellera, em sorprèn profundament, perquè jo que segueixo l'activitat, i suposo que vostè també, del seu Govern, vaig poder veure com el president de la Generalitat va assistir a la inauguració d'Aula i allà va fer unes declaracions, unes declaracions importants, i deia que demanaria al director de l'escola que l'acompanyés en les seves visites, i deia que les quotes de la grandíssima qualitat a què havia arribat l'ensenyament privat, en al·lusió al centre Aula, havien de ser la llavor per al progrés de l'ensenyament públic. I avui aquí no hi entenem res.

Vostè ens diu que han apostat per l'ensenyament públic. Resulta que la qualitat de l'ensenyament públic l'hem d'anar a buscar a una escola privada no concertada. Vostès que, fins i tot quan es parla de l'escola concertada, estan tenint una posició de poc respecte a les polítiques que han de garantir l'elecció d'escola per part dels pares.

Per tant, quina és la seva línia educativa? Vostè, senyora consellera, suposo que ja podrà comprovar que la qualitat de l'escola pública es troba al si de l'escola pública, i no cal anar a buscar-la en altres tipus d'escola que no estan dintre de l'àmbit del bé social, del servei públic, com fan tant les escoles concertades com les de titularitat pública.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a mi sí que em sorprèn, de veritat, em sorprèn que amb el que vostè em diu em parli del poc respecte que tenim a l'escola concertada, em parli de tota una sèrie d'adjectius i de consideracions al respecte de la política educativa d'aquest Govern, i en canvi em pregunta a mi per unes afirmacions, unes declaracions que fa el president d'aquest Govern. (*Remor de veus.*) Evidentment que sóc membre d'aquest Govern i sóc, per tant, no la persona indicada, si m'ho permeten, per contextualitzar unes declaracions que surten als mitjans de comunicació fetes pel president d'aquest Govern. Jo, el que li puc contestar, i li he contestat en la meva primera intervenció, és que aquesta consideració que vostès em demanin explícites, jo no les hi puc fer. I, evidentment, que no les hi puc fer, i que l'aposta d'aquest Govern és la que és com he respost en una pregunta anterior, i continua sent-ho. Evidentment ho continuarà sent. I sento molt que vostès des d'esta òptica puguin parlar de falta de respecte cap a... bé, centres concertats, etcètera, etcètera. No és aquest el discurs, no és aquest el discurs, i em sembla que la pregunta va precisament per una via que tampoc no és l'adequada.

El president

Gràcies, senyora consellera.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines són les prioritats legislatives per a aquest període de sessions (tram. 310-00036/07) (decaiguda)

Seguidament, les preguntes 25 i 26 també han estat posposades, entràriem a la pregunta 27, que formula el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre quines són les prioritats legislatives per a aquest període de sessions. Senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

President, permeti'm que disculpi el meu Grup parlamentari. En aquest moment no hi ha l'il·lustre diputat i portaveu Daniel Sirera, suposo que haurà sigut un petit lapsus en haver decaigut altres preguntes que ell no l'hagi pogut ajornar.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé.

Passem a la següent pregunta, que la formula el senyor Jordi Montanya, del Grup Parlamentari Popular, sobre la reforma de l'organització territorial de Catalunya.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, l'he fet anar buscar, doncs. President, perdoni, disculpi. (*Pausa.*)

El president

Haurien d'agafar la paraula immediatament o, si no, la pregunta decau.

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, gràcies. Decau la pregunta.

El president

La següent pregunta sobre els ajuts a les famílies per al pressupost vinent.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els ajuts a les famílies per al pressupost vinent (tram. 310-00039/07)

La formula l'honorable senyor Felip Puig. Senyora Irene Rigau, al meu paper hi posa senyor Felip Puig, però li donem la paraula a la senyora Rigau amb relació, com he dit, als ajuts a les famílies per al pressupost vinent. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, per acceptar que jo faci la pregunta. Amb relació al seu contingut, el nostre interès és conèixer quin serà el desplegament de la Llei de la família, la Llei de suport a les unitats familiars i, atès que ja s'han anunciat algunes de les mesures noves, voldríem conèixer amb més detall, no en el pressupost actual, sinó en el futur, quins són els ajuts, quins imports estan previstos i en quins àmbits.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar Social i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar Social i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, durant aquest any 2004 procedirem prioritàriament al desenvolupament reglamentari de la Llei de suport a les famílies, que suposarà posteriorment el desplegament d'ajuts i prestacions a les famílies així com de mesures per afavorir el seu benestar. I de manera immediata, durant aquest mes de març, ja obrirem el termini de presentació de les sol·licituds per a ajuts econòmics a famílies amb infants a càrrec i de caràcter universal per tal de millorar els ajuts a les famílies ja previstos, de les famílies nombroses, però també hi afegim les monoparentals.

L'import d'aquestes quantitats s'incrementa, s'equipara l'ajut de les nombroses i monoparentals, amb una clara intenció de beneficiar un sector social que considerem oblidat, com és bàsicament el de les persones, majoritàriament dones, que han d'afrontar la cria dels seus fills en solitari.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, vostè em parla dels ajuts a les famílies amb infants petits, certament aquesta és una de les línies que preveu la Llei, que en aquest sentit jo li agrairia que em definís si es mantindrà el que diu la Llei sobre família monoparental, si es mantindrà l'anualitat i l'import previst any per any o si hi haurà una altra manera de comptar-ho.

Però sobretot també li vull preguntar pel programa «Viure en família», perquè també és un ajut a les famílies i pensem que també és molt interessant conèixer si hi haurà continuïtat en aquest suport tan apreciat per les famílies.

El president

Gràcies, senyora consellera... honorable diputada.

La consellera de Benestar Social i Família

Deixi'm dir-li...

El president

Té la paraula la consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, deixi'm dir-li, d'entrada, que a hores d'ara estem preparant la projecció de la prestació econòmica de caràcter universal per infant a càrrec, i que per a aquest any 2004 suposem, hem fet el càlcul, que serà... que s'atendran

unes 250.841 famílies, 288.467 infants, i el desplegament de la Llei que es començarà a fer inclourà tant mesures econòmiques com mesures de conciliació de la vida familiar i laboral. Pel que fa a prestacions econòmiques, a més de les d'infants a càrrec, les de caràcter universal per part múltiple, adopció i acolliment, aplicació de tècniques de reproducció assistida, ajudes a l'adquisició, rehabilitació i promoció de l'habitatge per a llogaters, de suport a les famílies amb matèria fiscal, i el càlcul estimat és que, tal com es va fer en el seu moment, l'any 2006 s'hi hagin destinat 1.000 milions d'euros.

Pel que fa al programa «Viure en família», se n'està revisant tant l'aplicació com la manera com se'n fa l'avaluació, per tal de mantenir al màxim l'objectiu pel qual va ser creat i evitar que no hi hagi aquest 48% d'expedients que no haurien d'haver estat resolts positivament, per tal de poder assegurar que les persones que més ho necessitin puguin veure fins i tot incrementades les partides del «Viure en família».

Però deixi'm dir també que hi ha una altra mesura prevista, i molt relacionada amb el desenvolupament de la Llei de suport a les famílies, que posarem en funcionament, com és ara el fons de garantia per a l'impagament de pensions...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...pendent des de fa molt de temps, i que nosaltres durem a terme aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

S'ha acabat el temps. Gràcies.

————— **Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions de concert en l'àmbit de l'educació infantil (tram. 310-00040/07)**

La següent pregunta, la formula un altre cop la senyora Irene Rigau. La següent pregunta, la formula un altre cop la senyora Irene Rigau, sobre les previsions de concert en l'àmbit de l'educació infantil.

Els recordo, senyores diputades i senyors diputats, que és una hora. I l'hora comença a comptar a partir de quan comença a fer-se la primera pregunta. És tan elemental com això. Té la paraula l'honorable diputada. (*Remor de veus.*)

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. De fet, avui, aquí, en aquest cambra s'està parlant molt d'educació i ho celebrem, perquè ja s'ha tingut l'oportunitat de conèixer l'opinió del Govern i avui, doncs, l'honorable consellera s'estrena, i per tant també, amb tota la il·lusió —suposem— ens contestarà aquesta pregunta.

Nosaltres, com hem anat repetint, entenem que l'educació infantil és garantia per l'infant i és suport a la família. Per això també, la Llei que va aprovar el Parlament en la legislatura anterior preveia una sèrie de mesures avançant-se a la resta de l'Estat. És per això que també s'havien previst unes noves mesures, uns avançaments de concert, pel que feia als nivells de 3 a 6. Per què s'ha revocat aquest acord? Per què no es prioritza l'educació infantil? Per què en un marc de polítiques de família es torna a reiterar la no-prioritat?

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en tot cas, aquesta és una pregunta que jo diria reiterada del que ha fet el diputat López fa un moment. Per tant, jo m'he de mantenir, perquè a més ho crec, no és que m'hagi de mantenir, m'hi mantinc, a la resposta que li he donat, i per tant l'hi donaria per contestada.

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies. Senyora consellera, però també, per si es volen repensar la revocació d'aquest acord, recordar que els peus de fang de la LODE, d'una llei que garantia el dret a l'educació, és precisament el no accés concertat a l'educació infantil. Tots sabem que les famílies trien les escoles als tres anys, i, en canvi, el concert està a previst a partir de sis. El fet d'avançar aquest concert en aquests nivells és també una manera de garantir la universalitat del dret a l'educació, Llei que, em plau recordar-los, el Grup Socialista va promoure i, d'una manera clara, des del grup de Minoria Catalana es va donar suport al Congrés.

Per tant, pensin-s'ho, si us plau, tornin a acceptar aquest acord en bé del dret a l'educació, en bé de les famílies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a veure, jo, el que he dit, i ho he dit em sembla que molt explícit, és que aquest any nosaltres complirem la Llei tal com està i que, per tant, l'any acadèmic 2004-2005, és a dir..., que hi haurà una pressupostació aquest any per a P3 i la hi haurà i la complirem.

Jo també els volia fer esment que les prioritats d'aquest Govern són les que són, i hi ha un pla de xoc, de barracons que no la podem potser arribar a assumir, eh? És a dir, està fet però la temporalització no és l'adient. I que hi ha pendent i és necessària la contractació, per alleugerir les aules, de molts i molts de professors i

professores, i que per tant requereixen de dotació presupostària. Llavors, aquesta és la prioritat d'aquest Govern, i això és el que pretenem tirar endavant. I repeteixo: les ajudes no es perden ni es retiren com s'ha donat a entendre en alguna circumstància; en tot cas, complirem la Llei i continuarem donant prioritat al que aquest Govern creu que en educació s'ha de fer de cara a tindre una escola pública de qualitat.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Ara sí que s'ha acabat el torn de preguntes.

Intervenció del president de la Generalitat en sessió plenària, en compliment de l'article 9 de la Llei 13/1989, per donar compte del Decret 192/2004, del 20 de febrer, pel qual es nomena consellera d'Ensenyament la Sra. Marta Cid i Pañella, i del Decret 194/2004, del 20 de febrer, pel qual es nomena conseller en cap el Sr. Josep Bargalló i Valls (tram. 350-00001/07)

La Junta de Portaveus, de conformitat amb el que preveu l'article 62.4 Reglament, va acordar de proposar al Ple una ampliació de l'ordre del dia, la qual s'ha aprovat aquest matí. En aquesta ampliació, s'hi havia d'incloure la intervenció del president de la Generalitat en sessió plenària, en compliment de l'article 9 de la Llei 13/89, per donar compte del Decret 194/2004, de 20 de febrer, pel qual es nomena conseller en cap el senyor Josep Bargalló i Valls, i del Decret 192/2004, de 20 de febrer, pel qual es nomena consellera d'Ensenyament la senyora Marta Cid i Pañella.

Tal com s'havia quedat, aquest punt de l'ordre del dia es faria just després de la substanciació de les preguntes i per una qüestió d'indisposició, de malaltia del molt honorable president de la Generalitat, que ja hauran vist que no ha fet la sessió de control, doncs, seguidament se substanciarà aquest punt de l'ordre del dia, però qui hi intervindrà en nom del Govern serà el conseller portaveu. Per tant, té la paraula el conseller portaveu del Govern, senyor Joaquim Nadal.

El conseller portaveu (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, comparec en nom del Govern per donar compte del conjunt dels decrets signats el 20 i el 24 de febrer i que comporten, el 191, el cessament del senyor Josep Bargalló com a conseller d'Ensenyament; el 192, el nomenament com a consellera d'Ensenyament de la senyora Marta Cid; el 193, de segona modificació del Drecret 296/2003, de 20 de desembre de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competències dels departaments de l'Administració de la Generalitat; el 194, pel qual es nomena conseller en cap el senyor Josep Bargalló i Valls i se li deleguen diverses funcions que corresponen al president de la Generalitat, on, en l'article 1, es diu: «El titular del Departament de Presidència rebrà la denominació de conseller en cap mentre es mantingui la

delegació de funcions que s'estableix en el present Decret», i el 195, de 24 de febrer de 2004, pel qual es presenta i dóna compte de la reestructuració parcial del Departament de Presidència.

Aquest Govern ha volgut, des del dia de la seva constitució, el 22 de desembre, comparèixer en sessió plenària del Parlament de Catalunya per donar compte de l'estructura i els nomenaments fets pel molt honorable president de la Generalitat, en el nomenament dels diferents consellers i conselleres i l'atribució de les respectives competències. Ho ha fet en sessió plenària, en sessió de la Diputació Permanent, i ho ha tornat a fer en sessió plenària.

Avui ho fem per deixar constància que a Catalunya, des del 22 de desembre, siguin quines siguin les circumstàncies dels canvis i nomenaments produïts, hi ha un nou govern disposat a canviar les coses i a respondre les expectatives que amplis sectors de la ciutadania de Catalunya han dipositat en el nou Govern de Catalunya. Aquest Govern és un govern que ha escoltat, que ha comparegut, que s'ha explicat i que ha actuat, després de seixanta-tres dies de la seva constitució, com no havia passat abans, amb la mateixa intensitat, amb la mateixa claredat, amb la mateixa transparència, en sessió plenària. Hem explicat els canvis, hem resolt les circumstàncies que els han originat, i avui compareixem per donar compte que, fruit d'aquests canvis, el Govern assegura estabilitat, eficàcia, cohesió, que és un govern que surt enfortit, que ens fa estar més determinats que mai a complir amb el nostre deure i amb el nostre compromís amb el poble de Catalunya, que té una majoria sòlida, que té una majoria estable, que respon a un programa emparat per un pacte de govern i que, fruit d'aquest pacte de govern, presentat el desembre del 2003, avui la mateixa majoria, amb la mateixa solidesa i amb la mateixa coherència, pensant en Catalunya i en el futur del poble de Catalunya, es disposa a actuar i a governar.

El conjunt de decrets que els he esmentat configuren el nou Departament de la Presidència, les delegacions i l'atribució de funcions centrals i sectorials al conseller en cap, així com la seva distribució en els òrgans que en depenen. I aquest nou Departament de la Presidència expressa amb claredat i convicció l'alt grau de cohesió interna que ha assolit el Govern. Té, aquesta estructura que presentem avui, els avantatges de simplicitat, d'eficiència i d'integració de serveis i funcions en l'àmbit de la conselleria de Presidència i del Conseller en Cap. I deixin-me afegir que, com ja va anunciar el molt honorable president de la Generalitat en l'acte de presa de possessió del nou conseller en cap, en poques setmanes tindrem que primer conèixer, després tramitar i finalment aprovar les modificacions que corresponen a la Llei 3/1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, per tal que se substitueixin la temporalitat i l'eventualitat de les delegacions que amb caràcter temporal, ara i abans, s'han fet en el conseller en cap, per tal que la figura del conseller en cap sigui reconeguda en la Llei 3, del Parlament, i pugui, per tant, assumir amb permanència aquestes funcions, que ara estan marcades per una temporalitat, que en el cas del Govern anterior va ser una temporalitat successiva, sense límits.

Deixin-me afegir, també, que el Decret 195/2004, del 24 de febrer, de reestructuració parcial del Departament de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, configura com un únic departament de la Presidència, aglutina..., es configura com un únic departament de la Presidència que aglutina les funcions assignades anteriorment als departaments de la Presidència i del conseller en cap, llevat d'unes úniques funcions que romanen en els departaments de Governació i de Benestar i Família. En el cas de Benestar i Família, les competències d'Immigració, i en el cas de Governació, les competències de l'Agència de Cooperació al Desenvolupament.

Fruit d'aquests decrets, el titular del Departament de la Presidència és el conseller en cap, i el nou Departament de la Presidència –i aquesta és una explicació important, perquè situa en l'organigrama del Govern el nou àmbit de competències del conjunt de secretaries que configuren el Departament de la Presidència–, la Secretaria del Govern i les unitats que en depenen: el Gabinet Jurídic de la Generalitat de Catalunya, l'Oficina del Govern i el Gabinet Tècnic; la Secretaria General de la Presidència, amb el Gabinet del President, la Secretaria de Relacions Internacionals, les direccions generals d'Anàlisi i Prospectiva, de Difusió Corporativa, d'Atenció Ciutadana, la Direcció de Serveis, l'Assessoria Jurídica i la Delegació del Govern de la Generalitat a Madrid, i la Secretaria General del Conseller en Cap, que inclou la Direcció General d'Afers Religiosos, les delegacions territorials del Govern de la Generalitat, el Gabinet Tècnic de la Secretaria del Conseller en Cap, les secretaries de Comunicació, Coordinació Interdepartamental, Política Lingüística, de l'Esport i de Joventut. I a més, resten adscrits al Departament de la Presidència els organismes següents: el Patronat de la Muntanya de Montserrat, l'Entitat Autònoma del Diari Oficial, l'Institut Català de la Dona, el Consell Català de l'Esport, l'Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya, el Centre d'Alt Rendiment Esportiu. I finalment, es relacionen amb la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament de la Presidència, el Consell de l'Audiovisual, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Turisme Juvenil de Catalunya, l'Agència de Patrocini i Mecenatge i el Patronat Català Pro Europa.

En aquesta estructura es mantenen dues secretaries generals que coordinen els òrgans i les competències que originàriament tenien els anteriors departaments de la Presidència i del Conseller en Cap. I aquesta possibilitat, prevista expressament a la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment, règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, permet integrar les estructures directives originàries.

Vull reiterar, en aquest sentit –i em sembla que el conjunt de la sessió de control, a la qual acabem d'assistir, n'és una bona mostra–, que aquest és un govern que en no més de seixanta-tres dies ha aconseguit situar en l'agenda política, i malgrat les incidències de recorregut, els principals temes de les prioritats del pacte de govern i del programa del Govern de Catalunya.

Avui podem dir que el conjunt de les compareixences que han fet, com mai no havia passat abans en vint-i-tres anys, tots els consellers i conselleres del Govern de

Catalunya en les seves respectives comissions apunten el fil conductor d'una acció de govern que està emmarcada per unes prioritats clares, conegudes, acceptades i volgudes per la majoria dels catalans i de les catalanes. Hem posat les bases per iniciar el redreçament de la nostra economia. Hem pres les decisions que calia per gestionar la incidència del Plan Hidrológico Nacional a Catalunya. Hem exposat a Brussel·les el nostre projecte d'euroregió. Hem adoptat mesures concretes per protegir el nostre litoral, per planificar el nou curs amb garanties. I els vull deixar ben clar, per tant, que fruit del pacte de govern i del programa que l'empara, aquest Govern que avui presenta la seva nova estructura i conclou un procés de reestructuració respondrà i sabrà respondre les expectatives que hi han dipositat, la majoria dels catalans i les catalanes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, seguidament, l'honorable senyor Felip Puig, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores conselleres, senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats, haig de començar lamentant i entenent la no-presència anunciada i acordada del president de la Generalitat per causes obligades d'una indisposició personal, fet que, malgrat ser comprensible, és obvi que comportarà que la intervenció del Grup de Convergència i Unió hagi de ser avui necessàriament diferent. I no serà diferent, en tot cas, per desconsideració al conseller portaveu, el senyor Nadal, que la té, la consideració, i tota, però sí perquè en darrera instància del que estem tractant avui aquí, d'aquesta nova modificació del Govern, d'aquests nous nomenaments, el màxim responsable d'aquestes decisions, d'aquesta estructuració, de la composició del Govern de Catalunya, dels nomenaments que avui tornem a produir i a conèixer, és el president de la Generalitat, és el senyor Pasqual Maragall.

Per tant, ja els anuncio, senyores i senyors diputats, que aquesta serà una intervenció diferent que intentarem tornar a reproduir en un proper ple, quan se superi la circumstància que impedeix avui al molt honorable president de la Generalitat ser aquí, que òbviament després del període electoral puguem tenir de nou aquesta compareixença i aquest debat, no tant només sobre la reestructuració —la nova reestructuració del Govern—, perquè entenem i donem per acomplert el tràmit formal que reglamentàriament cal donar davant d'aquesta cambra, sinó per poder valorar a fons, amb temps i amb el president de la Generalitat, la situació política del país, ja que també lamentem haver de dir que la nostra percepció és que aquesta és una crisi encara no prou ben tancada.

Hem de dir, però, que hem estat, som i serem molt crítics amb els processos, amb la manera de prendre decisions, amb l'evident pèrdua d'autoritat i de lideratge, amb la tendència i amb l'evidència que el Govern i el

seu president s'han deixat arrossegar per les circumstàncies, que no han pres la iniciativa en una situació greu per al país. Per què s'han allargat innecessàriament, absolutament innecessàriament, decisions fonamentals per garantir la governabilitat de Catalunya? Per què no s'ha valorat més la situació en què estava el país, la pròpia institució, les seves conseqüències, que no pas les dinàmiques internes d'aquest Govern? És per això que molta gent, al carrer, en aquest Parlament, es pregunta: «De qui és presoner aquest Govern?»

Per què hi han tantes contradiccions? Quin és el model, fins i tot, de la seva pròpia estructuració? És que es deu només als equilibris interns, a la voluntat de pervivència i supervivència? O és que, com ja anunciàvem, fins i tot, abans de la configuració d'aquest Govern, l'excessiva dependència, la subordinació de decisions importants per al país, com ha passat, acabarien sotmetent el destí de Catalunya a criteris i a decisions que no són ni pròpies ni prioritàries per la gent d'aquest país? És que no han valorat tampoc que amb aquesta dilació, amb aquesta crisi sostinguda, amb aquesta caiguda lliure, han entregat el protagonisme de les decisions a Catalunya, des del Govern de Catalunya, a situacions com la que avui encara protagonitza el debat polític, que han donat el protagonisme a ETA, al terror i a temes que no són avui aquells pels quals vostès van ser elegits per aquest Parlament com a Govern de Catalunya? No s'adonen que no només han espanyolitzat com mai, en aquest darrers vint-i-cinc anys, la política catalana, sinó que avui les decisions i les estratègies del Partit Popular i del Partit Socialista Obrer Espanyol són les que imposen, obliguen, condicionen les decisions del Govern de Catalunya?

Som crítics, doncs, amb el procés, però també som molt crítics amb l'eficàcia del Govern. Hem tingut poques, poques ocasions per parlar-ne, i esperem que tindrem, després de la campanya electoral, més ocasions per continuar valorant el tema de Bracons; l'anar i tornar de les polítiques i les responsabilitats en temes molt sensibles per Catalunya com la immigració, la joventut, els ports, la política lingüística..., que avui encara no han començat a ser desenvolupats pel Govern; el debat incoherent i poc coordinat sobre la tolerància zero amb els accidents; la fragmentació de les polítiques d'habitatge que avui encara no aixequen cap; la revisió dels concerts educatius; la disminució dels complements a les persones vídues; les amenaces a les empreses; el major dirigisme, més que mai, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; els debats pocs coherents sobre la fiscalitat ecològica.

Podríem continuar aquesta llista sobre la poca coordinació d'aquest Govern i sobre la seva eficàcia, però els fets són tossuts. L'observació del *Diari Oficial de la Generalitat* dona més validació que mai a les meves, a les nostres reflexions: nomenaments, cessaments, correccions, modificacions segones, tercers i quarts de decrets d'estructuració del Govern. On són les subvencions, les convocatòries, les ajudes..., allò que esperen avui molts col·lectius que haurien d'estar ja impulsant el curs pressupostari d'aquest nou Govern?

I això sí, s'ha dit avui mateix, aquí: «Escolti, vostès..., sis o set canvis en quatre anys.» Miri, fem mitjana: un

canvi, per diferents circumstàncies, no per les seves, cada vuit mesos; dos canvis en dos mesos, un canvi cada mes. Vigilin perquè poden esgotar-se les existències. (*Remor de veus.*)

I vostès han parlat..., i vostès han parlat que s'han preocupat per l'economia i pel teixit empresarial. Preferim..., preferim no referir-nos a com s'hi han preocupat, a com se n'han ocupat o a quan han reaccionat davant de la situació que evidentment no només Catalunya sinó tot el món occidental viu al voltant de la deslocalització de les empreses.

Ens diu que s'han ocupat de l'Euroregió, precisament una Euroregió creada des de l'any 1989, amb la participació activa de Catalunya, amb altres regions de França i també d'Espanya. Que han tirat endavant, deia el conseller portaveu, un pla del litoral, precisament, doncs, i aquí sí que nosaltres no hem al·legat pas apropiació indeguda per un pla del litoral perfectament preparat i acabat pel Govern anterior, de Convergència i Unió... (*Remor de veus.*) Sí!

I el curs educatiu, el curs educatiu que sortosament ja havia començat..., ja havia començat, s'anuncia per al proper amb menors prestacions per a un nombre important de més de vint, vint-i-cinc mil, trenta mil famílies que no veuran acomplertes les expectatives que el Govern de Convergència i Unió ja va plantejar i orientar de cara a un model educatiu apte per a tothom.

Però també som molt crítics amb la seva obsessió per l'estabilitat. Però no s'enganyin, que no s'equivoqui ningú, no l'estabilitat del país, no l'estabilitat de la marxa de la cohesió social, en definitiva, de les nostres relacions amb Espanya, amb el món, no, no és aquesta l'estabilitat que els ha guiat durant aquests escassos seixanta-tres dies de govern, no, l'estabilitat del tripartit.

I només haig de citar les seves reflexions, les de molts d'aquests diputats que avui estan aquí o dirigents dels partits que configuren el Govern. La prioritat durant tota aquesta crisi ha estat, és i encara serà salvar el tripartit. S'ha de preservar el tripartit. Aquesta ha estat la màxima que ha inspirat les decisions, les reflexions del Govern de Catalunya. I el país? I les institucions? I la seva cohesió? I l'estabilitat real necessària per poder projectar de veritat les ambicions col·lectives que el nostre país ha anat recuperant, salvaguardant durant tant i tants anys, amb els esforços de tanta i tanta gent i tantes institucions?

Els ha mancat i els manca visió global. Estan curulls d'incoherències, de contradiccions. I tot això està amarrant ja i començant a impregnar les seves poques decisions, senyor conseller portaveu: al voltant del model educatiu, n'hem parlat i en parlarem; del model territorial i les infraestructures que el país necessita, n'hem parlat i en parlarem; del model empresarial, productiu del país, n'hem parlat i en parlarem; del model d'organització territorial, que n'hem parlat molt i n'hauréu de parlar a bastament; del model ambiental; del model cultural, i també, per què no dir-ho?, del model de funcionament democràtic que aquí, en aquest Parlament, en tan pocs dies, en tan poques sessions plenàries, ja ha posat en evidència que també hi han uns valors que cal siguem capaços tots plegats de reflexionar sobre el que

és la transparència (*remor de veus*), el control, el seguiment..., el control i el seguiment, i el rendiment de comptes davant del Parlament, davant dels representants del poble de Catalunya.

I perquè no dir-ho?, i sobre el model de govern, senyor conseller portaveu. Eren necessaris tants canvis, tantes crítiques al model anterior del Govern de Convergència i Unió, tantes reestructuracions, tantes adscripcions de competències sense importar quins col·lectius es veien subjectes, canviats de responsabilitat, d'interlocució, de percepció i de presència, per acabar fent, això sí, el seu model, el d'avui, senyor conseller en cap, el de Convergència i Unió, el mateix que tenia ja el darrer Govern de Convergència i Unió? Aquest és el Govern, aquest és el model de govern que..., avui, després de tres reestructuracions, després de seixanta-tres dies, després d'haver estat permanentment criticant la implantació d'un govern amb un conseller en cap i un departament de Presidència, resulta que han acabat, després de moure-ho i remoure-ho tot, allà..., allà on ja estava el Govern de Convergència i Unió, i no només en les formes, en moltes coses. Per sort, esperem garantir la continuïtat de moltes de les polítiques.

I vostè, senyor conseller portaveu, ens ha dit que el Govern ha sortit enfortit. Ho desconec, sincerament, al final es fa fins i tot poc transparent veure i endevinar quins són els equilibris interns que vostès intenten mantenir a tota costa. Però sí que li hem de dir que una observació... –i el conseller de Relacions Institucionals ens ho va negar–, que qualsevol observació objectiva avui a la situació anímica, a la confiança, a l'autoestima, a la percepció que del país se'n té a fora de Catalunya, avui el país està més debilitat que mai, amb només seixanta-tres dies de la seva acció, més debilitat que mai en els darrers vint-i-cinc anys a causa de la seva acció.

Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres i senyores membres del Govern, el país creu, i ho creu sincerament Convergència i Unió..., el país necessita que comencin a governar –que comencin a governar–, que deixin de mirar el passat per autoconvèncer-se, per mirar de curar les seves pròpies ferides, per dissimular les seves pròpies debilitats, i que comencin a mirar el futur.

El país espera que comencin a superar aquesta mirada exclusivament endogàmica, que comencin a superar la iniciativa improvisada, amb debats incontrolats que afecten temes d'alta sensibilitat; que deixin de fer la reacció de l'oposició a l'oposició; que superin només les reunions per controlar-se o per superar els seus propis problemes; que no parlin només de paraitzar obres, de revisar acords, sinó que es dediquin, que comencin a dedicar-se a preocupar-se i a ocupar-se dels problemes dels ciutadans de Catalunya.

I acabo, senyor president. Perquè avui també s'ha suscitat aquí. No som nosaltres que hem parlat reiteradament, nominalment, del Govern tripartit, del Govern d'esquerres i catalanistes, del GEC; no som nosaltres que hem introduït permanentment aquesta visió sempre de separació, mai amb visió global i integral del país. No són vostès els que avui, segurament per alguna consigna del conseller en cap, espero que sigui així, han

començat a parlar del Govern de Catalunya; això és el que espera la gent, començar a escoltar, a notar que el país té un govern i que és un govern per a tothom.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula seguidament l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(Remor de veus.)

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat d'avui va més enllà d'una simple qüestió de canvis en la composició del Govern. Aquest era el plantejament que va portar al Grup de Convergència i Unió a demanar un debat específic que tots els grups vàrem acordar celebrar amb aquest format. L'absència forçosa del molt honorable president de la Generalitat no li ha de restar ni importància ni rigor, almenys aquest és el desig del nostre Grup. Per tant, agraïm, conseller, la seva compareixença en tant que portaveu del Govern.

Volem manifestar i subratllar amb quina rapidesa, serenitat i fermesa s'ha resolt la necessitat objectiva de remodelar la composició del Consell Executiu, assegurant, sí, l'estabilitat del Govern, la seva coherència i la seva operativitat, i assegurant també que les decisions que es prenen es prenen aquí, fossin quines fossin i vinguessin d'on vinguessin, ETA inclosa, les pressions que han operat sobre el procés de decisió.

I és cert que calia tancar els interrogants o interpretacions interessades que plantejava el fet que no s'hagués procedit a nomenar conseller en cap amb posterioritat a la renúncia al seu càrrec del senyor Carod-Rovira.

Amb aquestes decisions s'ha aconseguit també resoldre millor l'encaix entre la conselleria en cap i el Departament de la Presidència, que tornen a estar junts. Per cert, és contradictori dir que es busquen models per acollir sensibilitats partidàries i després que s'està copiant el model anterior, una cosa i l'altra absolutament incompatibles entre si. Però aprofito el debat per dir-los, al nou conseller en cap i a la consellera d'Ensenyament, encara que no hi sigui, que tenen plenament la confiança del nostre Grup Parlamentari.

Però com deia a l'inici de la meva intervenció, aquest debat no va només d'això, perquè la remodelació del Govern s'ha descabdellat en un context polític determinat i seria absurd parlar-ne sense parlar també sobre el comunicat de la banda terrorista ETA i el debat polític que s'ha produït amb posterioritat, que ha intentat condicionar, i de forma greu, de forma important, el debat, la decisió que el Govern havia de prendre.

Vull manifestar el nostre suport, la nostra plena coincidència amb la reacció que va tenir el president de la Generalitat; en primer lloc, manifestant el nostre rebuig col·lectiu, com a país, com a nació, la nostra indignació i la nostra repugnància davant del plantejament de la

banda terrorista, un plantejament que sols busca l'enfrontament entre els pobles d'Espanya –d'Espanya. Vull dir des d'aquí un crit que era emprat sovint pel president Companys: visca Espanya, però no una Espanya qualsevol, no una Espanya de divisions, d'enfrontaments d'uns i altres, sinó l'Espanya que es defineix a si mateixa amb ple respecte a la identitat dels pobles que la conformen, una Espanya plural, dialogant, respectuosa de les seves diferències.

En segon lloc, el president de la Generalitat va cridar la ciutadania a manifestar el seu rebuig al plantejament dels terroristes, un rebuig que tindrem ocasió de demostrar demà al vespre a la plaça de Sant Jaume.

I en tercer lloc, i amb poc èxit, malauradament, el president de la Generalitat exigia la unitat dels demòcrates envers el terrorisme. I jo crec, creiem, el nostre Grup, que aquesta i no altra havia de ser la resposta de les institucions catalanes a una agressió, inqualificable, diferent en naturalesa d'altres que hem rebut dels terroristes.

Però per part d'alguns s'ha volgut utilitzar aquest comunicat d'ETA contra el Govern de Catalunya, en funció d'un error personal comès pel senyor Carod-Rovira, un error, per cert, del qual ha donat compte en aquesta cambra i del qual s'han assumit responsabilitats polítiques, cosa malauradament no gens comuna ni aquí ni en altres llocs.

Com deia, s'ha volgut utilitzar la declaració d'ETA contra el Govern de Catalunya per part d'alguns. Uns, perquè volien acabar amb aquest Govern, fos com fos, ho volien des del primer dia, i altres, perquè volien entrar en el Govern que critiquen, encara que fos per una porta falsa.

Però vull centrar-me en l'atac ferotge que hem rebut per part del Partit Popular, un atac que no posa en perill ni l'autogovern de Catalunya ni el Govern de Catalunya, afortunadament, i probablement ni tan sols eren aquests els seus objectius, però hem de dir alt i clar, en seu parlamentària, que la utilització d'un comunicat d'ETA per dividir els demòcrates és inacceptable, que la utilització d'un comunicat d'ETA per intentar afeblir un govern democràticament constituït és inacceptable, com ho és l'enorme grau de crispació que alguns volen introduir en la política. Em refereixo als que llencen monedes d'euro als periodistes que fan preguntes incòmodes, em refereixo als que tracten d'insultar el president de la Generalitat dient que consumeix molts hectolitres de vi el dia, em refereixo als que afirmen que hi ha un govern de Catalunya que pacta amb els terroristes i em refereixo als que afirmen que representants de partits d'aquesta cambra són assassins.

Volem agrair, i ho fem sincerament, tot i que algú pot entendre que és una certa mostra de cinisme, però no ho és, cregui'm, senyor Piqué, els seus esforços personals per temperar dirigents del seu Partit i corregir-los, l'honora, és un esforç que l'honora. I aprofito per agrair-li..., ja saben que estan de moda desgraciadament les guerres preventives, jo faré una cosa una mica estranya, que és un agraïment preventiu, perquè estic convençut que la seva intervenció des d'aquesta tribuna serà dura, contundent, expressarà discrepàncies de

fons, però mantindrà la correcta relació amb els altres grups de la cambra i amb qui ocupa avui el Govern de Catalunya.

Però, creguin-me, el tarannà que ha mostrat aquests dies el Partit Popular no és casual. Nosaltres no ens enganyem, creiem que l'actitud reaccionària i autoritària que el PP ha mostrat al llarg d'aquests dies només s'acabarà, no, malauradament, gràcies als bons oficis, que ho són –ho repeteixo–, del senyor Piqué, sinó amb una derrota electoral el proper 14 de març.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Crits de «Molt bé!», i alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Govern ha fet les remodelacions que ha cregut oportunes en el moment que li corresponia. Amb quina finalitat? Amb la finalitat, efectivament –i no ens n'hem amagat, i ho tornem a ratificar–, d'estabilitzar el Govern. Un Govern que neix amb una esperança, un govern que neix amb un programa de canvi social, democràtic, catalanista i de renovació, i que, per tant, en aquests moments la ciutadania, la majoria social i electoral que ha donat suport als partits que han configurat aquest Govern, ens reclama que es porti a terme el programa acordat, i que qüestions externes a Catalunya no siguin utilitzades, factors aliens acabin influint el mínim en aquesta estabilitat.

Per tant, senyor Puig, efectivament, l'estabilitat d'aquest Govern és l'objectiu número u de qualsevol de les remodelacions que hi han hagut fins ara, cuites a la temperatura adequada, justa, per no trencar l'olla. (*Veus de fons.*)

Senyores i senyors diputats, acusar aquest Govern d'espanyolitzar la política catalana..., home!, després de veure a la legislatura passada votacions paralitzades esperant si des de Madrid donaven permís al Grup Popular per donar suport a Convergència i Unió, francament, no ho utilitzin excessivament com a argument. Hem viscut quatre anys d'agenollament del Govern de la Generalitat a les instruccions i als dictats procedents de Madrid, quatre anys, ho hem viscut, en som testimonis aquí; per tant, vagin amb cura en algunes afirmacions.

I és interessant..., perquè jo he estat acusat sempre de catastrofista, quan estava al bàndol de l'oposició. M'ha agradat avui veure la llarga llista de catàstrofes que es poden arribar a fer en dos mesos de Govern. Alguna cosa hi deuen tenir a veure, vostès, en la situació de la immigració, en el desastre de política lingüística, en el problema dels habitatges socials..., o no hi tenen res a veure, vostès?

Fa dos mesos que governem, i encara no està acabada l'estructura de Govern, i vostès ja ens passen llista de

les seves catàstrofes. M'agrada que m'hagi substituït en el paper perquè així li podré contestar el que em contestaven a mi diversos diputats del seu Grup la passada legislatura. Em trobaré molt a gust en aquest paper, molt a gust. (*Rialles.*)

Pla litoral, a instàncies de l'oposició; plans d'ordenació del territori, a instàncies de l'oposició. Si porten quatre anys..., el bo que han fet aquests últims quatre anys, que n'han fet, de coses bones, ha estat a instàncies de l'oposició –a instàncies de l'oposició–, i ara en reclamen la paternitat. Bé.

Ajuts a les pensions. La primera interpellació que vam fer aquí a la consellera: «no es paguen al dia les pensions». Pensions complementàries, votades en contra l'any 99 per vostès, i, quan falten tres mesos per a les eleccions, es treuen de la màniga un ajut, una mena de prebenda puntual electoral i se n'obliden. Les tornem a portar aquí..., i dificultats per ser aprovades com a llei. Finalment, es decideixen a donar les complementàries a les vídues. I ara reclamen a aquest Govern, que té en el seu programa fer aquests ajuts de pensions per llei, alguna cosa... Vostès tenen alguna cosa a reclamar sobre això? Mare de Déu! –Mare de Déu! (*Remor de veus.*)

Diu: «La màxima d'aquests partits és la cohesió del Govern.» Ho he dit, sí, efectivament, i la seva màxima –la seva màxima– és fer caure aquest Govern. I per això no caurà, perquè ja abans de configurar-se alguns ministres del Partit Popular van dir que aquest Govern no es podia tirar endavant. Ho van dir abans de configurar-se, ho van dir a les primeres setmanes de Govern. Alguns membres de poders fàctics van dir que aquest era el Govern contrari als seus interessos. Doncs, precisament per això no caurà. Perquè si vostè diu que «en quin país està servint aquest Govern? I, a quin país interessa la caiguda d'aquest Govern, a quin país?» De quin país parlem? Del que té quilòmetre zero a Madrid? A aquest, segur que li interessa la caiguda d'aquest Govern, només cal llegir la premsa una mica i escoltar algunes ràdios entretingudes aquest dies, només cal això. I la població a Catalunya ho sap. La població ho sap: els poders fàctics, les oligarquies espanyoles i alguns aliats d'aquí volen que aquest Govern caigui. Doncs, no caurà –doncs, no caurà.

I, és clar, i això..., per fer caure aquest Govern s'hi val tot. I aquest matí vostès han signat, i els ho agraeixo, una proposició no de llei, firmada amb els tres grups de l'oposició, que demana que en el joc polític se segueixin les regles democràtiques. I quines són les regles democràtiques? La no-utilització de l'insult; la no-utilització de la calúmnia reiterada –de la calúmnia reiterada– que aquests dies és constant per part de ministres del Govern de l'Estat, per part de presidents d'institucions autonòmiques com el de Múrcia, que ja entra en l'atac personal o en l'acusació de delictes com els d'assassinats. S'està arribant a un nivell de degradació del discurs polític que els qui parlen de lleialtat institucional, els qui ens volen donar lliçons de lleialtat institucional també s'ho haurien de fer mirar. Perquè utilitzar les troncs que dona el poder de l'Estat per dir mentides, calúmnies i insultar vol dir que pocs arguments polítics pot haver-hi quan aquests són els arguments que s'utilitzen per fer caure el Govern de Catalunya.

I els que volem la Catalunya lliure estem disposats a dialogar amb tothom, fins i tot amb aquells que la volen agenollada, però encara més a dialogar amb els demòcrates que volen l'Espanya plural. No és el nostre projecte, però, dialoguem, i, fins i tot podem governar i tot, perquè amb els demòcrates ens entendrem. Ja ens hi vam entendre abans del 31 en el pacte de San Sebastián, perquè una hora o altra aquest Estat haurà d'avançar cap a la modificació de les regles de joc que impedeixin que aquesta democràcia sigui de les més baixes qualitats d'Europa; que aquest Estat que tenim sigui una aparença d'Estat plural i sigui un pur Estat descentralitzat. Una hora o altra arribarà que l'aliança dels demòcrates de les esquerres posin en marxa una segona transició. I espero que vostès, senyors de l'oposició nacionalista, estaran en aquest costat. I, si això passa el 14 de març, esperem veure'ls en aquest costat, perquè és una ocasió històrica i no es podrà perdre.

I acabo, simplement, felicitant el nou conseller en cap en la tasca que tindrà i la consellera, que no està present, d'Ensenyament, que segur que es trobaran amb un Govern compacte i amb uns grups de suport que no arribarem al «hooliganisme», però, críticament, els donarem la nostra ajuda. *(Remor de veus.)*

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. *(Veus de fons.)* Té la paraula el senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, m'haurà de disculpar, però és que voldria desfer el malentès a tota la cambra, a tothom que ens escolta i ens segueix.

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Li asseguro que no és el Grup de Convergència i Unió el que està presentant la reestructuració del Govern. Asseguro al Grup d'Esquerra Republicana que no s'ha d'adreçar a nosaltres en aquest debat, procedimentalment. La seva intervenció és per, en tot cas, valorar el que ha vingut a exposar aquí el Govern, no pas el que ha vingut a exposar el primer grup d'aquest Parlament que és el de Convergència i Unió.

I, sí, per contradiccions, esgotant aquest minut, senyor president..., escolti'm, senyor Huguet, intueixo que vostè parla també, en part, com a representant dels partits que confirmen aquest Govern, no han entès res –no han entès res. I la contradicció és: en cap moment, Convergència i Unió, ni ha demanat, ni ha proposat, ni ha intentat, ni té cap intenció per entrar en aquest Govern.

Les nostre propostes han estat –i aquí és on no entenen res, perquè vostès estan permanentment obcecats amb el seu tripartit, amb el seu Govern, amb el seu instrument... Les nostres propostes han vingut per garantir l'estabilitat del nostre país, del nostre Govern, el de tots, de les nostres institucions.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Moltes gràcies, honorable conseller portaveu per les seves explicacions. També vull agrair algunes de les intervencions que m'han precedit respecte a alguns comentaris que agraeixo especialment, especialment els que ha fet el senyor Iceta, tot i que, com és natural, no comparteixo la major part de la seva intervenció, però els agraeixo sincerament.

També vull començar, com és de raó, lamentant l'absència del senyor president de la Generalitat a qui desitjo una ràpida recuperació, i em vull sumar a una petició que ha fet el portaveu del Grup de Convergència i Unió en el sentit que, amb independència de tot això, jo crec que, del tarannà democràtic del senyor president i de la seva voluntat de rendir comptes en aquest Parlament, seria bo que poguéssim fer un ple dedicat a la situació política a Catalunya al més aviat possible. Jo sé que ara tenim unes eleccions el dia 14, que probablement serà difícil que ho puguem fer abans, però crec que seria molt bo per a la salut i la higiene democràtica del país que això es pogués produir.

Com és lògic, també vull començar amb les felicitacions, que també són de raó. Vull felicitar el nou conseller en cap, a qui li desitjo el millor, des del punt de vista personal –em costa més desitjar-li èxits polítics, per raons que ell podrà comprendre perfectament, però, el millor des del punt de vista personal–, i també a la nova consellera d'Ensenyament.

I, després, ja voldria passar al tema que avui ens ha portat en aquesta compareixença, no? Abans..., em sembla que ha estat el portaveu de Convergència i Unió que ha dit que s'havien produït dos canvis en dos mesos. Jo crec que se n'han produït quatre –quatre. Primer, perquè el senyor conseller en cap ha de cessar en les seves funcions i queda com a conseller; després ha de cessar com a conseller; després cessarà com a conseller, després es procedeix al nomenament d'un altre conseller en cap i al nomenament d'una consellera d'Ensenyament nova, en conseqüència, no? Bé..., bé, tant li fa, el cas és que són canvis en dos mesos, probablement, massa ràpids i no derivats de l'acció de Govern, del Govern de la Generalitat, sinó derivats de circumstàncies externes que tots coneixem. I a partir d'aquí demanaria un cert exercici de coherència, no?

Si hi havia una necessitat objectiva... –no ho sé..., ara no recordo si ho ha dit el senyor Nadal o el senyor Iceta, en nom del Grup Socialista–, si hi hagués hagut una necessitat objectiva, com s'ha dit, de procedir ràpidament al nomenament de conseller en cap, per què aquest nomenament no s'ha produït fins que s'ha conegut el comunicat d'ETA que ha propiciat aquesta situació, i, en canvi, abans es defensava que no es procedi-

ria a nomenar, en el seu cas, un nou conseller en cap fins després de les eleccions generals?

Jo demano coherència. Si era important que aquest nomenament es produís, s'havia de produir. Si abans depenia del resultat del 14 de març, per què ara ja no depèn del resultat del 14 de març, sinó d'unes noves circumstàncies polítiques?

Bé. Però això jo crec que el que posa, també, de manifest és que els canvis que s'estan produint no són en virtut de l'eficàcia interna de l'acció de govern, sinó que els canvis que s'estan produint són en virtut dels equilibris... (*se sent un soroll*) –no passa re (*remor de veus*)–, dels equilibris interns (*rialles*)... –ho celebren–, dels equilibris interns del mateix tripartit i de l'autogestió dels seus problemes, no?, de l'autogestió, si em permeten l'expressió –i ho dic amb tots els respectes–, de les seves misèries, no? I això fa que la percepció dels ciutadans –i els ho dic molt de debò, eh?– respecte al que està passant en aquests moments sigui una percepció molt negativa.

Hi ha una pèrdua d'autoestima col·lectiva del país, que està reflectida per moltes coses. La imatge que estem donant a l'exterior... Els recomano la lectura d'un article de fons que ha sortit en un dels diaris més prestigiosos d'Europa, el *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, que s'intitula, molt significativament, «El carnaval català», no?, «El carnaval de Catalunya», i és un article realment demolidor respecte a la imatge internacional que estan tenint a Catalunya les seves institucions, nosaltres mateixos com a país.

Hi ha una persona que té una gran autoritat per parlar d'aquestes coses, que no forma part de la meua força política, però que tots li tenim un gran respecte institucional, com s'ha posat de manifest en el debat d'investidura i en altres ocasions, no?, que és l'anterior president de la Generalitat, que també ha dit que és difícil que amb tan poc temps es puguin malmetre tant el prestigi i la imatge construïda al llarg de molts i molts anys d'exercici de l'autogovern.

També és obvi que tot això es deriva de determinades actuacions, profundament desafortunades, de l'anterior conseller en cap. Però també em sembla que és obvi, i tots cometríem un error, començant pel Govern, si no ens adonéssim que hi comença a haver un sentiment d'inquietud i de preocupació en el si de la societat catalana respecte al que està passant. Això és així –això és així. Les responsabilitats potser poden ser compartides, però en bona mesura –en bona mesura– qui té la màxima responsabilitat és qui té la responsabilitat de governar el país. I a partir d'aquí crec que hem de deixar d'autoenganyar-nos a nosaltres mateixos i parlar d'expectatives i parlar d'il·lusions col·lectives, perquè això s'ha perdut ja, s'ha perdut; i parlar de la necessitat d'enfortir l'autogovern, quan s'ha malmès d'una manera tan important el mateix prestigi de l'autogovern, no?

Els demanaria que fessin una prova amb els ciutadans normals i corrents, no?, no amb els que ens dediquem a això i que tenim l'obligació de seguir l'actualitat política d'una manera molt més acurada. Els demano que facin el següent exercici, i és sortir al carrer i pregun-

tar als ciutadans què és el que recorden que ha fet aquest Govern des de fa dos mesos. I el que els diran és: la sortida del senyor conseller en cap; l'escàndol d'ETA; si em permeten la ironia, perquè en política també és necessària, que el conseller en cap no porta corbata... Però res més. Els ciutadans no saben què està fent el Govern, i això és molt greu. Jo sé molt bé que vostès han fet l'esforç de venir aquí, de comparèixer cada un de vostès a explicar les seves polítiques, però no hem aconseguit, no han aconseguit vostès que els ciutadans sàpiguen el que està passant i el que estan plantejant, no? I això em sembla, des del punt de vista dels interessos generals de Catalunya, molt i molt preocupant.

I, en canvi, sí que està quallant la idea..., i a més a més l'estan fent quallar vostès, perquè l'altre dia sentia un dels portaveus del Govern que conforma el tripartit, d'un dels grups del Govern que conforma el tripartit, que deia: «Aquí, l'objectiu bàsic, l'objectiu prioritari, l'objectiu estratègic, l'objectiu essencial és salvar el tripartit.» I abans s'ha dit: això no pot ser. L'objectiu prioritari, l'objectiu essencial del Govern és governar Catalunya i fer-ho bé, no salvar el tripartit. Catalunya i les seves institucions estan per sobre d'un govern concret i determinat. Jo ja sé que vostès han hagut d'esperar molts anys per arribar al Govern i que, per tant, ara els costa molt haver de deixar-lo si convingués, no?, però l'objectiu bàsic no ha de ser aquest, perquè, si es veu des d'aquesta perspectiva, al final totes les energies es gasten en autogovernar-se, en els equilibris interns de poder, i no a fer allò que realment interessa els ciutadans.

I, a partir d'aquí, voldria acabar amb una reflexió més de fons, que està lligada amb una polèmica que hi és, en aquests moments, i que seria probablement absurd defugir, i que va lligada amb alguns dels comentaris que ha fet el senyor Iceta en acabar la seva intervenció, no? Jo crec que hem de fer un gran esforç com a país per no seguir autoenganyant-nos, per no seguir instal·lats en els tòpics i en els llocs comuns i en aquelles coses que des de, de vegades, un cert pensament únic, sembla que han de ser indiscutibles. No ho fem. No és bo –no és bo–, mai, ni a la vida de les persones, ni a la vida dels països, que ens autoenganyem.

I el primer autoengany és el següent: això no és cap oasi, Catalunya no és un oasi. Catalunya s'està convertint, des del punt de vista del debat polític, en un desert en què predomina l'aspror, les males maneres, la mala educació i l'esbranc. (*Remor de veus.*) No, escoltin, escoltin, senyores i senyors diputats... I vostès saben que això no se li pot atribuir al Partit Popular de Catalunya. (*Forta remor de veus.*) Ho saben, no? Molt bé.

Però també els diré que el que no val és algunes de les coses que s'han fet aquí aquesta tarda. Jo sóc molt conscient –i he hagut de sortir públicament a dir-ho– que alguns membres del meu Partit han tingut sortides de to; en sóc molt conscient. Però volen que jo perdi uns quants segons a explicar les sortides de to que hem de patir els del Partit Popular des de fa molt de temps, cada dia? Els ho explico? (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Els explico quins comentaris va fer sobre l'anterior president de la Generalitat el president de la Comunitat de

Castella - la Manxa, que no és precisament del Partit Popular? Els ho explico? Els explico els comentaris sobre l'actual candidat a president del Govern, el senyor Rajoy, que ha fet el senyor Alfonso Guerra, o el senyor Caldera, o el senyor Felipe González? Els ho haig d'explicar? (*Veus de fons.*) No, no, escoltin, no aquí: aquí i allà –aquí i allà.

Per tant, si entrem en aquest terreny, fem el favor tots de fer un exercici de responsabilitat i de fer un exercici d'autocrítica, que ha de ser una autocrítica compartida. Tots tenim la responsabilitat d'intentar asserenar el debat polític. Jo la portaré a la pràctica –jo la portaré a la pràctica–, però demano que tothom ho faci –demano que tothom ho faci. I deixem de parlar d'oasi, no?

I faré un comentari sobre una de les qüestions que ha suscitat el senyor Iceta, respecte a la concentració de demà. Anem a veure –perquè vull ser molt clar en aquest punt, vull ser molt clar per sempre més, ja–, no és veritat que a Catalunya hi hagi hagut un plantejament unitari *mai* respecte al tema del terrorisme; no és veritat. El que hi ha hagut són plantejaments unitaris a l'hora de mostrar el nostre rebuig a una determinada acció terrorista. I, algunes, les hem patit nosaltres, i sempre hem agraït la solidaritat de tots els grups polítics. I, d'altres, les han patit altres grups polítics i altres col·lectius, i tots junts hem expressat la nostra solidaritat i el nostre sentiment unitari. Però no és cert que hi hagi un plantejament unitari respecte a com hem d'abordar el problema terrorista.

El Partit Socialista i nosaltres sí que tenim un plantejament comú, que és el que es basa en el Pacte per les llibertats i contra el terrorisme, aquest –aquest–, que diu, entre altres coses, que, el terrorisme, se l'ha de combatre –amb resultats evidents, d'altra banda– des de les mesures policials, des de les mesures judicials, des de les mesures legislatives i des de la cooperació internacional; i amb això estem d'acord. I que això de cap manera i en cap circumstància pot passar per donar algun tipus d'esperança a l'organització terrorista que algun dia podrà obtenir algun preu polític a canvi de la pau; que algun dia, a través del diàleg polític, podrà obtenir alguna contrapartida.

I jo els dic que sóc conscient, perquè legítimament ho poden dir, que hi ha forces polítiques en aquesta cambrà que no comparteixen aquesta anàlisi, que no la comparteixen, que estan convençuts que han de fer un diàleg polític amb ETA i donar-li contrapartides a canvi de la pau. I, des d'aquest punt de vista, no hi ha hagut mai un comportament unitari ni un plantejament unitari.

Per tant, no ens autoenganyem. Jo crec que ha arribat el moment de deixar hipocresies a banda –deixar hipocresies a banda–, i alguns pensem unes determinades coses, des de les conviccions més profundes, respecte a aquesta qüestió, i altres, en canvi, pensen que parlant amb els terroristes i oferint-los determinades coses potser es pot aconseguir una pau que només s'ha d'aconseguir des de la victòria de la democràcia i des de la victòria de l'estat de dret. I els ciutadans necessiten saber la veritat; després ja valoraran qui té raó i qui no té raó, i ho valoraran respecte als resultats, i respecte a la moralitat de les posicions de cadascú.

I estic d'acord amb l'última cosa, per tant, que ha dit el senyor Iceta. Ell ha fet referència als resultats electorals del dia 14. Potser després del dia 14 n'hem de tornar a parlar també en aquests termes.

Gràcies, senyor...

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria expressar la meua felicitació, i en nom del nostre Grup Parlamentari, al conseller en cap, al nou conseller en cap i a la consellera d'Ensenyament per aquest nomenament. Els desitgem els millors i més amplis èxits possibles en la seva tasca de govern.

I dir, seguidament, que amb aquests nomenaments la remodelació del Govern s'ha tancat, i s'ha acabat, i s'ha acabat bé, i s'ha acabat amb rapidesa, i s'ha acabat amb contundència, i també s'ha acabat amb transparència, característiques que ja voldrien potser altres governs, d'actuar amb aquesta facilitat. I, sobretot, s'han assumit responsabilitats, i això em sembla que és un element a tenir en compte.

I sobretot perquè s'ha fet tota aquesta actuació... És veritat, el senyor Piqué deia que això no era un oasi, i s'ha demostrat molt claríssimament. Hi ha hagut una intencionalitat claríssima per part d'ETA per un cantó, del Partit Popular per un altre, i fins i tot, en una primera fase, de Convergència i Unió també, d'atiar i magnificar la situació que s'estava patint en aquests moments a Catalunya.

Perquè, això, no podem treure-ho, no podem aïllar-ho. No podem dir: «No, resulta que és el Govern, que ho ha fet tot malament i ha hagut de fer aquestes remodelacions i se les ha inventat.» Ha estat pressionat, i aquesta situació ha estat atada des de fora. I n'és responsable –hi torno a insistir– aquell «missatge bomba», que deia el senyor Maragall, que va enviar ETA, i també l'actuació del Partit Popular.

Escolti, senyor Piqué, jo estic convençut..., és possible que m'equivoqui, però jo estic convençut que hi ha una actuació, una campanya del Partit Popular contra el Govern d'esquerres de Catalunya, que va començar des del primer dia i que s'ha accelerat a partir dels esdeveniments que hi ha hagut posteriorment. Perquè aquest és el principal objectiu del Partit Popular, i curiosament també és un dels principals objectius d'ETA, com s'ha demostrat amb aquesta irrupció en l'activitat política de Catalunya. Deu ser sense voler, però coincideixen en l'objectiu.

Jo crec que la maquinària del Partit Popular veu que pot obtenir rèdits electorals de la situació creada a Catalunya, i actua, i actua amb tota la contundència, i actua amb tots els seus mitjans. Perquè, per què el Govern del Partit Popular, el Govern central dóna per bons i magnifica el comunicat escrit i audiovisual de la

banda terrorista? Allò, això mateix, que temps enrere era execrable, que temps enrere es deia que no se'n podia fer cas, que fins i tot es va intentar que la televisió britànica no passés un videocomunicat d'ETA, en aquells moments allò que no es podia fer ara s'ha convertit en un fenomen mediàtic per part del Partit Popular. Alguna responsabilitat tindran vostès també d'atiar tota aquesta situació, i, ho repeteixo, en coincidència amb els objectius finals, aquesta vegada també, de la banda terrorista.

Perquè, davant d'aquesta situació, els ciutadans es pregunten..., deia vostè: «Què deuen pensar», senyor Piqué, «els ciutadans?» Doncs, segur que els ciutadans també es deuen preguntar: «A qui beneficia tota aquesta situació de tensió, de crispació, d'enfrontament, d'insults continuats i de menyspreu cap al contrincant polític?» A qui beneficia? Els beneficia a vostès, senyor Piqué? Beneficia el Partit Popular, aquesta situació? Beneficia la banda terrorista, perquè també ha irromput d'una manera clara en la situació de Catalunya i en la campanya estatal? Els ciutadans deuen tenir ja diferents respostes sobre aquesta situació. Jo no m'atreveixo a dir-li-ho perquè no digui que també fem catastrofisme, o que anem molt contra l'actuació del Partit Popular, o que únicament i exclusivament creiem que el Partit Popular és el culpable d'aquesta situació. Els ciutadans sabran també diferenciar, i estic segur que el dia 14 de març encara ho sabran més, quina és la situació i qui beneficia tota aquesta situació.

Perquè, senyor Piqué, jo li vull dir una cosa –i li'n diré una altra després. Si estan contra ETA –que estan contra ETA–, per què no convoquen i participen en la concentració de demà a la tarda? O el lema no els satisfà... No se senten identificats en una concentració en defensa de la democràcia? Segur que sí. En defensa de l'autogovern de Catalunya? La senyora Nadal sempre deia que eren els únics que defensen l'Estatut. I no estan d'acord amb la solidaritat amb tots els ciutadans de l'Estat? No se senten identificats amb el crit «ETA no, ni aquí ni enlloc»? No hi ha res més, només hi ha això –només hi ha això. No sé què hi veuen més, vostès. Però, en tot cas, el que està clar és que una altra vegada se'ls ha vist –i deixin que els ho digui popularment– «el llautó».

Una vegada més –i ho dic amb tota contundència i amb tota serenitat, senyor Piqué–, utilitzen el terrorisme per obtenir vots. És una actitud totalment menyspreable des d'un punt de vista polític. No hi ha cap excusa –cap– per no convocar un acte contra el terrorisme, que és el que es fa demà a la tarda a la plaça Sant Jaume. Cap. Ni les excuses que avui donava la senyora Esperanza Aguirre, dient que la manifestació no és contra ETA, sinó per donar suport al senyor Carod. Home! Això ja és un insult a la intel·ligència dels que hem convocat aquesta manifestació, i no només els partits polítics, sinó moltes altres entitats ciutadanes que també s'hi sumaran. El senyor Arenas deia que era per rentar la cara a Esquerra Republicana. Què és això?, què són aquestes declaracions?, quan el lema és claríssim i contundent contra el terrorisme, com ha fet sempre aquest país, que ha sortit davant les actuacions de la banda terrorista.

Però és que no només fan això, senyor Piqué; i m'haurà de perdonar que hi insisteixi tant, però és que això, jo crec que és molt greu. Perquè, per altra banda, carreguen les seves paraules de violència, i això també és molt important dir-ho. La violència verbal s'ha convertit en l'estratègia electoral del Partit Popular. Les declaracions del senyor Zaplana, del senyor..., no en vull repetir cap. No en vull repetir cap, perquè les trobo totalment menyspreables, no?, del senyor Zaplana, del senyor Trillo, de la senyora Valdecasas, del senyor Valcárcel, o de la ministra de Medi Ambient, també, que deia alguna cosa ahir. Jo crec que això és una demostració de l'estratègia del Partit Popular, de crear una situació política a Catalunya, a la resta de l'Estat, de crispació i d'enfrontament. O, si no, és que no s'entenen aquests tipus de declaracions.

Davant aquestes declaracions tan gravíssimes, que fins i tot insulten la primera autoritat del nostre país, que és el president de la Generalitat, i alguns partits polítics, també, d'aquest país, qui assumeix responsabilitats? No n'hi ha prou amb disculpes. Entre vostè i la senyora Nadal es convertiran en els portaveus de demanar disculpes a tots els seus companys del Partit Popular. Ja se'n cansaran, perquè no serveix per a res, perquè, sap què passa?, els missatges ja estan llançats. No serveixen per a res, llavors, «oh, demanem disculpes», «oh, està mal dit» o «potser no ha estat encertat amb el que ha dit», no, els missatges ja estan llançats. Els missatges importants ja estan llançats i després s'excusen, però, mentrestant, aquestes declaracions fan forat. Fan forat en part de la ciutadania i això és molt greu, sobretot ciutadania de fora de Catalunya. I això permet que hi hagi mitjans de comunicació com la portada que va fer l'altre dia *La Razón*, que fins i tot algun ciutadà s'ho pot creure, perquè hi ha una cobertura política claríssima a actuacions d'aquest tipus.

Senyor Piqué, li ho ha dit el senyor Iceta, jo també li ho vull dir: si volia vostè escenificar la cara tranquil·la, moderada, del Partit Popular, no ho ha aconseguit, ja, ara, perquè la que preval en el Partit Popular és la cara agressiva, la que deia jo abans de la violència de les paraules. I pot fer una actuació. Ja sé que la senyora Valdecasas no dimitirà, ja ho sé, ni la cessarà, el senyor Aznar, ja ho sé, però sí que pot fer una cosa vostè per a mantenir aquesta cara amable, doncs, davant l'actitud tan agressiva contra alguns partits polítics d'aquest país, una solució podria ser que la senyora Valdecasas, per dignitat, doncs, no anés a la llista del Partit Popular que vostè fa a Barcelona. Vostè és el president del Partit Popular, aquí sí que deu tenir potestat, perquè no decideix que, davant la indignitat política que ha fet la senyora Valdecasas, no vagi a les llistes –em sembla que va de número 3–, que no vagi a les llistes. Això sí que mantindrà la seva cara amable, la seva cara tranquil·la, la seva cara moderada, que ha volgut portar a terme aquí, a Catalunya, i que ara per ara, almenys per l'actuació dels seus companys, no se'n surt. Aquesta podria ser una actuació.

Miri, nosaltres diem, i aquí ho vull dir en aquesta tribuna: «Ja n'estem tips, ja n'hi ha prou d'aquesta actuació d'insults.» I no ens vingui aquí dient que no és responsabilitat del Partit Popular. Només surten de la boca del

Partit Popular els que fan referència al Govern de Catalunya i a partits de Catalunya. No estic parlant de la resta. I, si en vol parlar vostè, parlem-ne tots plegats, però estic parlant del que està passant a Catalunya i que ha provocat aquesta situació. A nosaltres i als ciutadans d'aquest país no ens interessa parlar ni de la banda terrorista ni d'escoltar les continuades sortides de to de membres del Partit Popular, els insults i les excuses corresponents, com si aquesta fos una pràctica comuna en política. Això no és un oasi a Catalunya, però tampoc volem aquesta tensió continuada que ven el Partit Popular, que ja el ven al País Basc, a l'Estat espanyol i que ara la vol transportar aquí, a Catalunya.

Nosaltres volem parlar dels problemes dels ciutadans, i fins ara ni vostès n'han parlat ni la campanya ens ha permès parlar dels problemes dels ciutadans. Nosaltres volem fer un balanç de l'acció del Govern del Partit Popular en aquests últims quatre anys. Nosaltres volem parlar per què l'Estat espanyol és l'últim país d'Europa després d'Irlanda en despesa pública en protecció social. Nosaltres volem parlar per què l'Estat espanyol està en la cua d'Europa en despesa pública en sanitat. Nosaltres volem parlar per què l'Estat espanyol és el segon país del món que més inverteix en R+D militar i un dels que inverteix menys en investigació civil, i alguna cosa vostè sabrà d'aquesta situació. I és això del que volem parlar, i és d'això del que només hem de parlar. Fem tots plegats, des d'aquí, un compromís solemne, que a partir d'avui, d'ara mateix, i tancant ja tota aquesta situació, només parlarem, i per respecte als ciutadans d'aquest país, de tots aquests problemes que els afecten, i quina solució dóna cada un. I deixem els insults, deixem aquesta actitud agressiva, de crispació, aquesta violència de les paraules, que és tan indigna en política.

Jo vull acabar amb una qüestió, senyor Piqué, i la resta de diputats i diputades del Partit Popular, jo els demano que acabin amb aquesta dinàmica de violència verbal. Vostès no, els seus companys. Vostès, des d'aquí no existeix aquesta violència verbal, és veritat, ho haig de reconèixer, però, sobretot donin suport i assisteixin a la concentració que demà es farà contra la banda terrorista, els ho demano, si us plau, que vostès hi assisteixin perquè el poble de Catalunya, i vostès també en formen part, doncs, pugui fer un clam contra ETA, quan diu «ETA no, ni aquí ni enlloc».

Si no hi assisteixen, senyor Piqué, la seva credibilitat i la seva dignitat com a formació política es veurà greument afectada, cregui'm.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Per al·lusions continuades, no? –per al·lusions continuades–, i d'una manera molt breu. (*Pausa.*) Jo, respecte, vull dir, al míting electoral que acabem d'escoltar..., avui estàvem per parlar de la restitució de govern, si no recordo malament. Vostè ha fet una altra cosa, vostè ha fet electora-

lisme. Però, al marge d'això, si parlem dels insults, l'agressivitat i l'odi acumulat dels darrers mesos en funció de determinats episodis, nosaltres en podem dir moltes coses, segurament moltes més que vostès –moltes més que vostès.

Jo acabo de veure fa molts pocs dies, en un programa de la televisió pública catalana, per escrit, insults molt greus, injúries molt greus cap al president del Govern d'Espanya i el Govern d'Espanya. I vull fer-li un comentari –li vull fer un comentari–: no li puc acceptar aquesta equiparació permanent –aquesta equiparació permanent– que es fa entre una banda terrorista i el Govern legítim d'Espanya, que, si ho és, és perquè l'han votat més de 10 milions de ciutadans, entre ells gairebé 800.000 ciutadans de Catalunya. No li ho puc acceptar, des del punt de vista d'higiene democràtica, i li demano que ho retiri.

Gràcies.

El president

Senyor Boada, només per a retirar-ho o no retirar-ho, eh?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí. No ho penso retirar, perquè el que jo he explicat és que els objectius de la banda terrorista i els seus coincideixen. No vol dir que jo els assimili a la banda terrorista, cosa que sí que han fet altres personatges del Partit Popular amb relació a Esquerra Republicana de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, si és que vol fer ús de la paraula, l'honorable conseller portaveu del Govern.

El conseller portaveu

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, ja hi tornarem, però, senyor Piqué, legitimitat per legitimat –legitimitat per legitimitat–, posi en els platets de les balances quantes vegades els partits polítics que donen suport al Govern de Catalunya des dels partits o des del Govern han subratllat la legitimitat que ningú no discuteix del Govern del Partit Popular i quantes vegades de la boca de responsables polítics del Partit Popular hi ha hagut un mínim reconeixement de la legitimitat democràtica del Govern de Catalunya, i li asseguro que la balança es decanta d'una forma escandalosa a favor de Catalunya i contra el Partit Popular. Però, en qualsevol cas, tindrem ocasió de parlar-ne avui i altres dies, perquè és veritat, és veritat, que estarà bé que, passat el 14 de març i quan torni a haver Ple del Parlament de Catalunya, tornem a debatre sobre la situació política a Catalunya. Estic segur que estarà bé, però serà un altre debat, perquè serà una altra situació.

I el debat d'avui és important, se situa en un doble pla que intentarem ara comentar i analitzar, començant per constatar un fet important: al Govern de Catalunya, ens satisfà comprovar que l'oasi català està sortint de la

migdiada. Ens sembla important constatar que l'oasi català probablement surti d'una situació anestèsica i comprovem tots plegats quina és, de veritat, la situació real de la vida política, pública, social, econòmica, a Catalunya. Això és important.

Però deia que estem davant de, avui, dos debats superposats, perquè parlar, parlar de la reestructuració del Govern, no de les causes que l'han originat, tinc la impressió que només n'he parlat jo. Parlar de la reestructuració del Govern, tinc la impressió que només n'he parlat jo, i, en canvi, hem parlat de dues altres coses, totes absolutament legítimes, però que se situen, em sembla, en dos plans diferents.

Hi ha hagut una intervenció d'un grup polític que s'ha concentrat en la repetició i reiteració d'unes idees, que no arguments, que hem escoltat una vegada i una altra i una altra; avui, aquí, ahir en una televisió pública, abans d'ahir en els mitjans de comunicació, fa cinc dies en entrevistes en periòdics del diumenge, i així successivament, fins a una reiteració obsessiva no fonamentada, dient: «Aquest Govern només es vol salvar a si mateix, nosaltres sí que volem salvar Catalunya.» Doncs, bé, ja ho vam dir quan estava a l'oposició i hem de tornar-ho a dir ara mateix: determinats salvapàtries no són justament allò que avui li convé a Catalunya, perquè neixen d'una consciència equivocada que ells, i només ells, encarnen la catalanitat que s'han atribuït en exclusiva per simple apropiació indeguda, durant anys i anys de vida política i de control polític en aquest país, i ara no és això, perquè si parléssim de les causes, de la reestructuració del Govern, els puc ben assegurar, a tots –a tots–, que si de nosaltres depengués, que no, el final definitiu de la violència, que no, aquest Govern, si per aconseguir això hagués de dir «no ens volem estar ni un minut més en el Govern, ens n'anem», ens n'aniríem.

Si fos aquest el cas, que no és, perquè, com que no hi estem acostumats i no hi estem gens acostumats i no li hem agafat gust, excepte el gust per la governació i per la resolució dels problemes i per aprendre a escoltar i respondre allò que el poble de Catalunya espera, aquest és l'únic gust que li hem agafat. No tenim cap instint de supervivència i d'aferrar-nos a la cadira del govern, de cap de les maneres –de cap de les maneres. És una altra cosa.

Jo crec que, en el fons, quan vostès apunten la debilitat del país, «l'afebliment del país», diuen, «en 63 dies», en realitat s'emmirallen i fan una descripció fil per randa de la seva pròpia debilitat. «Estan en un procés d'afebliment polític, s'ha produït aquest procés en els últims anys», continua, «es produirà el 14 de març?» I, veient-se afeblits, mirant-se al mirall, giren l'argument i diuen: «Consigna: els únics que es volen agafar al que sigui i que no s'estimen Catalunya són aquests del nou Govern, que l'únic que vol és assegurar i blindar-se dins del Govern de Catalunya.» Doncs, escolti: de cap de les maneres. Les coses no van per aquí.

I com que no van per aquí, algun dels que han intervingut abans ja ho ha dit, i per tant, no hi insistiré gaire, sobretot perquè aquest és un altre debat, i és un debat que des del Govern tampoc no és que tingui un interès especial més enllà d'acreditar fins a quin punt una part

important de la feina que ha estat fent aquest Govern, fent-la, es noti o no, ha estat desmuntada; fil per fil, el plat d'espaguetis, la teranyina, les peces, els fils, l'entramat, la trama i l'ordit, com a símil tèxtil, que vostès han deixat establert i instal·lat en la governació de Catalunya.

Espanyolitzar com mai la vida política? Dependència? De qui som presoners? Però si justament és tot el contrari –si justament és tot el contrari–, si les coses no van per aquí, si el president de la Generalitat ha conduït amb mà ferma i amb criteri clar..., no a satisfacció de tothom i, sobretot, no a satisfacció dels enemics del Govern de Catalunya i de Catalunya, però, en qualsevol cas, a satisfacció i amb autoritat moral d'amplis sectors de la societat catalana. Perquè si preguntem a la societat catalana què pensa, també pensa que cadascuna de les sortides del Govern de Catalunya i del president de la Generalitat, opinant, reclamant, demanant sobre els problemes de Catalunya i els problemes d'Espanya en relació amb la violència, dia rere dia, aquest Govern i el seu president han guanyat crèdit i pes moral, no prou –no prou–, però cada dia més i més i més, mal pesi a qui pesa i els agradi o no els agradi.

Acabo amb la part, diríem, del que és un pla governamental del debat, el de si es governa o no es governa, el de si llegint *Diari Oficial de la Generalitat* s'acredita o no una acció de govern. La suma del diari oficial del Parlament, del *Butlletí*, amb la transcripció de totes les compareixences i els debats dels consellers i conselleres d'aquest Govern, i l'atenta lectura, que em demostra que no ha fet, del *Diari Oficial de la Generalitat*, i ho dic perquè li toca de prop, acrediten que aquest Govern governa.

I li poso un únic exemple –únic–, perquè des que aquest Govern és Govern, dia sí dia també, posant-hi els mitjans que vostès no hi van posar –i ho dic perquè és la petita part que em toca–, han estat publicats un, i dos, i tres, i sis, i deu i quinze acords de les comissions d'urbanisme, territorials, de Barcelona i de Catalunya, que acumulaven en mans de vostès, que s'han convertit ara en prínceps de la seguretat jurídica i de no aturar res; endarreriments de sis a vuit mesos. Estem al dia –estem al dia.

I si algú podia dir que aquest Govern faria de l'urbanisme un arma per parar-ho tot, ara preguntí, senyor Piqué, què opina la gent amb què vostè tracta, que és una part de l'opinió de Catalunya; una part de la resposta és: «Mira, no ens ho pensàvem, però resulta que en el dia a dia aquests nois i noies que no acabàvem de veure per on anirien, per on ens sortirien, estan resolent problemes *elementals*, de posar ordre en la governació d'aquest país», recuperant credibilitat que se'ns negava en origen i que hem treballat des del primer dia que som en el Govern.

Per això crec, amb tota sinceritat, que avui que presentem la reestructuració del Govern donem una crisi per tancada, tancada del tot. I vostè diu: «És que si la causa és la que era» –en parlarem també, de la causa, després–, «per què no es van afanyar a fer...?»

Finalment, si aquesta era la qüestió, que no està clar que ho fos, perquè si ho fos, a partir d'avui deixaríem

de tenir els atacs que ens brinden uns i altres, ocupada la cadira, nomenat un conseller en cap, completat el Govern, reconstruït l'esquema del pacte de govern, ja no hi hauria cap motiu, cap, per posar en dubte la credibilitat política i moral del Govern de Catalunya. Govern de Catalunya que és Govern de Catalunya des del dia de la seva presa de possessió, no avui i no per consignes d'avui, no tripartit, no GEC, Govern de Catalunya des del discurs del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya el dia de la presa de possessió en el Saló de Sant Jordi, quan va dir: «Vostès, senyores conselleres, senyors consellers, són des d'avui membres del Govern de Catalunya, ministres de Catalunya.»

Algú va somriure per sota el nas, però en qualsevol cas aquells que van somriure per sota el nas des d'aquell dia saben que el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya estava dient que, pel crèdit polític, que potser ens nega algun mitjà de comunicació o algun comentarista, però que li asseguro que no ens nega ni l'opinió pública de Catalunya ni altres mitjans que compensen sobrerament i amb escriu el comentari carnavalesc que pugui haver fet algun mitjà de comunicació internacional, li asseguro, li ben asseguro, senyor Piqué, que aquest Govern avui està ben encarrilat, ben conduït i en la bona direcció.

El senyor Puig ha introduït el tema de la deslocalització, del crèdit amb les empreses, de tot això. És encara un altre debat, però en qualsevol cas algú, de veritat, es creu..., algú, de veritat, es creu seriosament que per acció o omisió res del que està passant en el món empresarial català, de Catalunya o a Catalunya, vinculat a empreses multinacionals és responsabilitat d'aquest Govern? Algú s'ho creu? Algú té una visió tan limitada del que són els fenòmens de moviments al voltant de la globalització i el moviment dels capitals financers o no amb relació a les inversions que fan grans grups multinacionals allà on troben allò que han de trobar? Algú s'ho creu de veritat? Algú, de veritat, s'ha preguntat quina política, per incentivar la captació de noves empreses i noves inversions, no per salvar algunes engrunes del desastre, simplement per compensar les que se'n van amb altres que vinguin, de més valor afegit, i que no busquin només simplement el preu dels costos laborals? Aquest és un altre debat, naturalment, que farem també en el seu moment.

Però en qualsevol cas hi ha un segon nivell del debat: la causa que origina la reestructuració. Veig que la reestructuració els deixa a tots bastant tranquils. Per tant, congratulem-nos que entre tots contribuïm a tranquil·litzar l'horitzó polític de la ciutadania de Catalunya per als pròxims anys. Tranquil·litzat: aquest Govern té estabilitat, aquest Govern té una majoria sòlida, aquest Govern governarà i sabrà fer-ho, i, a més a més, aquest Govern, si ha superat el tràngol dels atacs que se li han fet fins ara, tinguin la seguretat que superarà els que puguin venir.

Però naturalment una de les causes de la reestructuració que avui comentem és la visió de la lluita contra el terrorisme que pugui tenir Catalunya, el poble de Catalunya, el Govern de Catalunya, les forces polítiques de Catalunya, amb relació a les forces polítiques espanyoles i a la situació política al País Basc.

I sobre això el nostre Govern ha sigut inequívoc. La posició del Govern ha estat fora de qualsevol dubte: el missatge bomba, la trampa d'ETA, la notorietat afegida que han buscat, el règim d'exclusió no desitjada, no el volem, no el vol ningú en aquest país, no el volem. Si posen una ratlla aquí, estem a l'altre costat de la ratlla, amb totes les víctimes del terrorisme, passades, presents i futures, fins que s'acabin. Estem tots al mateix costat. Tots som víctimes potencials i volem ser-ne perquè quedi clar que tractes de favor d'aquesta mena no els volem de ningú –de ningú.

I, senyor Piqué, aquesta és la clau de tot plegat. La posició del Govern de Catalunya és així de simple. No intentin, que no intenti ningú a Catalunya, traçar una ratlla que separi els demòcrates. La ratlla és entre demòcrates i violents. Estem contra la violència. Estem contra el terrorisme. La mort no té fronteres. Però la ratlla és entre demòcrates i violents. No val, no serveix, no ens agrada, Catalunya no vol la ratlla que s'ha establert, o s'ha intentat establir, al País Basc.

I, per tant, per molt que es deteriori la situació en les relacions institucionals, el Govern de Catalunya farà el que calgui perquè mai no es trenqui la relació de lleialtat institucional entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya, n'exigirà reciprocitat i treballarà per construir, reconstruir, fer i refer tots els ponts de diàleg que calguin per fer allò que va demanar el molt honorable president de la Generalitat: que s'ampliï el pacte antiterrorista, que s'hi assimilïn tots els demòcrates, que es posi una ratlla nova en defensa de les llibertats i de la democràcia contra la violència, i que no s'intenti crear divisions fictícies que aquí ningú no vol i, mirant-nos en aquest hemicicle, ningú no sabia interpretar de cap de les maneres.

Senyor Piqué, miri aquest hemicicle. No hi ha ratlles divisòries. Estem tots al mateix costat contra la violència. Amb accents diversos, amb fórmules diferents, a favor de l'eficàcia policial, sens dubte, però a favor també de tots aquells instruments que, amb l'acció conjunta, unitària, acordada, dialogada, de les forces polítiques democràtiques, totes les aquí representades, totes sense exclusió, poden fer conduir a bon port la lluita contra el terrorisme.

I per això justament –i amb això acabo– els transmeto allò que el molt honorable president de la Generalitat ens demana avui, crec poder dir que ens demana avui.

Demana lleialtat institucional a l'oposició. I estic convençut que a partir d'avui totes les forces polítiques d'aquest Parlament en l'oposició ens atorgaran aquesta lleialtat institucional.

Segon, respecte aquí i fora d'aquí per a un govern legítim. Legitimitat per legitimitat. Reconeixement explícit, públic, que aquí ningú no discuteix la legitimitat democràtica d'aquest Govern.

I tercer –i tercer–, el president de la Generalitat de Catalunya ens reclama, ens demana una reacció cívica unitària del poble de Catalunya. Aquesta és una invitació que, com feia el senyor Boada, fem extensiva al Partit Popular de Catalunya, sincerament, obertament, clarament. Serem més forts si hi som tots que no pas si només hi som uns quants. Perquè aquesta no és una

qüestió del Govern, per la supervivència del Govern, sinó que és una qüestió de les llibertats, per la supervivència de les llibertats.

I aquest Govern demana tot això i ofereix treball, treball i treball al servei de Catalunya, que estimem com tots.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Té la paraula el senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Necessàriament haurem de ser breus en aquest segon torn, però sí que creiem, des de Convergència i Unió, que hem de contestar algunes de les coses que s'han dit aquí per part de tots els grups –de tots els grups.

Només una breu repassada sobre les grans contradiccions. Si aquesta era la solució final, per què s'ha esmerçat tant de temps per arribar-hi per acabar amb el mateix model, repeteixo: amb el mateix model, que teníem la gent, el Govern de Convergència i Unió? O s'equivocaven les altres dues vegades, durant tot aquest mes, en les reestructuracions que han estat fent, o mentien aleshores quan criticaven sistemàticament el model que han acabat adoptant com la millor de les solucions per a la greu situació actual del país.

La veritat és que nosaltres no ens hauríem atrevit a tant –no ens hauríem atrevit a tant. Jocosament, no ens hauríem ni tan sols atrevit a qualificar d'«olla» aquest Govern, expressió del portaveu d'Esquerra Republicana, que ha dit que el que s'havia de preservar era sobretot «no trencar l'olla», que era el més important que calia en aquest moment preservar. (*Remor de veus.*)

Això sí, els agraeixo que ens hagin donat una nova..., una nova..., una nova denominació d'origen, a aquest Govern: el «tripartit», el «GEC»..., ens pensàvem que a partir d'avui el «Govern de Catalunya», però no: el «Govern dels tres grups d'oposició», també paraules seves, segurament és un *lapsus linguae*. Però aquí hi ha també una part del problema que no estiguem en aquests moments encara garantint la governabilitat del país. I és veritat, sembla mentida, si ens punxen no ens treuen sang, no seríem capaços d'haver-ho assegurat i asseverat amb aquesta contundència, sembla mentida, tants i tants errors, tant i tant desgavell en només seixanta-tres dies.

I també aquí s'ha apel·lat al fet que el Govern és l'objectiu del Partit Popular. Senyors d'Esquerra Republicana, que és que no ho sabien? Que és que no ho intuïen? Que és que no ho havien analitzat, que en el moment en què fan un pacte amb el Partit Socialista passen a ser una peça de l'entramat, del tauler d'escacs, del Partit Popular i del Partit Socialista Obrer Espanyol, una peça més en què han situat el país i Catalunya? (*Remor de veus.*) Que és que no ho sabien? No ho sabien. També sembla mentida.

I aquí deixin-me que hagi de fer una referència, finalment, al que ha estat bàsicament i ha ocupat més de la meitat del debat que avui hem estat aquí desenvolupant: ETA, el terrorisme, la manifestació de demà, el pacte unitari. Senyor Piqué, vostè sap perfectament per què no hi ha avui un plantejament unitari de tots els partits polítics de l'Estat espanyol. També ho saben al Partit Socialista, però ells sí que van signar el pacte antiterrorista. I si nosaltres vàrem estar treballant, negociant, fins a l'últim minut, Convergència i Unió, per estar dins d'aquest acord, per obrir l'acord a tots els partits democràtics, va ser perquè, precisament, en el pacte antiterrorista hi havia una manifestació explícita en el seu preàmbul que demonitzava, instrumentalitzava, atacava, el nacionalisme democràtic, moderat, del País Basc, i, evidentment, el nacionalisme que nosaltres també representem aquí a Catalunya, i això va ser una actitud intransigent i una actitud, evidentment, subjugada, en aquest cas, del Partit Socialista, que també ho va acceptar. Per tant, ho vull recordar: Convergència i Unió, el nostre secretari general de la Federació, el senyor Duran i Lleida, Convergència i Unió, el president Pujol, Convergència i Unió, al llarg de tots els anys hem estat sempre al costat –sempre al costat– dels acords per treballar contra el terrorisme, contra ETA, i si no hi ha avui un plantejament més unitari i més ampli no és pas pel nostre esforç, pel nostre compromís, per la nostra convicció i pel nostre capteniment al llarg de tots aquests anys de govern des de Catalunya i de l'acció política de Convergència i Unió.

Bé, s'ha parlat aquí, ho repeteixo, de moltes coses, però, senyor Nadal, jo crec que no hi ha pitjor sort que aquell que no vol sentir, i és que no escolten, no analitzen, no decideixen, estan bloquejats. No, adonin-se'n, obrin-se, vegin què és el que pensa la gent del país. La gent del país valora que avui no estem instal·lats en una governabilitat que doni estabilitat, confiança, il·lusió, ambició, i que ens estiguem plantejant allò que a la gent li pertoca. Vostè deia: «Estem sortint d'una migdiada anestèsica.» No, ens han instal·lat en una situació permanentment epilèptica, permanentment de sobresalt, d'absurd permanent, i que no sabem quina nova ens esperarà a la propera cantonada. Aquest és el seu model en què avui... Això sí, ens diu repetint les idees... Jo he apel·lat al *Diari Oficial de la Generalitat*; no resisteix cap comparació entre el que ha sortit en seixanta-tres dies del seu Govern i qualssevol altres dos mesos de qualsevol altra legislatura des que tenim aquest Parlament recuperat aquí a Catalunya, ni una. I no hem estat nosaltres els que hem parlat de l'apropiació de la catalanitat, en cap moment ho hem nosaltres fet avui aquí, no ho hem fet ni ens hem referit a aquest problema. El que sí que ens preocupa molt és aquesta manca d'autocrítica, aquesta manca d'anàlisi objectiva. I si tan afeblits estem políticament, a part de ser la primera força política de Catalunya, com és que vostès ho estan fent tan i tan malament si no tenen una força política sòlida al seu davant? Com és que vostès ho estan fent tan i tan malament, esgotant rapidíssimament aquest crèdit i aquesta autoritat moral que diu que tenien?

I vaig acabant, senyor president. Avui aquí s'ha parlat de la política espanyola més que mai en cap altre debat en aquest Parlament i en aquesta tribuna; més que

mai s'ha parlat de les eleccions generals del 14 de març i dels programes polítics que es presenten a unes eleccions a Espanya; més que mai s'ha parlat de les declaracions dels ministres espanyols, de les guerres preventives, d'ETA i del terrorisme, de l'entusiasme per Espanya; més que mai avui aquí s'ha parlat d'això. El que sí que haig de dir rotundament: nosaltres anirem demà a la concentració en contra del terrorisme i en contra d'ETA, i varem aconseguir, i molts de vostès saben que ha costat esforços, un lema que permet ser unitari, que no salva ningú, que només vol, sobretot, buscar la complicitat, buscar el compromís comú, buscar, sobretot, això, la unió del tot el país en contra del terror i rebutjar la ingerència en la nostra societat, en la nostra política, en el nostre futur. I no s'hi val –no s'hi val– instrumentalitzar aquest compromís, ni des de fora per omissió, utilitzant-lo electoralment, ni des de dintre, repicant i anant a processó però també fent servir això com a instrument permanent de lluita, d'excitació, de crispació, de radicalització del clima social i polític que tenim al país. Ni els uns ni els altres, no s'hi val –no s'hi val– utilitzar permanentment aquest problema.

El president

Senyor Puig, hauria d'anar acabant.

El Sr. Puig i Godes

Molt bé, senyor president. Quin és l'origen del problema que ha generat aquest debat? Perquè, potser, al final, els ciutadans, la gent, fins i tot alguns diputats o diputades, poden perdre una mica de perspectiva. Quin és l'origen del problema de tot allò que estem debatent avui? Quin és l'origen del problema? Quan comença aquesta crisi que avui encara tenim lamentablement mig tancada? Comença quan a Catalunya s'obre una etapa, d'una banda, de debilitat i subordinació política, i, evidentment, esclata i es posa en la seva màxima expressió, al més de pressa que mai ningú s'hauria imaginat, quan es produeix un error polític de greus conseqüències i repercussions. Aquest és el nucli del problema, no desviem l'atenció, ni les eleccions generals, ni ETA, ni la lluita contra la pau que tots els demòcrates i tots els ciutadans hi serem i hem de ser-hi, no és aquest l'origen del problema, no és, senyors del Govern, aquest, l'origen del problema. L'origen del problema és, evidentment, un greu error polític i una debilitat del país.

(Forta remor de veus.)

I això el que representa en aquests moments és que, vulguin reconèixer-ho o no..., llegeixin la premsa estrangera que ens ha citat el senyor Piqué i que el senyor Pujol també ens ha recordat reiteradament, que estem avui en boca de tothom. Avui tenim, u, una amenaça instrumentalitzada políticament des de fora de Catalunya que representa una agressió forta a la nostra ambició col·lectiva i nacional, que representa, i ho lamento, el Partit Popular; una greu irresponsabilitat política del secretari general d'Esquerra Republicana, que ha generat encara més que mai la fragilitat del nostre país, i una debilitat política de subordinació del president de la Generalitat i del Partit del qual forma part, el Partit

Socialista, que està avui impedit..., i tenim una crisi oberta fa més d'un mes i no...

El president

Senyor Puig, ara sí que hauria d'anar acabant.

El Sr. Puig i Godes

...s'està tancant fins ara, en un mes, amb tres reestructuracions. Deu ser per què tenen les idees clares? *(Veus de: «Sí!»)* Sí.

El Sr. Puig i Godes

Deu ser per què saben el que s'ha de fer? *(Veus de «Sí!»)* Sí.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Deu ser per què són responsables? *(Veus de «Sí!»)* Sí. Per tant, estan entregats a la política i a les decisions d'algú altre de fora que no els deixa actuar com aquest país necessita.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i senyals de reprovació en un altre.)

El president

Té la paraula, senyor Huguet? *(El diputat fa un gest negatiu.)* No? *(El Sr. Piqué i Camps demana per parlar.)* Senyor Piqué?

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller portaveu, és veritat que el debat d'avui ha tingut dos nivells diferents, i era inevitable, no?, perquè la reestructuració no s'ha produït en virtut de circumstàncies internes i de necessitats d'acció de govern, sinó en virtut de circumstàncies externes, no?, i ningú hauria entès que aquest debat no hagués parlat també de les causes, no?

Jo, respecte a la primera qüestió no hi vull afegir massa cosa més, no?, només perquè no faci la impressió que tots hi estem d'acord. A vostès la reestructuració probablement els deixi tranquils ja, no? A nosaltres no –a nosaltres no–, perquè tinc la impressió que no ha estat la primera, cosa que tothom sap, i que tampoc serà l'última.

Però, bé, vull anar, molt breument, perquè el temps que tenim és molt curt, als comentaris que ha fet el senyor Nadal, el conseller Nadal, respecte al tema de la lluita antiterrorista i la ratlla entre els demòcrates i els violents. Jo no puc estar-hi més d'acord, i no poso en dubte la voluntat de cap dels membres d'aquesta cambra ni cap de les forces polítiques aquí representades respecte al fet que estan totes en contra, i tots, tots i totes, en contra de la violència i en el cantó dels demòcrates. Però no és això del que estem parlant, perquè no n'hi ha prou –no n'hi ha prou–, sinó que estem parlant

d'una divisió, que existeix, entre els que creuen que per combatre el terrorisme i derrotar-lo definitivament s'ha fer d'una determinada forma i els que, en canvi, creuen que per combatre el fenomen s'ha d'actuar d'una manera radicalment contrària –radicalment contrària. I aquest és el punt.

Per això, nosaltres no ens podem sumar a l'exercici brutal d'hipocresia col·lectiva que representa la concentració de demà, i els diré per què: perquè els ciutadans difícilment podrien entendre que després d'un lema que deu ser el més llarg de la història de totes les concentracions democràtiques de tot el planeta de tot el segle, en què es barreja la defensa de la democràcia, que no sé què hi té a veure, amb això, o la defensa de l'autogovern, que jo sàpiga no està pas en risc –l'autogovern es posa en risc quan hi ha deslleialtat entre el conseller en cap i el president de la Generalitat, això sí que posa en risc l'autogovern, però l'autogovern no està en risc per res més, afortunadament, no?–, i la solidaritat entre tots els pobles d'Espanya –per cert, m'hauria agradat que la paraula s'hagués utilitzat en el lema també, no?, això tampoc–..., però és que no és això, i els ciutadans difícilment entendrien que en una manifestació en contra d'ETA anéssim de bracet els que creiem, i hem aplicat i apliquem, una determinada política antiterrorista, amb un gran consens parlamentari al Parlament espanyol, i els que volen dinamitar aquesta política antiterrorista i que han pres iniciatives i estan disposats a seguir-les prenent, i així ho han dit, en contra de qui té l'única autoritat legítima per portar a terme una política antiterrorista, que és el govern legítimament constituït. I aquesta ratlla hi és, i aquesta divisió hi és, podem fer veure que no existeix, podem auto-creure'ns que estem en aquest estat letàrgic propi dels oasis ficticis i virtuals, però no estem ja en estat letàrgic. Jo crec que és molt bo que els ciutadans obrin els ulls, que tots obrim els ulls i que tots ens adonem que davant del fenomen d'ETA s'ha de tenir una actitud ben ferma, a què hem d'incorporar tothom si és possible. I els garanteixo que hi haurà un esforç molt important per part del nou govern del Partit Popular, si així ho diuen les urnes, per incorporar-hi forces polítiques, com Convergència i Unió, que sempre han tingut una actitud molt clara en aquest sentit, hi serà. Ara, quan el senyor... (*Veus de fons.*) Sí, sí, també hi és, el Partit Socialista, de sempre, també (*remor de veus*), i espero que hi segueixi sent, no?, però vostès saben que dins del tripartit i a la concentració de demà vostès aniran de bracet d'una força política que el que vol és que aquesta política antiterrorista fracassi. (*Veus de fons.*) Sí, sí, i que ha pres iniciatives, a través del seu secretari general, recolzades pel seu propi partit, que són radicalment contràries al pacte antiterrorista. I quan el senyor president de la Generalitat –és l'última cosa que dic, senyor president– fa aquesta expressió novament teòricament basada en la bona voluntat i en el clima d'oasi de «hem d'ampliar el pacte terrorista perquè hi càpiga tothom», què vol dir això? Vol dir que hi hem d'invitar altres forces polítiques que s'hi sumin amb les modificacions que no n'alterin l'esperit i els principis? Jo hi estic d'acord. Ara, si el que vol dir és que hem d'assumir que hem de pagar un preu polític perquè ETA deixi de matar, això de cap de les maneres, i, per tant, si es

pensa en aquest tipus d'ampliació, amb nosaltres que no hi comptin.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre política exterior (tram. 300-00017/07)

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vuitè, i que és la interpellació al Consell Executiu sobre política exterior. Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Pausa llarga.*)

El vicepresident primer

Un moment –un moment–, honorable diputat. Senyores i senyors diputats, si us plau, si han de sortir de l'hemicycle irremissiblement, facin-ho en silenci. I quan vostè vulgui té la paraula, senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller en cap, la casualitat i l'oportunitat d'iniciatives parlamentàries del nostre Grup i de les decisions que ha pres el president de la Generalitat fan que aquesta primera interpellació sigui a vostè, en la seva nova condició de conseller en cap, en la qual, doncs, li desitjo tots els encerts..., hagi de ser adreçada en un dels temes que per nosaltres és més important, per la nostra concepció i per la nostra visió de país.

I, si m'ho permet, faré una breu referència a alguna cosa que s'ha dit en el debat anterior, sense introduir de nou un debat; però és que segurament és una de les percepcions o dels debats nominalistes que fan, precisament, que nosaltres vulguem reafirmar el nostre caràcter nacional. Catalunya, en la seva condició de nació, no només té el dret, i l'ha d'aconseguir, sinó que té l'exigència de tenir una política internacional pròpia. Precisament, les nacions petites com les nostres troben en l'obertura a l'exterior part de la seva fortalesa, que els fa superar la fragilitat, les debilitats institucionals que puguem tenir i que hem d'anar superant, com vostès saben, en debats importants que tenim en el futur, i també les nostres relatives fragilitats des d'un punt de vista quantitatiu o demogràfic.

És per això que la referència a la condició d'oasi català, vull, des del nostre Grup, reafirmar que és una concepció espanyola. No és que siguem un oasi català diferenciat enmig d'un desert –que potser és aquesta, la visió que algú vol tenir. És que nosaltres reafirmem que, precisament també des de l'expressió del nostre sistema polític, som un país diferent. I un país diferent necessita polítiques pròpies diferents. I en matèria internacional, ho repeteixo, és on cal que apostem deci-

didament, en aquest marc d'Europa, de la Mediterrània, però també dels nostres valors, que configuren la nostra societat, la nostra nació, de solidaritat, de cooperació, de projecció internacional, per una política ben definida.

I és que, al cap i a la fi, ens hi juguem la imatge de Catalunya. La imatge de Catalunya a l'exterior també és un element que ens alimenta i ens consolida els valors que configuren la nostra personalitat nacional. La nostra llengua, la nostra cultura, la nostra economia, la nostra ambició esportiva, la nostra capacitat de solidaritat i cooperació, la nostra permanent voluntat de formació i d'externalització de les nostres peculiaritats, de la nostra pròpia manera de ser, requereixen que, com a govern i com a país que vol consolidar el seu sistema democràtic, tinguem una política exterior ferma.

I aquí, senyor conseller, és on des de Convergència i Unió li volem, en primera instància, oferir la màxima capacitat de consens i d'entesa, en la política de relacions internacionals i de projecció exterior de Catalunya, perquè ens hi juguem bona part del nostre futur. I si cal que en els propers mesos algú esperi un cert reconeixement que alguna cosa –alguna cosa– Convergència i Unió també pot fer millor del que ho ha fet en el passat de cara a la seva projecció internacional i de cara a buscar, oferir, guanyar aquesta capacitat de consens, ho farem. Perquè en aquests moments creiem que, a part que sempre es poden millorar les polítiques, avui les condicions de la globalització, de la construcció d'una nova Europa, de la constitució europea, del fenomen migratori..., hi ha tota una sèrie de fenòmens que requereixen encara, més que mai, una política internacional, una política exterior que no estigui subjecta a les sacsejades, que poden ser més o menys comprensibles en altres àmbits del Govern, però que en aquest ens hi juguem una cosa molt important per al país. Més i quan hem de reconèixer la nostra fragilitat, la nostra debilitat, encara, com a país que no té estructures suficientment sòlides, amb algunes polítiques com aquestes, que hem d'anar obrint, a vegades subtilment, per tal de situar el nostre país en aquest lloc en el món que a nosaltres ens preocupa, ens ocupa i ambicionem.

Creiem que durant aquests darrers vint anys, amb el suport de molta gent, hem consolidat un prestigi internacional important com a país, reconegut per la premsa internacional, pel cos consular, per bona part dels països que observen el model català i la nostra capacitat de projecció. Per tant, deixi'm que li reafirmi que trobarà en Convergència i Unió una contribució positiva per mantenir aquest important consens polític que ens permeti seguir treballant i millorar, amb totes les limitacions que tenim, el reconeixement de Catalunya a Europa i al món i la difusió dels nostres valors, de la nostra cultura, de la nostra participació en l'ajut al desenvolupament, en la solidaritat internacional.

També li haig de dir, però, que evidentment estarem vigilants. I ens preocupen algunes d'avui, encara –i esperem que a partir de la seva incorporació al Govern...–, indefinicions, o encara alguna de les febleses que el nou Govern de Catalunya està manifestant. Ens preocupa, en primer lloc, que algú pugui oblidar que, si bé el prestigi del país, la seva respectabilitat, costa

molt de construir, en canvi es pot desfer o malmetre a una grandíssima velocitat. Arreu d'Europa el model català és reconegut, i hem de treballar per mantenir i preservar la nostra identitat, amb força i amb entusiasme. Avui, ara, no és el moment –ho hem fet abans, i potser ho farem un altre moment– per reobrir el debat sobre els esdeveniments d'aquestes darreres setmanes, però la veritat és que el prestigi internacional d'un país està inseparablement lligat al prestigi dels seus governants, de les seves institucions. I una certa visualització, imatge, projecció trista del nostre Govern els darrers dos mesos, provocada per errors dels quals ja hem parlat, ha perjudicat la nostra imatge, i és la responsabilitat del Govern, i també de la primera força del país i de l'oposició, intentar corregir-ho urgentment.

Ens preocupen també les conseqüències que pot tenir pel que fa a les relacions exteriors el fet d'aquest equilibri, encara creiem que excessivament fràgil i inestable, del mateix Govern i dels partits que en formen part. Les secretaries diversificades, ara unificades finalment en el Departament de Presidència... Ens quedarem aquí? Li agrairíem, senyor conseller, que ens pogués dir si definitivament aquesta és l'organització d'aquest desitjat i no format..., desitjat per nosaltres, és veritat, però també per vostès, perdonin, per l'oferta electoral d'Esquerra Republicana. No tenim departament de relacions exteriors. Ens agradaria pensar que podem treballar-hi en el futur i que Catalunya hauria de tenir en el seu Govern un departament de relacions exteriors.

Però també estem preocupats davant de l'extinció, per exemple, de l'Institut Europeu de la Mediterrània, si no ens equivoquem, dins del marasme successiu de modificacions i reestructuracions, en el Departament de Governació, aïllant-lo del conjunt de l'acció exterior. Volem creure que seguiran fent política mediterrània com un dels eixos de les nostres actuacions a l'exterior; però si el principal instrument de la política mediterrània el tenim escapçat del Departament de Presidència, en principi, del conseller en cap, que és qui tutela i supervisa amb el president la política exterior, és inevitable que ens apareguin alguns dubtes.

Com també, evidentment, i amb relació a les decisions darreres que s'han pres, què passarà amb els centres de la Generalitat a l'exterior?, amb les oficines de la XILA, la de Polònia, senyor conseller, que existeix?, la de Marroc, que sembla que es tanca, que es redistribueixen...? Què passarà amb els cursos de català que afectaven avui ja més de tres mil persones? Què passarà amb les relacions empresarials que s'havien –jo crec que molt raonablement i positivament– obertes? Per què una de les primeres decisions d'aquest Govern ha sigut donar la raó al Govern central, del Partit Popular, de suprimir unes oficines que tant ens havien costat d'anar obrint i introduint en el món?

Quin és el model del seu Govern, senyor conseller? Serem capaços que aquestes competències en relacions exteriors se sobreposin a aquest, encara, desordre o cert desgavell competencial? Què passarà amb la Casa de Catalunya a Perpinyà?, on s'adscriurà? Què ens passarà amb l'Institut Ramon Llull? D'això, en parlarem també més específicament més endavant, però un instrument importantíssim de la nostra projecció exterior, de

la nostra cultura, de la nostra llengua, avui està sotmès a una crisi també, a una crisi institucional, a una crisi de direcció. Com arribarem a fer del català una llengua oficial a Europa i a la UNESCO, si no som capaços de posar-nos d'acord amb els companys de Mallorca?

Quina serà la política de cooperació d'aquest Govern? Què passarà amb el Patronat Català Pro Europa? On orientarem el treball a la Comunitat de Treball dels Pirineus, o la iniciada ambició d'aconseguir una convenció dels Pirineus? L'Assemblea de les Regions d'Europa, la Conferència de les Regions Perifèriques Mediterrànies, els Quatre Motors, o l'objectiu i l'ambició de l'Euroregió? Què passarà amb el Copecc o amb el Copca? Avançarem políticament en el desig d'aconseguir una circumscripció electoral europea? Com orientarem la nostra posició davant de la nova política agrària comuna o davant dels nous fons que a partir de l'ampliació europea veuran afectada la capacitat financera, segurament, del nostre país?

I ens preocupen algunes declaracions d'algun membre del seu Govern, no de vostè, senyor conseller, que en algun moment, buscant més l'efectivisme que l'efectivitat, ha provocat, creiem, un greu afebliment de les relacions fluides que entre Generalitat i el Regne del Marroc teníem establertes, a través d'una iniciativa que ens pensem que deu ser unilateral, unipersonal, poc coordinada, que s'ha tingut en un dels problemes en els quals jo manifesto el nostre compromís també, que és el del poble sahrauí, però en què cal que se sigui molt curós, quan s'és al Govern, per veure com s'orienten les relacions amb un dels països més estratègicament sensibles a algunes de les coses que afectaran el nostre futur com a país.

En definitiva, ho repeteixo, el que ens agradaria, senyor conseller, és veure si en la política exterior vostès són capaços d'oferir consens, al qual nosaltres també ens voldríem sumar. I ens agradaria corregir algun eix de política que potser, ho repeteixo, val la pena millorar de cara al futur, tot i que els resultats han estat molt bons els darrers anys. Però, sobretot, no ens agradaria caure també en el mal costum d'algunes polítiques d'altres governs propers, en què la política exterior hauria de ser i nosaltres volem que sigui una política d'àmplia complicitat, en la qual ens tindran a la disposició del diàleg amb el Govern de Catalunya, però també, evidentment, ens agradaria que ens acabés definint quines són la seva perspectiva i la seva disposició de diàleg que cal mantenir també avui, encara, amb l'Estat, amb el Govern de l'Estat, en aquesta matèria, que és un diàleg evidentment sensible i que és un diàleg en què tindrà tot el nostre suport quan hi hagin discrepàncies...

El vicepresident primer

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...en què estigui –acabo– en joc el respecte a les institucions de Catalunya i les nostres competències. Però per a això necessitem, senyor conseller, que ens pugui il·lustrar, que ens pugui orientar sobre quines són les seves orientacions en matèria de política exterior, des de la seva posició de conseller en cap en aquest Govern.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puig. Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable conseller en cap, senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.... Senyor diputat, jo li agraeixo en nom del Govern de la Generalitat el seu oferiment de consens i entesa en matèria de política exterior. De fet, la política exterior és una de les claus de la projecció del nostre país com a nació en el context de les nacions i en el context del món, i, per tant, és bo que aquelles diferències ideològiques de plantejament, aquelles diferències de projectes que puguem tenir internament, no siguin un obstacle perquè la nostra projecció en el món sigui una projecció que puguem fer cohesionada. Per tant, jo no només li accepto en nom del Govern aquesta oferta de consens i entesa, sinó que també en nom del Govern faig al seu Grup i, malauradament, no puc fer al Grup Popular, perquè no n'hi ha cap representant en aquests moments en aquesta sala del Ple, faig al seu Grup, i al Grup Popular quan tornin a exercir la seva tasca de diputats i diputades, faig aquesta oferta de consens.

I la faig amb total sinceritat. Perquè jo el primer que li he de dir és que és una decisió ferma del Govern de la Generalitat honorar les obligacions i els compromisos de Catalunya. És a dir, les obligacions i els compromisos que l'anterior Govern de la Generalitat havia efectuat, és voluntat i decisió d'aquest Govern honorar aquestes obligacions i aquests compromisos amb els seus socis internacionals.

No cal dir que com a govern actual ens comprometem i demanem el seu ajut per analitzar en tot moment aquestes obligacions i aquests compromisos, la seva eficiència i el seu impacte real sobre els interessos de Catalunya i de la seva societat, perquè estem parlant d'un aspecte de les relacions exteriors que és molt dinàmic i, per tant, cal en tot moment fer aquestes revisions.

L'acció exterior del Govern de Catalunya ha de començar per allò que ens és més proper. És per això la voluntat ferma del Govern la seva aposta per l'Euroregió, ampliada i renovada, seguint l'eix dels Pirineus cap a Andorra i Aragó i la Mediterrània cap a València i les Balears. Aquesta Euroregió ha de ser un motor econòmic i social que garanteixi el lideratge de les regions, ciutats i pobles que en formen part en l'economia mundial, així com ha d'esdevenir un projecte polític i cultural que superi els límits estatals, en els quals, en aquest context, no creiem.

Aquesta Euroregió és, doncs, un projecte obert; també cap a altres eixos en els quals Catalunya ha de jugar un paper clau. Així, l'eix de l'Ebre, l'eix de la Mediterrània cap al sud, l'eix dels Pirineus, l'arc mediterrani llatí, l'arc sud-europeu. Per entendre'ns: nosaltres hem de ser els impulsors d'una política exterior que tingui dos eixos fonamentals: Europa i el Mediterrani; Europa i el

Mediterrani com a la nostra major entrada en aquest context internacional. Per tant, tots els projectes, totes les propostes que hi ha damunt la taula, que tenen experiència i tenen tradició en aquest context, el nostre Govern les tirarà endavant, les matisarà quan calgui, des d'aquest consens i d'aquesta entesa.

Al costat d'aquesta voluntat d'Europa i del Mediterrani, en un tercer pol, el nostre Govern també fa una aposta més enllà, per la regió Àsia - Pacífic. En aquest sentit creiem, per exemple, que la Casa Àsia, a Barcelona, pot esdevenir una excel·lent plataforma, òptima per a aquesta estratègia, la qual dintre el context del sud d'Europa Catalunya sigui la pionera, sigui l'avantguarda de les relacions necessàries d'aquesta zona d'Europa amb l'Àsia - Pacífic.

Vostè, senyor conseller..., jo li puc continuar parlant d'altres aspectes que, si li interessen –si li interessen–, jo posteriorment li'n parlaré. Però vostè ha fet moltes preguntes. A la tècnica de la interpellació hi ha una figura retòrica que funciona molt bé, que és que tu fas moltíssimes preguntes i qui respon no pot respondre el mateix nombre de preguntes, perquè la pregunta té un espai limitat, la resposta ha de ser molt més llarga. Per tant, jo no li podré respondre totes les que ha fet, però sí que tinc especial interès a respondre-li'n algunes, en concret. Tinc especial interès a respondre'n algunes en concret. I, per tant, em desvio del discurs que podia portar preparat, si vostè feia un discurs genèric, i entomo la necessitat parlamentària d'anar a allò que és concret, perquè ja dono per suposat que aquest consens i aquesta entesa, a grans trets, els podrem establir; per tant, anem a allò que, a vostè, li preocupa.

En aquests seixanta dies el Govern ha intentat fer una política de relacions exteriors també important, i l'ha intentada fer –tot sovint l'ha feta–, per bé que amb el soroll mediàtic ha estat difícil que es percebés que la feia, més enllà també..., a vegades, ha tingut –no li he de dir que no– dificultats per a fer-la, perquè, com vostè sap, el comportament d'algunes ambaixades, d'alguns ambaixadors té..., és un comportament que és molt sensible al soroll que hi pugui haver en un moment concret. Jo mateix, i el president de la Generalitat i el conseller de Relacions Institucionals ens vam entrevistar, a Madrid, amb gairebé una dotzena d'ambaixadors, en un moment clau d'aquelles últimes setmanes. El mateix president de la Generalitat, a Brussel·les, ha fet unes relacions d'alt nivell dintre de la Unió Europea, però, també, aprofitant el viatge a Brussel·les, el seu viatge, el viatge del conseller de Medi Ambient i Habitatge, també ha fet relacions, i sempre amb aquest doble missatge: «Tenim una àmplia vocació de ser una nació que s'estén en el món, que s'obre al món, que participa en el món, que és solidària en el món, que no vol viure d'esquena al món i que vol ser en el món com ella mateixa, com a nació que és, no com una altra cosa.» I, a la vegada, un missatge de dir: «Mantindrem aquelles línies polítiques que, com a nació, que com a país havíem tingut més enllà de l'òptica política concreta que els podem donar.»

En aquests moments, com vostè sap, jo sóc el..., no només el conseller en cap, sinó com a tal, sóc el titular del Departament de la Presidència; en conseqüència,

sóc el titular de la Secretaria de Relacions Exteriors, titular, responsable polític, i, per tant, sóc també el responsable que el que li estic dient es pugui dur a terme. És cert –i vostè ho ha dit– que els aspectes de cooperació estan en el Departament de Governació mitjançant un decret. Sap vostè també per experiència governamental que, com a conseller en cap, la meva feina és la coordinació entre els departaments. Per tant, pot estar segur que una de les meves obligacions primeres és que la política de cooperació en exterior que fa l'Agència Catalana de Cooperació i fa també l'Institut Europeu de la Mediterrània, que són a Governació perquè així ho estableix un decret del Govern que adequa a Governació les relacions exteriors amb Cooperació, un dels meus objectius primers és mantenir aquest treball coordinat.

Sàpiga, també, que aquest Govern està en disposició de crear un departament de relacions exteriors tan bon punt el nou Estatut d'autonomia que tots reclamem –i, en aquest cas, és explícit que tots els que estem aquí el reclamem, doncs–, el que tots reclamem doni un nivell de competències més alt –doni un nivell de competències més alt– i permeti tenir un departament amb un contingut suficientment vàlid com per donar-li la categoria política que té.

Desitgem, per tant –ho desitgem, per tant–, que aquest Govern acabi aquesta legislatura amb un departament d'exteriors. És la nostra voluntat que aquest Govern acabi aquesta legislatura amb un departament d'exteriors, perquè voldrà dir que hauré tingut no només un nou estatut, sinó un nou estatut amb les competències que necessitem.

Els companys de Mallorca, senyor conseller, els companys de Mallorca, és un govern del Partit Popular de les Illes Balears, al qual respectem absolutament i amb el qual hem arribat a un acord, que ja s'ha explicitat, de tancar les negociacions un cop passades les eleccions del 14 de març. Jo li puc assegurar que, un cop passades les eleccions del 14 de març, hi haurà aquest acord. Tenim la voluntat que hi sigui, el Govern de les Illes Balears no ens ha dit el contrari, per tant, aquest acord hi serà.

I el tema de Casablanca... Miri, senyor conseller, nosaltres no tancarem cap representació exterior de la Generalitat. Una altra cosa és, com vostè sap perfectament, que a Casablanca el Govern de la Generalitat, la Generalitat, hi tenia tres serveis exteriors –hi tenia tres serveis exteriors–: dos situats en un mateix espai físic, l'altre situat en un altre espai.

Aquests tres serveis exteriors que tenia el Govern de la Generalitat a Casablanca, que algun d'ells rebia el nom d'Oficina de la Generalitat a Casablanca, però, com sap també vostè molt bé, quan es crea es crea com un programa Catalunya - Marroc, que és del que estem parlant, perquè del que vostè estava parlant no és de l'oficina que no es tanca, no és de l'altre servei de comerç o del servei de treball, que no es tanca..., està dins del programa Catalunya - Marroc, que és un programa que tenia un personal eventual i que sabia que finia el 31 de desembre del 2003. Que aquest Govern per analitzar la situació de les delegacions exteriors catalanes a Casablanca va ampliar dos mesos per tal de fer una anàlisi.

Un cop analitzada la situació dels serveis exteriors a Casablanca, consultat també el Govern del Marroc –consultat, també, el Govern del Marroc–, aquest Govern de la Generalitat ha decidit: mantenir delegacions –mantenir delegacions– de serveis de la Generalitat a Casablanca; mantenir la voluntat que hi hagi una oficina de Catalunya a Casablanca, però, incloure el programa Catalunya - Marroc en aquests altres serveis, i, per tant, no considerem necessari que el programa Catalunya - Marroc sigui aïllat pel que fa al personal que el cobreix.

Per aquest motiu, a aquelles persones que tenien un contracte que acabava el 31 de desembre del 2003 se'ls ha mantingut amb contracte renovat, fins que el Govern, en bé de la representació de la Generalitat a Casablanca i en bé dels serveis que hi presta, ha decidit integrar-los, i, per tant, no renovar el contracte a aquestes persones eventuals.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller en cap

...continuaré, si vostè vol que li ho explici més, en la segona part, en la contrarèplica a aquesta explicació.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència horària.

El vicepresident primer

Gràcies, Moltes gràcies, senyor Bargalló. Vol fer ús del torn de rèplica, senyor Puig? Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. És obvi, senyor conseller, que davant del nostre oferiment i de la seva receptivitat i al mateix temps de la seva reciprocitat, ens agradaria que poguéssim trobar l'espai, la manera, el mètode, la complicitat necessària per poder parlar al voltant d'estratègies i d'iniciatives en política exterior en alguns àmbits en què potser no calen excessivament focus, com vostè ha dit, segurament per debilitats i fragilitats institucionals nostres i per susceptibilitats que es poden tenir des d'altres institucions i des d'altres estaments, però que fóra bo que trobéssim aquest espai per parlar, com hem reconegut tots –bé, ara sí em sembla que tots, no sé si ja d'una manera activa–, que és necessària per al país..., necessària, sí, necessària per al país, aquesta política activa.

Esperem que els futurs compromisos i que les actuals declaracions d'intencions puguin avançar i ens resolguin alguns dels dubtes o algunes de les incògnites que avui encara seguim mantenint, malgrat les seves, entenem, breus, explicacions. I la veritat és que sí..., tot el programa de Catalunya - Marroc amb l'Oficina de Casablanca, amb la voluntat precisament de no hipotecar decisions que el futur Govern havia de tenir, tenia aquesta data de finalització des d'un punt de vista estrictament formal i laboral.

Nosaltres creiem, i ens agradarà que ens els expliqui, i estem disposats a escoltar-lo avui o en un altre moment, els motius pels quals un servei, un programa que creiem i que teníem la constatació que funcionava a un molt bon rendiment, s'ha reorientat i s'ha absorbit per altres instàncies a les quals li haig de reconèixer i li haig de dir que la intenció del Govern de Convergència i Unió era anar avançant, en aquesta legislatura, cap a la seva integració transversal i cap a la seva unificació i optimització.

Ens congratulem també pel que fa a la Casa Àsia, que, com vostè sap, ha estat també un treball important que des del Govern de la Generalitat, d'una manera discreta, al final va catalitzar amb aquest acord, amb aquest ampli acord consorciat, està, avui, començant a funcionar i que funciona d'una manera positiva, que orienta la nostra capacitat de projecció cap a aquest gran continent, cap a aquest gran mercat i cap a aquest gran espai que serà present cada vegada més a casa nostra per moltes implicacions i repercussions.

I celebrem també la voluntat –hauríem de calibrar també els límits de l'ambició– per continuar desenvolupant la iniciativa que el Govern de Catalunya l'any 89, conjuntament amb altres comunitats, altres regions franceses, va ja acordar, aprovar, constituir, posar en marxa l'Euroregió de Catalunya, Midi-Pyrénées, Llenguadoc, Rosselló, i que estem d'acord amb el fet que, amb una certa capacitat d'ampliació, cal que pugui tenir aquesta voluntat de continuació i, al mateix temps, de revisió dels seus àmbits. Això sí, reafirmant, d'una banda, la nostra condició catalana, la nostra vocació mediterrània i el nostre compromís europeista malgrat els desencants que avui –també en molts altres llocs d'Europa, no només a Catalunya– estan tenint alguns dels aspectes de la construcció permanent d'Europa, per exemple: la nova Constitució, el reconeixement del paper de les nacions sense Estat com la nostra o les dificultats per ubicar una llengua minoritària, que és molt més majoritària que moltes llengües avui oficials a Europa i que encara no hem aconseguit aquest reconeixement que haurà de ser –i també ho serà, n'estic convençut– un treball conjunt de consens i d'ambició col·lectiva al qual ens hi trobarà sempre predisposats per ajudar el Govern de Catalunya.

Esperem també que aquestes inicials actuacions de projecció exterior que ha tingut el Govern, i ens consten, vagin obrint l'espectre de la seva visió institucional superant estrictes visions, potser excessivament partidistes. Em refereixo al fet que les visites per part del president de la Generalitat, amb el senyor Solbes, Solana, Landáburu, o amb el senyor Prodi que avui ja és un candidat de l'Olivera italiana, haurien de tenir un espectre polític que superi una única visió ideològica europea i que tingui la capacitat de tenir projecció i interlocució amb tots els corrents i amb totes les institucions que avui estan configurant el nostre nord, que vull manifestar rotundament, que estem convençuts, des de Convergència i Unió, que en pràcticament tots els àmbits de la nostra..., de la nostra orientació del país han de tenir clarament una major focalització cap a Europa que cap a altres dependències en les quals avui encara estem instaurats.

La Secretaria d'Afers Exteriors, sóc conscient que amb la segona o tercera modificació dels decrets d'estructuració del Govern, acabarà de resoldre l'entrellat que hi havia en la seva dependència amb la Secretaria General de Presidència i el conseller de Presidència que amb l'anterior existència d'un departament de conseller en cap hi havia, i, per tant, estic convençut que això requerirà i tindrà –i vostè ens ho oferirà– una refosa definitiva per anar avançant.

I aquí ens hi trobarà, malgrat hi hagi, potser, altres forces polítiques que no comparteixin aquest compromís, la voluntat, la necessitat, l'exigència que creiem que té el nostre país de comptar en el Govern amb el màxim rang, un departament d'Exteriors de Relacions Internacionals.

I només...

El vicepresident primer

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Ja estic, senyor president. Gràcies per la seva paciència. Només vull..., quan ha fet referència a la meua expressió de «companys de Mallorca», em sembla que ha entès perfectament que la meua era una visió de complicitat nacional i no pas partidista, i que espero que vostè també serà capaç de superar i d'entendre, i que crec que hem d'anar obrint, malgrat els governs legítims que tinguin, doncs, les comunitats autònomes, en aquest cas, el País Valencià i Mallorca, però que convindria que, tant a través de l'Institut Ramon Llull com de les iniciatives i les polítiques exteriors amb què anem ampliant la nostra capacitat de projecció internacional, també s'hi vagin sumant, a aquest compromís de la nostra condició nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puig. L'honorable conseller en cap té la paraula per fer ús del torn de rèplica.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Permeti'm que en un tema que no és fet de rèplica, però com que jo crec que els que ens dediquem a les tasques de gestió, per sort som humans i per això de vegades ens equivoquem, i quan ens equivoquem ho hem de dir –no té a veure amb cap paraula del senyor Puig, però sí que té a veure amb relacions exteriors, i jo he de fer-ho constar aquí–, producte d'una informació errònia produïda, en tot cas, pel fet que no totes les oficines exteriors són sobre la mateixa dependència orgànica, producte d'això, jo vaig fer públicament unes asseveracions dies enrere sobre les oficines a Varsòvia que no són certes; i, per tant, com que quan jo m'equivocho ho dic públicament, segurament per això de vegades m'equivocho menys, doncs, no em costa gens dir-ho, eh?

Per tant, diguem-ne..., a més a més, no només això sinó que aquest error meu em reafirma més en un dels pro-

jectes del Departament de Presidència, que és una major i efectiva coordinació de tots els serveis exteriors del Govern en oficines molt més centralitzades, amb una única unitat orgànica de coordinació, aleshores, segurament, aquesta informació errònia no se m'hauria facilitat i jo, per tant, no l'hauria fet pública.

Jo ja vull tancar el tema de Casablanca, no vull parlar-ne més. Quan acabem de produir l'anàlisi del servei ja en parlarem. Sí que li dic que el nostre interès de treball en favor del Marroc és constant i que avui mateix el Govern ha fet públic que destinarà 50.000 euros d'ajut, de manera urgent, per paliar els danys produïts pel terratrèmol del Marroc d'ahir mateix, a través de la Secretaria de Cooperació Exterior i com a resposta immediata d'aquesta solidaritat internacional que un país com el nostre ha de tenir, i en especial d'un país com el nostre en el context de l'arc mediterrani.

Dir-li també que abans ha preguntat per la casa de la Generalitat a Perpinyà, que el nostre Govern té absoluta voluntat de mantenir-la en la seva feina, tant és així que, si no m'equivoco, en la darrera sessió de govern o en la propera es va produir o es produirà el cessament i el nomenament dels responsables. I, per tant, diguem-ne, com vostè sap perfectament, quan es nomena un responsable en un lloc d'aquest tipus és amb voluntat de continuar. Canalitzem l'estratègia del centre a Roma –canalitzem l'estratègia–, costos i resultats, tot sovint, perquè també ens dóna la impressió que el motiu pel qual es va crear en un moment inicial, a Roma, possiblement, ara es pot, diguem-ne, utilitzar amb unes altres voluntats.

També estem analitzant l'oficina de turisme a París –perdó–, que, tot i que és només de turisme també té unes funcions en relacions exteriors; també estem analitzant costos, eficiències, i també prendrem un resultat, perquè en el fons, aquestes gairebé seixanta –gairebé seixanta– oficines, serveis, unitats exteriors que té el Govern de la Generalitat a l'exterior, la nostra voluntat és que siguin veritablement una eina al servei del país, una eina al servei de tota la gent del país que vol ser en el món, i també una eina per explicar el país al món.

En tot cas, també, la nostra especial voluntat d'estar al costat dels casals catalans a l'exterior, que fan unes polítiques diferenciades entre els casals catalans europeus i els casals americans, per motius evidents, no només de la seva funció en cadascun dels països, sinó la seva realitat i respecte al país, i també la voluntat del Govern de continuar donant suport a través de les ONG en aquells territoris del món en què fa falta ser solidaris, però també la voluntat del Govern d'impulsar una pròpia política de solidaritat que li permeti actuar en unes línies molt més concretes, que li permeti actuar més ràpidament. Però, senyor diputat, senyores i senyors diputats, tinguin la certesa que el nostre Govern no efectuarà cap pas endavant en política exterior important que no sigui a través de l'ofertament del consens, i no només de l'ofertament del consens sinó des de la consciència clara que el nostre país només pot ser en el món, a Europa, al Mediterrani i al món, només pot ser una nació com a tal, i, per tant, només pot tenir l'espai que li pertoca si ho fem entre tots; dividits no som res en el món, units som una nació amb futur. I és aquesta

la voluntat del nostre Govern, i per a això treballem en política exterior.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques de progrés econòmic i social a Catalunya (tram. 302-00007/07) (retirada)

El Grup Popular ha retirat la Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques de progrés econòmic i social a Catalunya, que corresponia al punt novè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) (tram. 302-00008/07)

Per tant, el punt desè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació del Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que presenta el Grup de Convergència i Unió i per a la seva formulació té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, la Moció que avui presentem en aquesta cambra és la subsegüent a la interpellació que vàrem presentar en el Ple anterior i en què el Grup de Convergència i Unió manifestàvem la nostra valoració al respecte del procediment seguit a l'hora de fer el nomenament del director general de la Corporació.

Vagi per endavant que, fruit de la compareixença del director general en la Comissió de control de la Corporació, nosaltres retirariem els punts 2 i 3 de la Moció, però pel que fa al punt 1, voldríem fer avinent en aquesta cambra que, segons diu la Llei 10/83, estableix que els membres del Consell d'Administració de la Corporació, així com el director general cessen en el termini de la legislatura corresponent, i que aquest criteri hauria d'haver comportat, al nostre entendre, la renovació conjunta d'ambdós òrgans, és a dir, del Consell d'Administració i del director general. Així mateix, estableix, aquesta Llei, que entre les funcions que s'atribueixen al Consell d'Administració hi ha la d'emetre el seu parer sobre el nomenament del director general, tot i que la Llei no imposa una seqüència des del punt de vista estrictament jurídic, entenem que allò que hem dit anteriorment, que mentre es mantingui l'actual regulació, la seqüència lògica hauria comportat la renovació prèvia del Consell d'Administració ja que aquest ha de ser escoltat prèviament al nomenament del director general. I és ben cert, i de ben segur que vostès ens ho recordaran, que la Llei contempla un consell d'admini-

nistració en funcions, i que, per tant, permet formalment que es compleixi el requisit de la Llei, però, al nostre entendre, és absolutament contrària i contradictòria amb els compromisos de consens parlamentari que es van adquirir en aquesta cambra durant el debat general sobre mitjans audiovisuals de Catalunya al desembre del 99 i que vam tenir ocasió de citar literalment en la interpellació del ple passat, i, per descomptat, contrària a l'esperit de la Llei reguladora de la Corporació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Llorens. No s'han presentat esmenes. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la mateixa brevetat que la diputada intervinent, dir-li precisament el contrari, senyora diputada. Fa dies que estem parlant d'aquesta qüestió en aquest Parlament, ho hem fet a la Comissió de control, ho hem fet fins i tot en debats que s'han produït i interpellacions aquí, i li hem de dir, lamentant-ho molt, doncs, que el director general s'ha nomenat d'acord amb la Llei de l'any 83, de creació de l'ens públic de la Corporació, i que segurament hauríem pogut triar un altre procés si l'any 99, quan es va engegar tot aquell procés de consens al voltant de l'audiovisual, doncs, vostès, poc temps després, no s'haurien desdit de l'acord que ja hi havia.

En aquest sentit, segurament en aquests moments tindríem una nova llei de la Corporació i hauríem pogut procedir de la forma que vostè ens estava demanant. És a dir i resumint, el nomenament s'ha fet com marca la normativa legal vigent, no hi ha hagut cap tipus de problema, i hi ha un compromís per part dels grups que donen suport al Govern d'endegar, com vostè sap molt bé, la Ponència conjunta, d'endegar tot el que són les reformes legislatives que calgui respecte al món audiovisual.

Creiem que amb això donarem compliment al que ha estat la promesa i al que està en el programa electoral i en el programa de govern que han plantejat els nostres grups, i, per tant, no hi veiem cap tipus de bondat en el seu primer punt que, per cert, el que pretenia, junt amb els altres dos, és posar en evidència un funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que al nostre entendre ha estat, des de tot punt de vista, impecable.

Per tant, en aquest sentit, li anunciem que li votarem en contra el primer punt de la seva Moció, tot recordant-li que potser en aquests moments estaríem parlant d'una altra manera si vostès no haguessin trencat el consens pel que fa als audiovisuals a què es va arribar en aquest Parlament l'any 99.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, sigui dit amb to de cordialitat, en opinió del nostre Grup, aquesta Moció que presenten el Grup de Convergència i Unió és una d'aquelles mocions que serveixen, en certa manera, per marejar una mica la perdiu. El debat, com ha assenyalat el senyor Joan Ferran, s'ha produït durant tots aquests dies; el nomenament del director general ha estat d'acord estricte amb la Llei 10 del 83, de 30 de maig. També ha estat estricte, correctament estricte, amb la Resolució dels debats de l'any 99, del desembre de l'any 99. Una altra cosa és –i suposo que per això en voldrien fer referència– que tots plegats hauríem volgut que hi hagués hagut més consens en el nom del director general, però no és aquesta la Moció que han presentat, no és aquesta la Moció que han presentat, com els deia, i en el sentit, a allò que fa referència la Moció, que és el compliment estricte de la Llei, el nostre Grup entén que la Llei s'ha complert estrictament. I confiem que tan aviat tinguem llest el debat, encara pendent, el debat de l'audiovisual, el debat de la nova Llei de la Corporació que vostès mateixos, el Grup de Convergència i Unió, van deixar, van bloquejar la legislatura passada, totes aquestes circumstàncies que ara tenim l'oportunitat de comentar no les podem..., no ens caldrà comentar-les en el futur. Amb la confiança que això serà així, que comptarem amb la seva col·laboració, entenguin que el nostre vot també serà contrari a aquesta Moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya respecte d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació formulada en el passat ple.

Bé, retirats els punts 2 i 3, ens limitarem, doncs, a posicionar-nos respecte del que queda de la Moció, que és l'apartat número 1, en el qual es demana que aquest ple constati que el procés de nomenament del director general de la Corporació Catalana ha estat contrari a l'esperit de la Llei que regula aquest organisme.

Bé, nosaltres el que hem de fer, i personalment jo el que he de fer és veure exactament què és el que diu la Llei, no?, perquè desconec quin era l'esperit de la Llei l'any 83, no hi era present, i per tant, desconec quin era l'esperit del legislador en aquell moment, i per tant, ens hem d'atendre al que estrictament diu la Llei, no? I, en aquest sentit la Llei entenem que és força clara, en el sentit que diu que el nomenament del director general serà realitzat pel president de la Generalitat, escoltat –o pel Consell Executiu–, escoltat el parer del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i

Televisió, i entenem que el procediment que es fa servir és precisament aquest. Per tant, des del punt de vista legal, no hi ha absolutament cap objecció a realitzar.

Ara bé, és cert que des del punt de vista estètic un consell d'administració que està actuant en funcions i que, d'alguna manera, doncs, emeti el seu parer sobre el nomenament del director general que ha d'actuar sota un altre consell d'administració que haurà de ser escollit més endavant, estèticament, doncs, potser no és allò més agradable, però, en qualsevol cas, sí que s'ha de dir que el fet que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no es renovés amb anterioritat, si no ho tinc mal entès va ser fruit d'un desacord que hi va haver entre el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, com a mínim, del Grup Parlamentari Socialista.

Per tant, entenem que la Moció que es presenta aquí no és més que un «rifi-rafe» polític entre els dos grups majoritaris d'aquesta cambra, i aquest Grup Parlamentari no hi voldrà entrar i, per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies senyor Rodríguez. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El nostre Grup també votarà en contra d'aquesta Moció de l'únic punt que ha quedat de la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Una redacció, un punt, tal com està expressat, que, si em permeten dir-los, mostra o il·lustra el disgust o la incomoditat amb què vostès es troben a l'oposició. (*Remor de veus.*) Perquè des del punt de vista legal no hi ha cap mena de dubte que s'ha seguit el procediment que marca la Llei del 83, una llei del 83 que hi havia la voluntat de modificar de manera unànime per aquest Parlament, però que el Grup de Convergència i Unió ho va impedir, ho va bloquejar.

I, per altra banda, hi havia també una resolució d'aquesta cambra, provinent del debat que va haver-hi sobre audiovisuals l'any 99, que establia que es busqués el consens al Consell d'Administració a l'hora de nomenar director general. I és el que va fer el president del Govern a l'hora de convocar el Consell d'Administració i posar-los sobre la taula dues propostes demanant-los el parer sobre el nomenament del director general i oint i fent cas del que el Consell d'Administració va dir, cosa que mai s'havia fet abans.

I si deia que vostès estan a disgust i estan incòmodes és perquè addueixen que era amb un consell d'administració que era l'antic i no el nou. I si haguera sigut amb el nou, segurament hagueren dit que per què es trigava tant amb el nomenament de director general. Però, clar, alguna cosa havien de dir.

En tot cas, quedi sobre la taula, quedi l'expressió que hi ha la voluntat per part nostra d'efectivament canviar la forma de nomenament del director general, perquè

sigui menys governamental, perquè tingui molt més pes el Consell d'Administració, perquè s'ha d'avançar en allò que hem dit tantes vegades que la televisió i ràdio públiques no siguin del Govern, siguin del país, cosa que vostès s'han negat sempre a modificar.

(Veus de «Molt bé!»)

El vicepresident primer

Senyora Llorens, em demana la paraula per quin motiu?

(Remor de veus.)

La Sra. Llorens i Garcia

Doncs, senyor president, per contradiccions, eh?, trenta segons...

El vicepresident primer

Trenta segons, senyora Llorens...

La Sra. Llorens i Garcia

Només constatar que tothom està d'acord amb el procediment legal, també el Grup de Convergència i Unió, però el text de la Moció diu, i sembla que així ho consideren tots els grups que han intervingut en aquesta Moció com a posicionament, que s'hi vulnera l'esperit de la Llei. En tot cas, només constatar que per segona vegada avui en aquest Ple es diu que se segueix fent les coses tal com les feia Convergència i Unió.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llorens.

Un moment, estem cridant a votació...

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Així, doncs, es posa a votació aquesta Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i només es vota el punt primer, els altres dos han estat retirats, es votaria el punt primer.

Comença la votació.

La Moció ha estat rebutjada per 67 vots en contra, 39 vots a favor i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat (tram. 302-00009/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el nomenament d'alts càrrecs dels departaments, els organismes i les empreses públiques de la Generalitat. Per exposar-la, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Camps.

(Pausa.)

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (Remor de veus.) A la interpellació, senyor president, senyores i senyors diputats, que vam substanciar amb el senyor Nadal, el nostre Grup va posar de manifest els reiterats incompliments de les promeses electorals fetes, no pas per nosaltres, sinó fetes pel Grup socialista, especialment.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Concretament, doncs, només per recordar-ho, que el nomenament del conseller en cap no es faria abans que hi hagués una llei que regulés aquesta figura i es modificés, per tant, l'Estatut interior; que a partir d'ara els nomenaments dels alts càrrecs no es farien des d'un punt de vista d'adscripció partidista ni..., sinó d'una forma totalment independent i no partidista. I evidentment vam poder demostrar, doncs, que el 95 per cent dels càrrecs són amb carnet a la boca.

Tampoc s'havia complert la promesa electoral de reduir el 25 per cent els alts càrrecs, sinó que s'havia augmentat. I vam poder demostrar que tampoc s'havia complert l'equiparació home - dona amb el 50 per cent de conselleres, com és obvi, i ara ens felicitem que n'hagin augmentat una.

Finalment, tampoc s'havia complert aquella frase absolutament desafortunada d'un portaveu d'Iniciativa que en aquest Govern hi haurien xarnegos, doncs, realment referint-se a la immigració dels anys seixanta. No podem dir efectivament que, com a fills de la immigració dels anys seixanta, hi hagin gaires representants de Pubilla Casas o del Gornal o d'algun dels llocs..., sinó que aquí tenim catalanets d'unes quantes generacions, cosa que em sembla perfecte. En tot cas, no hi tinc res a dir.

Però nosaltres podríem haver fet una moció, senyor president, senyores i senyors diputats, que posés de manifest aquests incompliments, però ens ha semblat que nosaltres havíem de fer una moció que fos susceptible de poder ser votada, si es vol, evidentment.

I, per tant, ens hem acollit, en redactar la Moció, només al tema home - dona, perquè és lògic que mirem aquesta paritat, que és el punt segon, que és el punt de complir els compromisos de paritat de gènere en l'estructura dels alts càrrecs de l'Administració, punt 2 de la Moció, que, evidentment, encara són a temps de poder acostar-se al compliment.

I els altres punts..., vam recollir els oferiments que va fer el senyor Nadal. El senyor Nadal, al moment de contestar-nos la interpellació, es va comprometre a elaborar i a publicar una relació de llocs de treball dels alts càrrecs -relació de llocs de treball d'alts càrrecs no és..., la frase no és afortunada, perquè no hi ha relació d'alts càrrecs, no hi ha relació de treball d'alts càrrecs, però ja ens entenen- i assimilats, així com el personal eventual en el termini màxim d'un mes -si «d'un mes» hagués de ser dos mesos tampoc passaria res-, i acompanyar-ho d'una memòria justificativa i explicativa de les funcions que desenvolupen, la dependència jeràrquica i la unitat on la desenvolupen, així com els res-

pectius nivells salarials. Repeteixo, aquest és un oferiment del senyor Nadal i m'imagino que no hi haurà cap inconvenient a poder-ho votar.

El segon, ja els deia, és l'acostament als compromisos de paritat home - dona.

El tercer és que el senyor Nadal ens va manifestar que hi havia només vint-i-cinc funcionaris que estaven pendents de destinació, per la qual cosa demanem completar amb caràcter immediat la readscripció dels vint-i-cinc exalts càrrecs que tenen la condició de funcionaris i que encara es troben pendents de destinació. És lògic que es faci aquesta readscripció d'una forma immediata.

I, finalment, el punt 4 recull també una oferta de transparència –Govern de transparència–, que és la de publicar de manera immediata la llista del personal eventual nomenat fins a la data d'avui.

Són peticions que fa l'oposició però que responen als oferiments dels partits del Govern. I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, veiem que no veiem amb quina possibilitat no es pot votar aquesta Moció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara fixar el posicionament dels grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, el Grup socialista votarà en contra d'aquesta Moció.

I ho farem perquè aquest Govern ja ho ha dit, el que farà, ja té aquests compromisos, els té d'entrada en un acord de govern que poden vostès llegir, un acord que diu clarament que el Govern tripartit revisarà el règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració i establirà també l'obligació de la declaració pública del seu patrimoni, interessos i altres activitats professionals i mercantils, cosa que vostès mai van fer. I perquè també diu l'Acord del tripartit que farà públiques les condicions contractuals i retributives del personal, inclòs l'eventual, al servei directe de l'Administració de la Generalitat, dels seus organismes vinculats i de les empreses on aquesta té participació majoritària, i també hauríem de publicar els sous i les retribucions i totes aquestes característiques, aquestes condicions contractuals, dels anteriors governs de Convergència i Unió, d'alguns dels alts càrrecs, d'alguns del personal eventual.

Pel que fa a la readscripció dels exalts càrrecs, ja li va dir..., en la resposta a la interpellació, el conseller Nadal ja li va dir que s'està fent i que en queden molt pocs, en queden vint-i-cinc, com vostès posen a la Moció, i el Govern farà i complirà els seus compromisos.

Però també deixi'm dir-li una altra cosa, i és que també s'haurà de fer i es farà la readscripció d'alts càrrecs i de personal que abans era eventual i que vostès van

convertir en funcionaris en el darrer moment. S'està..., Fins i tot van fer nomenaments en plena campanya electoral, després del dia 16 de novembre, i, fins i tot, quan ja havia estat elegit el president de la Generalitat i encara no s'havia constituït el Govern.

I la veritat és que votarem en contra d'aquesta Moció perquè vostès, els diputats i diputades de Convergència i Unió, no són els més indicats per dir al Govern que ha de fer en aquest cas, quan via Llei d'acompanyament dels pressupostos van colar els blindatges de cessament dels alts càrrecs davant d'un canvi de govern o de cessament, els blindatges per cessament; quan han permès l'acumulació de retribucions en diversos casos de manera escandalosa; quan han deixat ben col·locats tots els càrrecs de confiança de marcat caràcter partidista; quan no han tingut mai la paritat de gènere com un dels seus objectius; quan han obstaculitzat sempre la tasca dels diputats i diputades d'aquesta cambra quan hem reclamat transparència i hem volgut saber les condicions contractuals i de retribucions dels càrrecs de confiança, amb noms i sous que mai no hem pogut conèixer; quan han anteposat els interessos partidistes als d'una autèntica funció pública catalana, i quan han omplert l'Administració catalana de més i més capelles i capelletes com a regnes de taifes, sense criteris de necessitat, d'eficiència i, molt menys, de transparència.

I hi votarem en contra perquè l'actual Govern de la Generalitat ja està compromès, des de la seva creació recent, i els consellers així ho han manifestat en reiterades compareixences en aquest Parlament, a complir tots aquells principis que vostès no han sabut complir en vint-i-tres anys: el principi de transparència, el d'austeritat, el d'idoneïtat i el de publicitat, pel que fa als alts càrrecs.

Moltes gràcies, senyors diputats i senyores diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. El senyor Jaume Camps demana la paraula...

El Sr. Camps i Rovira

Sí, per contradiccions, senyor president...

El vicepresident segon

Trenta segons...

El Sr. Camps i Rovira

...només amb trenta segons n'hi ha prou, eh? Nosaltres farem unes preguntes amb legal forma per esbrinar les incerteses que acaba de dir... –dic «incerteses» per no dir una paraula més gruixuda–, que acaba de dir la diputada.

Jo sí que sóc qui per interpellar el Govern. Vostè m'ha dit que jo no sóc qui. Sí que sóc qui: sóc diputat d'aquesta cambra i sóc diputat de l'oposició i tinc dret a demanar el compliment de les ofertes que fa el conseller Nadal i que vostè diu que recull el Govern tripartit. Si no volen votar ni això, em sembla que ja..., que baixi Déu i ho vegi.

El vicepresident segon

Correspon ara fixar... (*La Sra. Figueras i Siñol demana per parlar.*) Senyora Carme Figueras..., però no podem fer un segon debat... Té trenta segons també, senyora...

La Sra. Figueras i Siñol

Jo no he dit que el senyor Camps no sigui qui per interpellar el Govern, i si s'ha pogut entendre això, ho rectifico. En tot cas, el que sí que dic és que no hi ha cap coherència entre el que fa en aquests moments el Grup de Convergència i Unió amb la seva actuació anterior de vint-i-tres anys de Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Correspon ara fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies... De l'escó estant..., seré molt breu, simplement per fixar la nostra posició en relació amb el vot negatiu que farem en aquesta Moció.

Nosaltres hem tingut ocasió en aquesta cambra d'escoltar reiteradament les explicacions que el Govern ens ha donat amb relació a l'afer que estem tractant en aquests moments. I no només això, sinó que en la seva compareixença davant la Comissió primera l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques també ens va explicar el seu programa de govern amb relació a la llista d'alts càrrecs i la publicitat dels seus salaris.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tant, entenem que està perfectament, doncs, solucionada aquesta qüestió, i, a més a més, entenem que la tasca d'aquest Parlament és la d'impulsar l'acció de Govern i no fer referència i anar al darrere d'allò que el Govern ve aquí a proposar-nos. És per aquest motiu que hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. La senyora Pajares, del Grup Parlamentari Popular, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, prenc la paraula per posicionar el nostre Grup davant d'aquesta Moció.

Pel que fa als punts 1 i 4 de la Moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en principi, ens sembla correcte que sol·licitin aquestes relacions o llistes de personal, ja que el Grup Popular ja ho va sol·licitar la passada legislatura.

Pel que fa al punt 3, la readscripció dels vint-i-cinc exalts càrrecs que tenen la condició de funcionaris, entenem que estan subjectes a procediment de reingrés, segons disposa la Llei de la funció pública, i que la seva reubicació requereix un cert temps.

I pel que fa al punt 2, paritat de gènere, el nostre Partit sí que pot exigir..., jo sí que puc exigir que es compleixi la paritat de gènere, perquè al Partit Popular no li fan falta promeses ni acords tipus quotes. Nosaltres passem als fets, i, com a exemple, li diré que de quaranta-sis diputats del seu Grup només nou són dones, la qual cosa representa un 19,5 per cent. En el nostre Grup Parlamentari, el percentatge de dones és d'un 40 per cent. És per això... (*Veus de fons.*) Els tinc, eh? (*Rialles.*) Els tinc tots; després, si vol, els hi dic.

És per això que el Grup Parlamentari del Partit Popular votarà a favor dels punts 1 i 4 de la Moció que ens ocupa i ens abstindrem en el 2 i en el 3.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula el senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Camps, nosaltres votarem en contra de tots els punts, perquè tots són punts que el Govern està elaborant i està plantejant, i vostè té molta pressa. Entenc que en tingui molta, i té un neguit de poder treballar i poder fer coses per al país, i se li reconeix, però, en tot cas, el Govern té el seu ritme, ha de fer les coses ben fetes. No li és fàcil trencar tota la xarxa clientelar que ha trobat en alguns departaments, ha de fer-ho a poc a poc; té complicat, a vegades, també, solucionar alguns tipus de contractes blindats, que s'ha de fer amb criteri i que siguin les menys despeses públiques per a tots els ciutadans del país, i deu entendre que això no és fàcil, no? Negociar el contracte que tenia el senyor Herce ja ens ha portat uns quants dies, no?

I només li explico que per portar a terme tots aquests punts que vostè planteja, que es portaran a terme, doncs, farem servir allò que el senyor Nadal ja li va anunciar: els criteris d'eficiència, d'idoneïtat, de transparència i austeritat, i veurà que a partir d'aquests criteris aconseguirem, doncs, tot allò que vostè demana al més aviat possible.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Doncs en breus moments procedirem a la votació. (*Pausa llarga.*) El Grup Popular em fa l'efecte que volia fer votació separada? Sí, ens poden explicar exactament en què consisteix, la votació separada? (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Gràcies, senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Demanem votació separada dels punts 1 i 4, que es poden votar conjuntament, i del 2 i el 3, que també poden votar-se conjuntament.

(Pausa.)

El president

Doncs procedirem a la votació.

Votarem, en primer lloc, els punts 1 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 67 vots en contra i 48 vots a favor.

Seguidament, votarem els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Els punts 2 i 3 han estat rebutjats per 67 vots en contra, 38 vots a favor i 9 abstencions.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal** (tram. 302-00010/07)

Passarem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per exposar-la el senyor Joan Raventós.

(Pausa.)

El Sr. Raventós i Pujadó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió és subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya en l'àmbit supramunicipal i supracomarcal.

El que ha pretès fer el Grup de Convergència i Unió en presentar aquesta Moció és, sobretot, emfatitzar el màxim reconeixement i la important tasca i l'esforç que vénen fent de suport als ajuntaments i als seus ciutadans..., que han vingut fent i desenvolupant els consells comarcals al llarg d'aquest temps.

És obvi, i no hauria de ser ara reiteratiu, destacar aquest esforç. És un esforç que, fins i tot, neix d'un cert voluntarisme de molta gent, ho repeteixo, d'un cert voluntarisme de molta gent —perquè aquest aspecte del voluntarisme, en certa manera, ha decaigut en els últims temps respecte a la política, i penso que val la pena destacar-ho— en el moment que van ser implementats els consells comarcals. I diria més: aquest voluntarisme té un sentiment patriòtic i té un sentiment identitari a les comarques i als territoris, i aquest reconeixement sí que, en certa manera, valdria la pena que..., avui aquesta Moció merescués el reconeixement de tots els grups aquí representats.

És també la identificació d'un model territorial aprovat pel Parlament de Catalunya, i, per tant, no és un model territorial aliè dels que som aquí, sinó que té la seva base implícitament en aquest Parlament de Catalunya. Per tant, aquest reconeixement ens agradaria que tots plegats el poguéssim reconèixer avui, ara i aquí.

En segona instància, també, un dels motius pels quals presentem aquesta Moció és que es pugui presentar al Parlament de Catalunya una proposta unitària i coherent del Govern en el termini de dos mesos per tal d'evitar el que ha estat la desorientació que han provocat declaracions contradictòries per part del Govern i a la vegada improvisades en els ens locals i la seva població.

D'això, en tenim proves, mostres. Em podrien dir vostès quines. Bé, s'han fet paleses aquesta tarda en la meua pregunta al conseller de Governació, en la qual en un moment determinat es parla de la desaparició dels consells comarcals, després es parla del fet que els consells comarcals s'han de reinventar, en certa manera, com a mancomunitats. Escolti'm, si els consells comarcals volen ser mancomunitats o els ajuntaments volen ser comunitats, no cal que el Parlament de Catalunya els ho digui. Poden fer-ho, tenen prou autonomia, els ajuntaments, per determinar com i de quina manera s'agrupen, i si creuen considerable que ho han de fer en mancomunitat, no cal que nosaltres els ho diguem, perquè ells, ho repeteixo, ho poden fer.

Nosaltres volem un altre estil de govern a nivell comarcal, que tingui l'arrel en la presència territorial de la comarca, i que no cal que hagi de suposar per al Govern, doncs, que els facin nosa, o que no els volen, o que no volen el seu debat, etcètera. No, les mancomunitats són una cosa i el que tenim en aquest moment n'és una altra, i és el que nosaltres volem preservar.

I també volem que..., i per això en la Moció es fa constància de la necessitat d'escoltar i dialogar, i, com diríem, vostès que poden, dialoguin, no facin orella sorda al territori. La majoria absoluta que dóna sosteniment a aquest Govern no l'ha d'impregnar de la voluntarietat d'escoltar el territori, i, per tant, no passin del territori, no vagin al territori i comencin a fer la casa per la teulada, dient el que faran de vegueries o de comarques centrals, que, després, fins i tot, alguns dels seus presidents instal·lats en les comarques els han de desautoritzar. Per tant, abans de fer un poti-poti, posin l'orella, escoltin els alcaldes, presidents dels consells comarcals, les associacions de municipis, la Federació, etcètera, i l'Associació Catalana de Municipis, i, una vegada hagin escoltat, comencin a fer propostes, però no ho facin a l'inrevés, perquè produeixen una sacsejada en el territori, que penso que no li fem cap favor.

I, finalment, també, posem un punt en la Moció que és que presentin en el termini de dos mesos un informe que reflecteixi la posició del Govern respecte a les diferents propostes de la comissió d'experts sobre la revisió del model d'organització territorial de Catalunya, en especial pel que fa a les vegueries, l'organització comarcal, possible creació de noves comarques i possible reducció del nombre de municipis.

Bé, abans de nomenar delegats territorials, que tenen una circumscripció no prou definida, i que, a més a

més, els munten la seva seu central a Barcelona, i això és la seva descentralització, doncs, ho repeteixo, aturín-se, consultín i facín una proposta en el sentit de saber quantes vegueries volen tenir; vostès, primer, posín-se d'acord, veuran els diferents programes que configuren aquest tripartit, que, doncs, Esquerra Republicana, fins i tot, havia proposat la constitució de comarques com el Moianès, la selva marítima, la vall de Camprodon, l'alta Segarra, el Segrià mitjà, el Baix Llobregat nord i el Luçanès. Ara tot aquest somni per a aquesta gent, què? Frustrat? És la seva frustració? Els explicaran, a aquests territoris, que desapareixen ara, aquests territoris, o que ja no els pensen defensar? Perquè, lògicament, Esquerra Republicana queda sotmesa...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant el seu...

El Sr. Raventós i Pujadó

D'acord, president. Queda sotmesa al disseny del Partit Socialista, més arrelat en divisions provincials. O farem les set vegueries, que seran set províncies?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Raventós i Pujadó

Ja ens ho explicaran. Estarem amatents al que vostès decideixin i ens proposin, i amb la confiança, ho repeteixo, que puguin donar suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Per fixar la posició, tindran la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, malament –malament–, quan... (*Veus de fons.*) Això, malament rai, quan un diputat pertanyent a la majoria que donava suport a l'anterior Govern s'ha de presentar davant d'aquest Parlament, d'aquesta cambra, en aquesta tribuna, per tal de demanar suport i de demanar credibilitat a uns òrgans, uns òrgans polítics creats per llei. Vol dir que les coses no han anat bé en aquest àmbit, i és una evidència. Ningú –ningú– que estigui relacionat amb el món de la governació local pot dir sincerament que els consells comarcals han funcionat tal com ens pensàvem que haurien de funcionar. És així –és així. Per què? Perquè tenen un vici d'origen, i vostès ho saben perfectament. Tenen el vici en el qual prevalen molt més les hectàrees que no pas el vot popular, i això és així i tothom ho sap. Ho sap també aquesta cambra, que va haver de prendre decisions per tal d'incrementar la representativitat del vot popular per damunt del nombre de regidors. I ho saben també vostès,

que, com a Govern, van fer un darrer intent d'usurpar la legitimitat d'aquesta cambra per tal d'intentar impedir la modificació dels consells comarcals, amb un espectacle lamentable que va comportar el retard de la seva composició. Això és inapel·lable, diguin el que vostès diguin.

Els consells comarcals es van voler plantejar de nou amb unes reminiscències històriques del que havien estat els anys trenta, però la Catalunya d'avui, o la Catalunya dels anys vuitanta, no era la Catalunya d'en Pau Vila, de Josep Iglésies o d'en Rovira i Virgili. Per tant, cal reformular a fons, i s'ha de fer amb l'anàlisi de la nova ordenació del nostre país, també els consells comarcals.

I l'opinió del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi és coneguda. S'ha de tendir al fet que siguin uns instruments de suport als ajuntaments, que no siguin l'*alter ego* dels ajuntaments. Aquesta és la via, i és una via que està assumida pel Govern, per la Generalitat, en l'Acord de govern que està, evidentment, a tota la seva disposició.

Mirin, hi han altres punts en aquesta Moció, punts que ens estranyen. Ens estranyen perquè comminen el Govern que, en el període de dos mesos, amb unes eleccions entremig, facin allò, aquella incapacitat més manifesta de la gestió del Govern que vostès presidien. Vint-i-tres anys sense resoldre la problemàtica territorial, i ara s'ha de fer en dos mesos. Doncs això és impossible. Vostès saben bé que una anàlisi aprofundida, la cerca del consens, el treball per tal de configurar una ordenació pròpia de l'Administració de Catalunya no es pot fer en dos mesos. El conseller Saura va oferir consens, jo els demanaria que l'agafessin, aquest consens, encara que només sigui per preservar la credibilitat que vostès tenen i que moltes vegades dilapiden en discursos com els que han fet abans. Consens, consens entre totes les forces polítiques, per tal de configurar una administració pròpia del nostre país, fonamentada en els municipis, en les vegueries i en les comarques com a elements de suport als municipis, que per la seva dimensió no poden valdre's per si sols.

Després també ens diuen vostès: «Quin és el captènim...» En definitiva..., aquesta paraula gairebé maleïda que usem tants aquí i que els ciutadans no coneixen. «Quin és el captènim del Govern amb relació a l'informe que està al calaix, l'informe Roca?», que també és una prova manifesta de la incapacitat de l'anterior Govern de tirar endavant un procés d'ordenació. Doncs, bé, vostès ho poden respondre millor que nosaltres. Per què? Perquè es va dipositar en un calaix davant de la pressió de molts alcaldes de pobles petits que no entenen el seu contingut.

Per tant, jo els puc ben assegurar que per part del Govern hi ha la voluntat d'edificar la nova organització territorial de comú acord entre tots els que vulguin jugar amb consens, i també li anuncio que un dels punts d'aquesta Moció ja s'ha celebrat, ahir mateix, la premsa ho diu, i li puc dir de primera veu que el conseller de Relacions Institucionals s'ha reunit amb el president de l'Associació Catalana de Municipis, de comarques, i amb el president de la Federació de Municipis de Catalunya, per posar fil a l'agulla sobre aquesta qüestió,

i emplaçar les organitzacions municipalistes a iniciar una ponència conjunta per tal de treballar en la definició d'aquest tema tan important per al nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, president. És coneguda la posició del nostre Grup amb relació a l'afer que ens ocupa, en el sentit que no estem contents amb l'actual model d'organització territorial que té el nostre país. Hem dit diverses vegades que hem de modificar aquest model territorial, que s'ha de modificar, com deia el senyor Pérez, des del consens, amb la participació de tots els ens afectats, i d'aquesta manera ho hem mostrat al conseller competent en les compareixences que ha fet davant d'aquest Parlament. Creiem que no és via una moció, com s'han d'endegar els treballs en aquesta cambra, sinó que és a través de l'acció de govern i del posterior treball parlamentari com arribarem a tenir una nova llei d'ordenació territorial que satisfaci els interessos de tots els implicats.

Per tant, votarem en contra d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Diputades i diputats, el darrer objectiu d'aquesta Moció ha de ser sempre, i en tot cas, millorar la qualitat de vida als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, procurant una prestació més eficaç, alhora que eficient, dels serveis públics. Els criteris d'eficàcia i d'eficiència han de presidir, doncs, l'atribució de competències a uns i altres nivells de l'Administració. El millor servei als ciutadans ha de ser guiar, també en aquesta nova etapa, el procés de descentralització. En la Ponència s'ha de reflectir que els consells comarcals tinguin, en aquest nou context, un paper destacat. L'aposta feta durant la sisena legislatura, a favor d'uns consells de composició més plural, democràtica i oberta ens ha de portar a considerar-los també com a destinataris de competències concretes, especialment les que exigeixin, pel seu correcte exercici, la participació d'una entitat territorial que agrupi diversos municipis. Considerem essencial el paper que ara han de continuar desenvolupant les diputacions provincials com a entitats de suport als municipis, especialment els petits i mitjans, per a garantir una correcta prestació dels serveis que aquests tinguin encomanats, i el reconeixement de la realitat metropolitana en àmbits com el transport, l'urbanisme, els residus, els serveis hidràulics i la promoció econòmica.

Els mecanismes concrets per fer efectiu el procés descentralitzador a Catalunya han de ser, fonamentalment, quatre: la transferència o l'atribució de competències, la delegació, l'encàrrec de gestió i els recursos necessaris.

Per aquest motiu, des del Partit Popular de Catalunya, creiem que cal estudiar i analitzar amb serenor i deteniment la possible constitució de les regions administratives o vegueries, enteses com a demarcacions territorials de l'Administració de la Generalitat, que serveixin per donar una resposta adequada, en termes d'eficàcia i d'eficiència, a les necessitats dels ciutadans, i que garanteixin la màxima qualitat en la prestació dels serveis públics, perquè una administració allunyada de la ciutadania és, per definició, una administració tancada, ineficaç i poc dinàmica. En aquest procés, el Partit Popular continuarà fent una aposta decidida per millorar l'autonomia administrativa i per enfortir la capacitat de gestió de la Vall d'Aran. Efectivament, els esforços duts a terme durant la sisena legislatura pel Grup Popular, en el sentit de reforçar l'àmbit de competències del Consell General d'Aran i d'avançar cap a un major pluralisme i representació electorals, han de tenir continuïtat en aquesta nova etapa en què precisament el procés de descentralització territorial ha de rebre el suport i l'impuls que demana la societat catalana.

Per assolir un èxit rotund en tot aquest procés de descentralització, el Partit Popular de Catalunya aposta pel diàleg i el consens entre les forces polítiques, el Govern de la Generalitat i les entitats municipalistes. El nostre Grup donarà suport a aquesta Moció, perquè en compartim el fons, independentment dels terminis fixats o el seu redactat, perquè l'important és que presenti la proposta a la Ponència al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari... *(El Sr. Roig i Grau demana per parlar.)* Senyor Roig, és que no té lloc la intervenció.

El Sr. Roig i Grau

Li demano uns segons perquè s'ha fet una al·lusió directa, com a president de l'Associació Catalana de Municipis, i crec que es produeix una contradicció.

El president

Senyor Roig, a veure, primer, la intervenció s'ha produït abans, per tant, l'hauria d'haver demanat abans, la paraula. I, segon, en cap cas –en cap cas– el president de l'Associació Catalana de Municipis, o de la Federació, és igual, té veu aquí, la tenen els diputats, no els membres d'un grup que no és parlamentari, i en aquest sentit el Reglament és molt estricte. Per tant, jo, si vostè vol intervenir –ara no té sentit que ho faci, a més a més, perquè hi ha hagut una altra intervenció–, crec que ho ha de fer a través del seu Grup Parlamentari per una qüestió d'ordre, però res més que això, eh?, i, en tot cas, mai com a president de l'Associació Catalana de Municipis; aquí, no existeix aquesta figura, és el diputat.

Li toca el torn al senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Bosch i Mestres

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, ens hauria agradat, al nostre Grup parlamentari, que la Moció hagués estat redactada d'una manera que ens hagués permès votar-la a favor, sincerament, però per nosaltres hi ha dos principis en aquest tema, irrenunciables tots dos. Un, el primer, és que cal reformar les LOT. El segon és que cal cercar el consens que Convergència i Unió no va buscar l'any 87, però, clar, la recerca del consens no ens pot evitar que tirem endavant la reforma. I la Moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió sembla oblidar el primer principi, aquell en què volem la reforma, perquè fa una lloança dels actuals consells comarcals que nosaltres no compartim. I, miri, s'ha parlat d'identitat, i jo em sento, com a identitat, membre de la meua comarca del Baix Llobregat. Jo he estat vicepresident del Consell Comarcal i responc de la il·lusió i del treball dels consellers i conselleres comarcals i dels funcionaris d'aquestes institucions, però alhora li dic que no té res a veure la identitat comarcal i la tasca que puguin fer els funcionaris i els polítics en els consells, amb el manteniment de l'actual estructura política i organitzativa dels consells comarcals. I, això, no ens ho inventem nosaltres, això ho va dir l'Informe de la Comissió Roca, que deia, com a diagnòstic, que hi havien importants problemes que tenen conseqüències negatives per a la ciutadania, en l'organització territorial, i citava literalment: «Insatisfactòria solució adoptada respecte a l'organització política i administrativa de la comarca i el seu règim electoral.» Això és l'Informe, per unanimitat, de la Comissió Roca.

Per altra banda es planteja un termini de dos mesos que nosaltres, sincerament, no entenem. Les lleis són del 87, han passat disset anys, i les conclusions de l'Informe Roca varen ser públiques el desembre del 2000, n'han passat més de tres, d'anys, per tant, ens sembla que és lògic que el Govern tingui més temps per poder fer públic la seva posició, i alhora ho enllaço amb això que s'ha dit abans, la voluntat d'escoltar i dialogar amb els ens locals i les entitats municipalistes. El nostre Grup, això ho comparteix. Creiem que és cert que ja hi ha hagut un primer contacte, que tindrà continuïtat, amb la Federació i l'Associació de Municipis, per tal de buscar aquest consens, però aquest consens no pot anar mai en detriment de la necessitat de la reforma.

Abans, el diputat senyor Pérez citava Antoni Rovira i Virgili. En Rovira i Virgili, l'any 34, davant dels problemes i les resistències que hi havia per tirar endavant el projecte d'organització territorial elaborat dos anys abans, deia: «Hi ha qui suposa...», que no es tiri endavant, «...que és per temença que es desvetllin apetències o divergències localistes, o que no s'esbotzin àrees d'influència electoral personalíssimes» I afegia: «No ho volem creure, perquè fóra d'una miopia política lamentable.» Nosaltres volem el consens, però volem la reforma en profunditat de les LOT.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor Puig demana la paraula. Abans de donar-la-hi, jo els voldria fer avinent que aquests inicis de legislatura, des del punt de vista de l'ordenació dels debats, no són senzills, són complexos, i només es pot ordenar bé el debat si hi ha la seva complicitat. Per tant, en aquest sentit, si hi ha algun torn d'allusions o de contradiccions, en funció del que marca el Reglament, i tenint en compte sempre això, s'ha de fer en el moment oportú, eh? Malgrat tot, senyor Puig, té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president, per la seva flexibilitat. En tot cas, sí, les contradiccions són molt breus. Senyor Pérez, és que vostè ha afirmat que ahir ja es va començar a treballar en una reunió que va haver-hi amb els representants, amb els presidents de les dues entitats municipalistes a Catalunya, però no per parlar d'aquest tema, sinó per parlar del nou Estatut. Per tant, el procés encara, en tot cas, no s'ha iniciat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(El Sr. Pérez i Segura demana per parlar.) Senyor Pérez...

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Simplement per dir que les meves notícies són en sentit contrari. Ahir mateix vaig ser nomenat membre de la Comissió que ha de tirar endavant aquests treballs per part de la Federació de Municipis. Per tant, no ens ho hem inventat. Segurament devien ser contactes molt preliminars, comprenc que pot ser així, però les conseqüències són les que abans he...

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Fem temps així, senyor president, perquè es vagin incorporant els diputats i diputades, però entenc que el senyor Roig sí que era present a la reunió, i per tant estic convençut que la seva versió serà molt més propepera i molt més certera a allò que hem manifestat nosaltres i no les informacions que arriben al senyor Pérez.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Puig. S'ha acabat el debat.

En tot cas, senyores i senyors diputats, de la mateixa manera que he dit abans que no hi havia ningú que

poguéss parlar en nom de l'Associació Catalana de Municipis aquí, perquè no ha estat escollit com a Associació Catalana de Municipis, tampoc hi ha ningú que pugui parlar en nom de la Federació de Municipis de Catalunya aquí, perquè aquí hi han diputats i diputades, per això mateix ho faig.

En tot cas, aclarida la qüestió, i en tot cas, també, per marcar criteri de cara a futurs debats, dels quals he demanat abans que tinguin una mica la previsió tots ple-gats de fer les coses tal com indica el Reglament, farí-

em la votació d'aquesta darrera Moció del Ple, si els sembla bé.

Per tant, sense res més a comentar, s'inicia la votació.

La Moció ha estat rebutjada per 66 vots en contra i 49 a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i cinc minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	50,00 euros	
Número solt	1,50 euros	

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	40,00 euros	IVA inclòs
Número solt	1,00 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	80,00 euros	
---	-------------	--

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**